

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Gözlerimi kapatıp açtım.
Ve sen yoktun. Şimdi neredesin?*



Ellerimi Bırakma

MADELEINE REISS



ROMAN



Ücretsiz PDF kitaplar için: <https://ranter.org>



En büyük korkularıyla yüzleşen iki anne...

Hakikat onları ya paramparça edecek ya da özgür kılacak.

Ailecek deniz kıyısına gittikleri bir yaz gününde Carrie'nin beş yaşındaki oğlu Charlie ortadan kaybolur. Polisin ve arama ekiplerinin günlerce süren çabaları sonuçsuz kalır, Charlie'den hiçbir iz yoktur. Bu acıyı atlatmanın bir yolunu bulamayan Carrie, oğlunun öldüğünü kabul etmez ve varını yoğunu onu bulmaya adar ancak bu arayışta karşısına çıkacak gerçeklere henüz hazır olmadığının farkında değildir.

Yanlış bir evlilik yaptığının çok geç farkına varan Molly ise küçük oğlunu, onlara şiddet uygulayan kocası Rupert'tan korumak için elinden geleni yapar. Fakat bir canavara dönüşen Rupert, karısının ve oğlunun hayatını cehenneme çevirmeye kararlıdır.

Carrie ile Molly'nin yolları hem sırlarla dolu hem de tehlikeli bir yolda kesişir. Peki çocuklarına duydukları sevgi onları iyileştirebilecek midir?

“Sayfalar ilerledikçe heyecan katlanarak artıyor.
Uykusuz kalmaya hazır olun.”

The Sunday Mirror

“Muhteşem bir hikâye, kusursuz karakterler...
Bu duygu dolu romanı çok seveceksiniz.”

Liz Love Books



www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-303-3



Pegasus Yayınları: 1758
Bestseller Roman: 755

ELLERİMİ BIRAKMA
MADELEINE REISS

Özgün Adı: Someone to Watch Over Me

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2017
ISBN: 978-605-299-303-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Madeleine Reiss, 2013

Bu kitapta yer alan isimler, kişiler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.
Hayatta olan ya da olmayan kişilere, olaylara ya da yerlere benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Harper-
Collins Publishers Limited'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

MADELEINE REISS

Ellerimi Bırakma

İngilizceden Çeviren:

SELAY SARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

Madeleine Reiss, Atina'da doğdu. Sokak sanatçıları ve komedyenler için kurulan bir ajansta birkaç yıl çalıştıktan sonra gazetecilik ve halkla ilişkiler danışmanı olarak çalıştı. İki oğlu olan Reiss, ailesiyle birlikte Cambridge'de yaşamaktadır. *Ellerimi Bırakma* yazarın ilk romanıdır.

En sevdiğim üç kişi David, Felix ve Jack'e
Ve babam Barry Unsworth'ün (1930–2012) anısına

TEŞEKKÜR

Temsilcim Luigi Bonomi'ye sağlam tavsiyeleri ve desteği için teşekkür etmek istiyorum. HarperCollins'ten Kate Bradley'ye heyecanı ve unuttuğum her şeyi zekice hatırladığı için de çok teşekkürler. Her şeyden çok da hayallerle dolu olan ve her zaman başarılı olacağımı düşünen annem Valerie Unsworth'e teşekkür ederim.

Giriş

Çocuk, kadının elini sıkıca tuttu. Karanlıktı ve yolu görmek zordu. Kadın ona ayağını nereye koyduğuna dikkat etmesini ve siyah su kanalına fazla yaklaşmamasını söyledi. Çocuk suyun derinliklerinde kötü şeylerin gizlendiğini elbette biliyordu. Market arabaları, çalıntı otomobiller ve otlaklarından yuvarlanıp kanala düşen, çıkmayı da beceremeyip çürüyen inekler vardı orada. Soğuk suyun altında kıvrıla kıvrıla yüzen yılanlar vardı. Orada insanların da olduğunu düşündü. Eğreliotlarına dolanarak kaygan zemine demir atmış, dimdik ayakta süzülen cesetleri düşündü. Bir keresinde bir televizyon programında boğulan birinin kafasından fırlayan bir gözyuvarını görmüştü. Programı kapı aralığından izlemiş ve daha sonra bunu yaptığına pişman olmuştu çünkü böyle şeyleri bir kere izleyince sonsuza kadar aklınızda kalıyordu. Soluğunu kesecek kadar hızlı yürüseler de ve kadının tırnakları avucuna batıyor olsa da çocuk evden çıktığı için mutluydu. Sadece nereye gittiklerini bilmeyi isterdi.

“Yakında durabilecek miyiz?” diye sordu.

“Biraz daha ileride. Henüz duramayız.”

Kadının yüzü bembeyaz parlıyordu ve gerginlikten dudakları incecik olmuştu. Çocuk yeterince hızlı ya da yeterince uzağa gide-meyeceklerinden emindi. Ne kadar çabalasalar da bu imkânsızdı. Dev kuşlara dönüşüp Afrika'ya kadar uçabilseler ne güzel olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

ELLERİMİ BIRAKMA

Karanlıkta görebilen, gündüz vakti kumlarda kendini kamufle edebilecek büyük, sarı kuşlar. Ona biraz olsun iyi gelen şarkıyı içinden söyledi ve tüm gücüyle açık alanlara ve kıyıları olmayan bir denize kaçmaya çalıştı.

Birinci Bölüm

Carrie mağazanın dışındaki kaldırımında durdu. Hayal ettiğinden çok daha iyi görünüyordu. Dantel şeklindeki kâğıtlarla ve gümüş yıldızlarla süslenmiş vitrin, en karşı konulmaz Noel hediyeleri olduklarını umduğu eşyaları çerçevesiyordu. Krem rengi kaşmir sabahlıklar, kristal boncuklu kolyeler, parlayan derinliklerinde fosilleşmiş böceklerin hapsedildiği kehribar küpeler, ısıldayan broşlarla kaplı nostaljik pasta stantları, kıvrık topuklu ve tokalı şık parti ayakkabıları, soluk Eyfel Kulesi desenli eski ipek eşarplar ve pelerinli matador ceketleri. Yarın Trove kapılarını halka açacak, o kadar ayın çalışması artık gerçeğe dönüşecekti.

Mağazanın içinde her şeyin mükemmel olup olmadığını kontrol etti. Arka odadaki küçük ocağın üzerinde duran sıcak şarap tenceresi ısıtmaya hazırdı, tarçın kokulu mumlar tezgâha dizilmiş, üzerlerine dükkânın ismi basılmış ve kırmızı kurdeleyle ağızları bağlanmış kese kâğıtlarının yanında duruyordu. Son bir kez etrafına baktı, sonra güvenlik alarımını kurdu ve ışıkları kapattı. Bisikleti mağazanın arkasında kilitli duruyordu, buz tutmuş sele parlıyordu. Paltosunu bacaklarının arasına sıkıştırıp aceleyle sildiği seleye dikkatle oturduktan sonra titreyen ön farının eve varana kadar çalışmaya devam etmesini ümit ederek yola çıktı. Bisikleti yaşadığı sokağın köşesindeki bir dükkândan almıştı ve alırken bile aslında bunun yaptığı en mantıklı alışveriş olmadığını farkındaydı. Yeşil ve gümüş çizgilerle ve plastik papatyalarla süslenmiş büyük hasır

sepetin büyüüne kapılacağına, lastiklerin ve tamamen paslanmış zincirin durumuna bakması gerekirdi.

Neredeyse boş sokaklarda bisikletini sürerken ışıklarla ve süslerle ısınan, pişen yemeklerin buharı ve küçük odalarda konuşup gülüşen insanların nefesiyle buğulanmış pencerelere baktı. Carrie o tanıdık hüznün yüreğine yerleştiğini hissetti. Kendini bir süre oyalayabiliyordu ama sonunda bu noktaya varıyordu. Onu terk etmeyi reddeden, acımasızca alıp o açık deniz ve gökyüzüne götüren inatçı acıya.

O gün sahile gitmek Carrie'nin fikriydi; Damian evde kalıp gazete okumayı ve kışın rüzgâr yüzünden uçan çiti tamir etmeyi tercih ederdi. Carrie gezmeyi seviyordu, özellikle de termos çanta ve mataraların olduğu gezmeleri. Bu yüzden sabah erken kalkıp peynirli ve domatesli bagetler ile cipsler ve plastik bardakta sundae tipi hain tatlılardan oluşan bir ziyafet hazırladı. Beş yaşını daha yeni dolduran Charlie sandviç meselesini henüz çözememişti. Peynir tamamdı, ekmek de kendi başına kesinlikle sorun yaratmıyordu ama bu iki öğeyi üst üste koymaya gör, sanki tasarlaması mümkün olmayan, küçük omuzlarını ürperten ucube bir yiyecek kendisine sunulmuş gibi davranıyordu. Bu yüzden Charlie için iri bir parça ekmek, birkaç paket Babybel peyniri ve pembe şeker hamuruyla kaplı bir pasta aldı.

Çok nadir rastlandığı için mükemmel denilen yaz günlerinden biriydi. Arabada giderken camları açtılar, arabanın içi güneşle ve arka koltuktaki su şişelerinin ısınmış plastığının kokusuyla doldu. Norfolk sahili, Cambridge'den sadece birkaç saat uzaklıktaydı, serin bir günde kolay gidilirdi ama bugün denize ulaşmaya çalışan insanlarla dolu yollar nedeniyle muhtemelen daha yavaş gitmeleri gerekecekti. Charlie, Ella Fitzgerald'ı sevmeye başlamıştı, son ses açık olmasında ısrar ettiği CD'ye alçak sesle eşlik ediyordu.

“Balığa çıkmaya bayılırım, bir nehirde ya da dereye ama yanak yanağa dans etmek kadar sevmem bunu yine de...”¹ Peki dere nedir?”

“Bir çeşit akarsu, boklu dereye küreksiz kaldım² deyimindeki gibi,” dedi Damian. Kelimelerin anlamlarını kısa ve öz bir şekilde açıklamak konusunda Carrie’den daha iyiydi.

“Aaa... Babam küfretti!” dedi Charlie keyifle.

Carrie oğlunu yan aynadan görebiliyordu. Ona bakmayı seviyordu. Düzgün kafasına, ciddi ifadeli koyu kahverengi gözlerine, her konuştuğunda kaşlarının kalkıp yay halini almasına bakmayı... Bazen odasına gidip onu uyurken izliyordu, hatta ranzasının merdivenin ilk basamağını çıkıyordu ki oğluna özgü o tuzlu ve tatlı karışımı kokuyu alacak kadar yaklaşılabilsin. Öyle çok sabırlı bir anne değildi. Un ya da guaj boya içeren faaliyetlerden pek hoşlanmıyordu ve bazen Charlie’nin gevezeliği onu sıkıp dikkatini dağıtıyordu, yine de çoğu zaman oğlu onu büyülüyordu. Sevgisi onu aşıyordu, akışkandı, damarlardaki kan ya da bir deniz gibi, ağzına kadar dolu bir kap gibiydi.

Sahile öğle yemeği vaktinde vardılar ve yiyecekleri, örtüleri ve kovaları sürükleyerek kumun içinde ilerlediler, ta ki yer seçeneklerini azaltan “radyo yok, köpek yok ve başka insanların çocukları yok” kuralıyla Damian’ı tatmin edecek kadar diğer insanlardan uzakta bir yer buluncaya dek. Charlie doğduktan sonra Carrie’nin de her an üstlerini çıkarıp coşkulu bir biçimde voleybol oynayacak gibi gözükken genç, sıkı vücutlu kızların yakınına yerleşmemek üzerine kendine sakladığı bir kuralı olmuştu. Sonunda kum tepeliklerinin birindeki boşluğa, çizgili plaj havlularının üzerine sırtüstü yatmış bir kadın ve Charlie yaşlarında bir oğlan çocuğundan biraz

1 Ella Fitzgerald’ın seslendirdiği *Cheek to Cheek* parçasının sözleri: “I love to go out fishing, by the river or a creek, but I don’t enjoy it half as much as dancing cheek to cheek.” (ç. n.)

2 *Up shit creek without a paddle*. Başı belaya girmek anlamına gelen bir deyim. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

daha ileriye yerleştiler. Carrie su şişesini, kum tepesindeki girintiyi kirpikler gibi çevreleyen şimlerin gölgesine yerleştirdi ve yüzme kıyafetlerini çıkardı. Sonra kumlanmış ayakkabılarını da çıkarıp denize yürüdüler. Plajda geçen bir gün, onlar için her zaman bu küçük törensel hareketle başlardı.

Dalgalar yavaşça geliyordu ve güneş suyun toplandığı yerlerde parça parça parlıyordu. Çıplak, arabada yumuşamış ayaklarının altındaki nemli kum kabartıları o kadar sertti ki yürümek neredeyse acı veriyordu. Charlie yosuna benzer kurtlarla dolu karmaşık kum yığınlarını incelemek ve buruşmuş parmaklarıyla midye kabuğu parçalarını almak için çömeldi. Carrie oğlunun sarı mayosunu iki yandan üçer santim daraltmıştı ancak bel kısmında fazla boldu, koştuğunda mayonun düşmemesi için tek eliyle yukarı çekmesi gerekiyordu. Masmavi gökyüzü, fark edilmeden denizle birleştiği ve denizin nerede bitip göğün nerede başladığının anlaşılmadığı kadar uzak bir noktaya kadar uzanıyordu. Sonsuza kadar gerilmiş ince bir zarın içinde yürüyormuşsunuz gibiydi. Hava sıcak olmasına rağmen iki haftalık kapalı havanın ardından sıcaklık henüz denize ulaşmamıştı.

“Yüzebilir miyim?” diye sordu Charlie denizin soğuk olup olmadığından habersiz. Kendini sığlığa doğru attı. Coşkuyla ayaklarını çırpıyor, kumu karıştırıyor, anne ve babasının bileklerinden çekerek onları da suya girmeye zorluyordu. Yüzmeyi öğrenmeye başlamıştı ama hâlâ kolluklarına ihtiyacı vardı. Carrie ile Damian yürümeye devam ettiler ve Charlie de onların yanı sıra su sıçrattı. Su hiçbir zaman derinleşmeyecek ve üçü de sonsuza kadar ilerleyecek gibiydi. Sonunda açlık onları plaja geri döndürdü. Açlık ve Charlie’nin dudaklarının soğuk suda morarması. Damian oğlunu kaldırdı ve onu gömleğine sardı.

Geri dönüp kumluktaki yerlerine giderken kendileri ile plaj arasındaki suda bir flamingonun durduğunu gördüler. Carrie önce

bunun şişme bir oyuncak olduğunu düşündü, gerçek olamayacak kadar parlaktı. Egzotik şekli ve soluk rengi manzaraya uymuyordu. Ancak birden hayvan boynunu eğdi ve kafasını tekrar tekrar suya soktu.

“Bir kuş cennetinden kaçmış olmalı,” dedi Damian.

Kuş tıpkı onlar gibi daha sıcak bir okyanus bulmayı beklemiş-çesine silkelendi, sarsak bir şekilde ileri koştu ve tuhaf, yanlamasına bir hareketle havalandı. Baş ve boynu uzanmış, bacakları sanki sonradan aklına gelmiş gibiydi. Bir beneğe dönüşene kadar kuşun uçuşunu izlediler.

“Geri gelecek mi anne?”

Charlie ona bunu sordu çünkü bir hikâyenin başını görür görmez tanırdı ve elbette Carrie de şimdiden kafası karışık bir flamingo olan Fabian ile kaybolmuş dişi flamingo Florette’in yer aldığı bir uyku masalını düşünüyordu.

“Neden pembe?”

Damian bunun yedikleriyle alakalı olduğunu biliyordu ancak Norfolk sahilinde tüylerinin rengini koruyacak kadar pembe ne bulabileceğini söyleyemedi.

“Bir süre sonra gri mi olacak?” diye sordu Charlie endişeyle. “Emin değilim dostum,” dedi Damian. “Belki de kardeşlerinin ve bir kova taze karidesin onu beklediği evinin yolunu bulur.” Çocuğun bu aldatmacaya ikna olmasından sonra öğle yemeği yediler. Charlie ekmekle birlikte bir elma yedi ve pastasını daha sonra yemek istediğini söyledi. Bir süre oturup kendilerine en yakın yerde vakit geçiren diğer çocuğu izledi. Carrie, Charlie’nin küçük ayaklarını kumun içinde kaydırıp durmasından o çocukla oynamak istediğini anlıyordu.

“Neden gidip arkadaş olmuyorsun?”

“Benden büyük bence,” dedi Charlie. Kadın onun dezavantajlı olmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

“Bence hemen hemen aynı yaşıtasınız.” Charlie ayağa kalktı ve bilinçli bir kayıtsızlıkla çocuğun kumu kazdığı yere doğru yürüdü. Bir süre kabuk arıyor gibi dolandıktan sonra rol yapmayı bıraktı ve diğer çocuğun tepesine dikilip onun çalışmalarını eleştirel bir gözle takip etti. Yeterli olduğunu düşündüğü bir süre sonunda Charlie konuştu: “Adım Charlie. Beş yaşıdayım. Sen kaç yaşıdasın?”

Çocuk ona bakıp cevap verdi. Carrie onun ne dediğini duyamadı ancak yeterince cesaret verici olmalıydı çünkü Charlie elleri ve dizleri üzerine çöküp kazmaya başlamıştı. Farklı noktalardan kazmaya başlayıp birbirlerine doğru ilerliyorlardı. Soğuk kumun altında elleri her birbirine değdiğinde ve yeni bir tünel oluştuğunda şaşkınlıkla bağırıyorlardı. Carrie bir süre onları izledi ama sonra yemeğe ve güneşe yenik düşüp piknik örtüsüne sırtüstü yattı. Damian’ın gazetenin sayfalarını çevirdiğini, arada bir gelen bağırıışları ve bir ara helikoptere benzeyen bir ses geldiğini duyabiliyordu ancak sesler boğuktu. Gözkapaklarının ardında karanlık şekiller oynadı ve uyukladı. Damian’ın çıplak ayağını gıcıklamasıyla uyandı.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm uykucu,” dedi, “ama tuvalete gitmem lazım. Otoparka dönmem gerek.”

Carrie silkelenip uyandı ve yeni arkadaşıyla oynamaya devam eden Charlie’ye bakmak için oturdu. Dergisini çantadan çıkardı, karnının üzerine yatıp okumaya çalıştı ancak sözcükler gözünün önünde yüzdü ve başını kâğıdın üzerine koyup yeniden uykuya daldı. Bu kez Charlie’nin sesiyle uyandı. Yan döndü ve gözlerini kısıp ona baktı. Ama güneş, oğlunun yüzünü görebilmesi için fazla parlaktı.

“Yine denize gidebilir miyim?”

“Babanla gitmen kaydıyla.”

“Babam daha dönmedi.”

“O zaman dönmesini beklemen lazım. Diğer çocuk nereye gitti?”

“Annesiyle yürümeye gitti.”

“İyi biri mi?”

“Evet.” Charlie yeni arkadaşının özelliklerini parmaklarıyla sayarak tezini savundu.

“Bir, beş yaşında. İki, saçları sarı. Üç, yaraları sevmiyor. Dört, Scooby Doo’yu seviyor. Anne, denize gidebilir miyim? Lütfen!”

“Biraz bekle, çantaları bırakamam. Babanın dönmesini bekle.”

Carrie oturdu, Charlie de onun yanına oturdu, ara sıra Damian’ın gelip gelmediğine bakıyordu. Sonunda onu plaja doğru yürürken gördü.

“Onun yanına gidebilir miyim... lütfen... Sonra da yüzeriz?”

“Bana bir öpücük verersen olur,” dedi Carrie geri yatarken. Çocuk yanında diz çöktü ve dudaklarını yanağına kondurdu, kumlu elini kadının yüzüne sürdü.

“Seni her gün seviyorum,” dedi Charlie.

“Ben de seni her gün seviyorum,” dedi Carrie ve gözlerini kapattı.

Daha sonra, ne kadar süre uyuduğundan emin olmadığını söyleyecekti. Sadece birkaç dakika olduğunu düşünmüştü.

Bir anda başında beliren Damian, “Charlie nerede?” diye sordu.

Her ebeveyn gibi Carrie’nin de paniklemesi için yalnızca bir an yeterliydi. Charlie kalabalıkta geride kaldığında onu gözden yitirmesi ya da çocuğun parkta kaydırağın arkasında kalması mi-desinde ani bir çöküş hissetmesine yol açıyordu. Şimdi de o tanıdık hissi yaşadı.

“Senin yanında olduğunu sanıyordum.”

“Hayır, tuvalete giderken onu burada bıraktım. Koşuya çıkmıştım.”

Carrie ayağa kalkıp gözleriyle sahili taradı. Uzakta Charlie olabilecek birkaç şekil vardı ama bu kadar uzağı görmek kolay değildi. Oğlunun parlak sarı şortunu hemen seçemiyordu.

“Dönerse diye sen burada kal. Gidip onu arayacağım.”

Ve Carrie denize doğru koşmaya başladı.

İkinci Bölüm

Molly, Max'in yerde uzanırken plastik hayvanlarını düzgün bir sıraya dizmesini izledi. Çocuk tüm toynak ve patilerin aynı çizgide olduğundan emin olmak için halının kenarındaki geometrik şekilleri kullanıyordu. Gemi borda iskelesi inmiş halde bekliyor, minik ve sakallı Nuh da güvertede hazırolda duruyordu. Max'in eşyaları çizgi halinde yerleştirme eğilimi bazen rahatsız edici oluyordu. Oyuncak askerler kaçınılmaz bir ölümü âdeta koşu yarışına başlayacakmış gibi karşılıyordu; boya kalemleri koridor boyunca düzenli bir gökkuşağı yaratacak şekilde yayılıyordu. İskambil kâğıtları şömine rafını floş royaller şeklinde süslüyordu. Tabaktaki yemeğini bile belli bir sırada düzenliyordu, en sevilmeyenler en geride yer alıyordu. Bu yakın zamanda çıkmış bir huy olduğu için Molly bunun, çocuğun içindeki bir rahatsızlığın işareti olup olmadığını merak ediyordu. Oğlunun takıntılı bir biçimde dünyayı düzene koyma ihtiyacından endişe duyması gerekiyor muydu? Belki de bu olaydan fazla anlam çıkarmaya çalışıyordu ve çocuk zaten var olan, bu vakte kadar içinde beklemiş bir eğilimi açığa çıkarıyordu. Büyük olasılıkla düz çizgi geniyle doğmuştu ve ileride grafiklerden, doğru ütülenmiş pantolonlardan ve bardak altlıklarının ortasına güzelce yerleşmiş bira bardaklarından hazzeden bir yetişkine dönüşecekti. Molly, çocuğun davranışlarında bulmaya çalıştığı şeyin aslında kendi hüznünün teyidi olduğunu düşündü.

Noel ağacı hafifçe sola eğilmiş olsa da Molly onun şaşırtıcı bir ritimle yanıp sönen renkli ışıklarıyla güzel görüldüğünü düşündü. Ağacı gidip birlikte almış, arabanın camından ucu çıkar halde getirmişlerdi. Ağacı süsleme görevini üstlenmenin cazibesine karşı koymuştu, Max alttaki dalların hepsine en ağır süsleri takmış ve bu yüzden dallar eğilip neredeyse yere değiyordu.

O gün erken saatlerde üstünde çalışmaya başladığı tuvali, pencereden görünen manzaranın suluboya resmini kaldırmaya başladı. Uzun süredir yaptığı ilk resimdi bu ve sevdiği bir şeyin ufacık bir kısmına bile geri dönmek onu iyi hissettirmişti. Pencereden dışarı, kuşların toplanıp dağıldığı geniş, kara bir araziye baktı. Saat daha üç olmasına rağmen hava kararmaya başlamıştı. Bu küçük ev âdeta sel sularına kapılmış, pusulası ya da yeterli erzakı yokmuş gibi bir sıkıntı ve endişe hissetti. Molly erzak alımı ve koruması konusunda çok hassastı. Çocukken en sevdiği öykülerde hep küçük bir sandık dolusu soğanla ve turpla kara kışa göğüs geren, çalılar ve yün yumaklarıyla zavallı ama bir yandan da takdir edilesi oyuncaklar yapan zor durumdaki aileler yer alırdı. Hayatlarını salamura yaparak ve bir şeyleri kavanozlarda saklayarak geçiren, kilerlerini tahminen çok sert ve kırmızı elleriyle soylu bir şekilde dolduran ya da ıssız adalara düşüklerinde kendilerine konaklayacak bir yer yaratmayı ve yağmur suyu toplamayı kurnaz bir şekilde halleden kurmaca karakterleri beğenirdi. Her mevsimi, ilgili yiyecekleri muhafaza ederek kutlardı. Küçük kutulara doldurup ezdiği sıcak çileklerden yaptığı reçel gibi. Sürahilere ve plastik kaplara doldurup eve getirdiği ve buzdolabı poşetlerinde zulaladığı böğürtlenler gibi. Her bir çakaleriği özellikle delinip cine yatırılıyor ve marine olması için karanlıkta bırakılıyordu.

Sırtüstü yatıp iki elinde boynuzları birbirine bakan birer gergedan tutan Max, “Çay ne zaman?” diye sordu.

“Yakın zamanda değil,” dedi Molly. “Aç mısın?”

“Ağaçtan sadece bir tane çikolata çanı alabilir miyim? Onunla idare ederim.” Kadın acıyla, bunun Rupert’ın ifadelerinden biri olduğunu hatırladı. Onun yıllar önceki, ihtiyaçları olandan çok daha fazla yiyecek ve içeceklerle yola çıkmadan önce arabanın bagajını doldururkenki halini düşündü. “Bunlarla idare ederiz,” deyip gülümsemişti. Molly de şimdi onun kelimelerinde hissettiği güveni hatırlıyordu.

Max yanıp sönen ışıkların kablosuna dokunmamaya dikkat ederek ağaçtan bir çikolatayı çözdü. Elektrik çarpmasına karşı korkunç bir ilgisi vardı ve hava kapanmaya başladığında ağaçların altında durmanın ve kösele ayakkabı giymenin tehlikeleri hakkında uyarılar havada uçuşuyordu. Onun aklına bu korkuyu salan Rupert’tı, ona parmağını prize soktukten sonra pencereden aşağı uçtuğuna ve neredeyse kendi kanında boğulana kadar dilini ısırduğuna dair korkunç bir hikâye anlatmıştı.

Rupert her zaman inanılmaz hikâyeleri ikna edici bir biçimde anlatmayı başarmıştı. Molly ilk tanıştıkları akşamı düşündü. Odadaki herkesten çok daha canlı ve farklı gözüküyordu. Molly’nin bakışları en baştan ona çekilmiş ve bakmayı kesmek zor olmuştu. Rupert ona tilki ya da benzeri parlak kürklü yaratıkları hatırlatmıştı. Açık mavi gözleri ve keskin olmayan bir kahverengiye sahip saçlarıyla kendisinin hep çarpıcı kelimesinin tam tersi olduğunu düşünmüştü. Yüzünün yumuşak, âdeta çocuksu hatları onu mutsuz ediyor, bunun yerine iri elmacık kemikleri ve koyu, dramatik kirpikler istiyordu, erkeklerin nefesini kesen bir görünüm yani... O yüzden adam daha önce tanışmamış olmalarına rağmen sanki gelmesini bekliyormuş gibi ona doğru yürüyünce şaşırmıştı.

Rupert onu masaya ve kendi yanındaki sandalyeye yönlendirirken, “Yanıma oturabilirsin,” demişti. Tüm yemek boyunca onunla konuşmuştu, tereyağı ve şarapla uğraşırken gözleri de onun gözlerini asla terk etmiyordu. Kadının peçetesi kucağından masanın altına

düştüğünde adam eğilip almak için ısrar etti. Kadın şok ve heyecan içerisinde adamın elinin ayak bileğine değdiğini ve bacağına yarısında bir an için nazıkçe durduğunu hissetti.

Altı ay sonra evlendiler. Molly bir mağaza vitrininde gördüğü gelinliğe gözünü dikmişti. Kumaş en açık pembe tonundaydı ve kristal taşlarla süslenmişti. Göğüs kısmını vurgulayan bir korsesi vardı, kalça hizasında seksi bir şekilde oturuyordu ve Molly'yi ah-laksız bir prenses gibi hissettiriyordu. Molly gelin olmanın aynı anda hem seksi giyinmek hem de bir sorun yaşamamak için tek şans olduğunu düşünüyordu. Rupert'ın, daha önce sadece bir kez tanıştığı ve o tanışmada da bir top kumaşı inceler gibi gözlerini hızla üzerinde gezdiren annesi, gelinliğin parasını ödemekte ve Molly'yle birlikte gelip elbiseyi seçmekte ısrar etmişti. Molly'nin seçtiği elbiseyi tiksınme ifadesi taşıyan sesiyle eldi ve onun yerine son derece basit, vücuda oturan düz bir elbiseyi tercih etti. Soluk hatları zarıfçe bıçılmişti ve istediğı elbisenin fiyatının dört katı olsa da Molly elbisenin içinde hiç iyi hissetmedi. Daha çok leylak kokusuyla dolu küçük kilisede Rupert'ın yanında durması gereken kişi rolünü oynuyor gibiydi.

Umbria'da, teraslar halinde düzenlenmiş zeytinliklere ve geceleri ateşböcekleriyle dolu gökyüzüne bakan bir villada balayı yaptılar. Günlerini civardaki kasabaları keşfederek geçiriyorlardı. Rupert, Molly'nin yüzlerce fotoğrafını çekmişti; çeşmelerin yanında ya da kapari otlarıyla ve hızlı kertenkelelerle kaplı sarı duvarlara dayanır halde. Bazen onu bir merdivenin ortasında durdurup objektifine doğru döndürdüğünde ya da kafasını tam tamına bir kemerin altında çerçeveye alabilmek için çatalını bıraktığında Molly, Rupert için asıl önemli olanın arka arkaya çekilen bu fotoğraflar olduğunu hissediyordu.

"Gülümse!" dediğinde Molly de buna sorgusuz itaat ediyordu çünkü her şey onun için büyüleyiciydi. Rupert'ın mutluluğunu bu

kadar özenle belgelemek istemesini çok sevimli buluyordu. Muslin kumaş kaplı dört direkli yataklarında Rupert aynı samimi ilgiyi onun ince vücuduna da gösteriyordu.

Parmakları onun üzerinde ve içinde gezinirken, “Çok güzel-sin,” dedi, sanki dokunuşu onun sırlarını okuyabilecekmiş gibi. Kadının göğsünden alınan bir kistin yol açtığı minik, parlak yara izini, çocukken bir köpeğin ısırıldığı ayak bileğinin biraz üstündeki oyuğu ve uyluğunun iç kısmının yukarısında yer alan kabarmış et benini keşfetti.

Molly mercek altına alınmış olmaktan şikâyet edince de, “Bu bir tür envanter,” dedi. “Böylece kör olursam seni tanıyabilirim.”

Onu parmaklarıyla açtı ve diliyle okşadı. Molly hem mutluydu hem de kocasının onu bu kadar istemesi karşısında şaşırıyordu. Geri döndüklerinde Rupert onu yeni evlerinin eşiği üzerinden kucağında taşıyarak dikkatlice geçirdi. Rupert’ın annesinin tavsiyesiyle Molly evi krem rengine boyamaya karar vermişti, arada bazı duvarlar kırık beyaza boyanacak ya da büyük, yumuşak renkli çiçekli kâğıtlarla kaplanacaktı. İlk sene adam onu çocukken gittiği her yere götürdü. Yabani sarımsak kokan, ortasından hızlı, kahverengi bir nehrin geçtiği bir koruya ve bir çocuk kafası büyüklüğündeki mavi ve pembe ortancaların kayıp kuzular gibi dayandıkları alçak bir duvarın olduğu bir bahçeye gitmişlerdi.

Telefon çaldı ve Molly bir anda hayal dünyasından çıktı.

“Alo?” Hattın diğer ucu sessizdi. “Alo?” Kimse cevap ver-meyince Molly ahizeyi yerine koydu. Arayanın yabancı bir çağrı merkezi olduğuna ve sahte İngiliz isimli bir genç adamın sigorta satma girişiminin karışan hatlar tarafından engellendiğine ya da çantaya giren bir elin bilmeden bir cep telefonunu çalıştırdığına inandırmaya çalıştı kendini. Ama arayanın o olduğunu biliyordu. Çoğu zaman akşam olurken arardı, kararan gökyüzü karısının nerede olduğunu kontrol etmesi için bir uyarıymış gibi.

“İyi misin anne?” diye sordu Max. Kanepeye, annesinin yanına oturdu ve kollarını onun boynuna sardı. Molly yüzünün yansımasını karanlık pencerede görebiliyordu, Fens³ bölgesinde ikamet eden tüm hayaletler gibi soluk ve güçsüzdü. Fenland’lı hayalet bir çiftçinin düzenli olarak toprağında hortladığı söylenirdi. Zengin kara toprak o kadar değerliydi ki çiftçi onu büyük büyük parçalar halinde yerdı. Görünmeyen çiğnemesi, traktör geçmeyen yerlerde toprağı kaldırırdı.

“İyiyim canım,” dedi Max’e ve onu kucağına doğru çekti. Başını okşadı, ellerinin altında kafasının şeklini hissetti. Bir süre sonra çocuk ondan sıyrılıp yere geri yattı, Molly de kalkıp karanlık araziye karşı perdeleri çekti.

3 Fens ya da Fenlands. Birleşik Krallık’ın doğusunda yer alan, kurutulmuş bataklıklar üzerine kurulu tarım bölgesi. (ç. n.)

Üçüncü Bölüm

Carrie mağazanın açılacağı gün erken uyandı. Hâlâ karanlık olan odada ışığı yaktı, yatağını kaplayan yorganı attı ve yatak odası kapısındaki kancaya asılı Çin ipeği sabahlığını giydi. İlerideki ziyafetlere yer açmak için birkaç kilo kaybetmek amacıyla girdiği Noel öncesi rejiminde, Carrie her güne yağsız süt ve birkaç kuru üzüm koyduğu yulaf lapasıyla başlamaya karar vermişti. Kilo verme çabaları genelde gönülsüzdü ve otuz yedi yaşında olduğu için artık poposu ve yüzü arasında bir seçim yapmasının gerekeceği zamanın yaklaştığını hissediyordu. Kırk yaşından sonra poponuz ne kadar küçükse yüzünüzün de o kadar erik kurusuna benzediğine dair bir teorisi vardı, tabii estetik ameliyatı abartmadığınız sürece. O zaman da zaten tuhaf görünürdünüz. Carrie'nin boyu ve bacakları uzundu, neşeli olduğunda daha da güzelleşen bir yüzü vardı. Kahverengi gözleri biraz fazla ayıktı ama dudakları yumuşak ve dolgundu, siyah saçları geniş yüzünün iki yanından aşağı düz ve pürüzsüz bir şekilde iniyordu. Konuşurken çoğu zaman elini alnından geçirirdi, düşünceleri ondan kaçmadan onlara şekil vermek istermiş gibi.

Carrie kanepeye oturup lapasını yerken önünde uzanan günü düşündü. Üç yıldan sonra ilk kez beklentiye benzer bir şey hissettiğini fark etti. Böyle bir şey hissedeli o kadar uzun zaman olmuştu ki başta neler olduğunu pek anlayamadı, midesindeki küçük çırpınmaları oraya yolladığı yulaf topaklarına karşı isyan olarak değerlendirdi. Trove'u güzel ve gerçek değeri olan şeylerle

doldurmuştu, ille de parasal anlamda değerli değil ama özenle yapılmış nesnelerle. Birine hediye almak ya da kötü hissettiğinde kendine mutlu hissedeceğin bir şeyler almak için mükemmel bir yerdi. Carrie buranın insanların içeride uzun süre kalıp eşyalara dokunacağı bir yer olmasını umdu. Yeni, ilginç nesneler ve kullanıla kullanıla güzelleşmiş, hikâyesi olan eski eşyaların yer aldığı iyi bir ürün yelpazesinin dengesini tutturmak için çok uğraşmıştı. Ayrıca haftalarca seyahat edip zanaatkârların ve sanatçıların işlerine bakmıştı. Northumberland'de, kuzeydoğunun göklerinde sıkça görülen pembe ve koyu turuncu renklere boyanmış en hafif, en ipeksi yün eşarpları yaratan bir kadın bulmuştu. Ona tek bir nazik söz edemeyen ama tabloları son derece çekici olan Manchester'lı bir sanatçıdan da birçok suluboya eser almıştı. Resimlerde yaptıkları işe yoğunlaşmış ya da alacalı koruların içinden eski usul düzende yürüyen küçük figürler vardı. Carrie hazine avından zevk alıyordu, özellikle de ummadığı yerlerde karşılaştığında.

Olay olduktan sonraki ilk birkaç beyaz, sersemlik içindeki ayda Cambridge'den taşınması gerektiğini düşündü. Şehir çok küçüktü, anılardan kaçmanın yolu yoktu. Ama bir süre sonra ona kalan şeyleri kabul etti. Ayrıca taşınamayacağını da anladı. Bulunabileceği bir yerde kalmak istiyordu. Cambridge'in kasvetinde, gri gökyüzünün ve binalarının eziciliğinde onu avutan bir şey vardı. Bu şehir yas için kurulmuştu. Açık araziye ve şehri çevreleyen kırsalın kara toprağını tanıyordu, burada güzel şeyler hemen göze çarpmayanlardı. Araziye ailece keşfetmişlerdi. Charlie'nin, Damian'ın omzunda sallanan başı, sonra da yassı mısır tarlaları arasından ya da kireçli hendeklerin kenarından giden patikada koşması. Bu aralar Charlie'nin şehir parkındaki ilk sallantılı bisiklet sürüşünü gördüğünde ya da salıncağın tepesindeyken yüzünün gülmenin kıyısındaki halini hatırladığında rahatlıyordu. Çocuğun işaretlemediği bir yere gitmek

istemiyordu, onun parmaklarının yaptığı çukurların hâlâ durduğu oyun hamuru kutularını atamadığı gibi.

Gardırobunu talan edip yatağında seçmediği kıyafetlerden oluşan yığınlar bıraktıktan sonra Carrie tam kararında dar olan en sevdiği kot pantolonunu, dolgu topuklu, bileği tokalı siyah çizmelerini ve kadife yakalı, büyük düğmeli yeşil vintage ceketini giydi. Yaka-sına yay şeklinde parıltılı bir broş taktı ve boynuna üç sıra koyu yeşil boncuklu kolyesini taktı. Sabah soğğundan dev bir atkı ve bereyle korunmuş halde evden çıkarken ince bir elbise ve kısa bir hırka giymiş ufak tefek, sarışın birinin karşıdaki evden çıktığını gördü. Bu, o dairede gördüğü en azından altıncı farklı kadındı. Komşusu olan adamın bu yoğun programı nasıl yürüttüğü Carrie için bitmeyen bir merak konusuydu. Sarışın kadın loş havada hızla yürümeye başladı, Carrie de bisikletine bindi ve şehre doğru yola çıktı. Mill Caddesi'nde trafik yoğunluğu henüz başlamamıştı. Bir iki saate orada soluk pazartesi yüzlerini çevreleyen arabalardan oluşan bir sıra oluşurdu. Saçları özenle kıvrılmış bir kadın Kooperatif'in kapılarını açıyordu. Yeni restore edilmiş kilisede bir kişi lamine zemin üzerinde vaftiz kurnasını yeni yerine götürüyordu.

Trove, Cambridge'in merkezinden on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve pahalı Viktorya Dönemi teraslarından oluşan bir yerleşim bölgesinin ara sokağına saklanmıştı. Kısa bir dükkân sırasının ortasındaydı; ekmeklerini aşırı bir ihtimamla pelür kâğıtlarına saran dükkân sahibinin havalı çekiciliği karşısında müşterilerin zeytin ve mozzarellayı pahalıya almayı kabul ettiği bir şarküteri, pörsümüş yeşillikler ve buruşuk havuçlara bahane olarak organik kelimesini kullanmaya yatkın bir manav, bir bahis dükkânı ve küçük bir Çin süpermarketinin arasında. Sokak biraz ücra olsa da şehre giden yolun üzerindeydi ve dükkânlar yerel müşterilerin trafiğinden faydalanıyordu.

Vardığında Jen oradaydı ve mağazanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş tüy püsküllü lambaları yakmıştı bile. Mekânın nefis kokması için kaloriferlerin üzerine portakal ve karanfil yağı püskürtmeyi de ihmal etmemişti. Carrie'nin hayır kurumu mağazaları, fuarlar, eBay ve kendi geniş gardırobundan topladığı vintage kıyafetlerin konduğu rafların yanında duran eski tel mankeni giydirmekle meşguldü. Kafası ipek katlarının altına gömülü halde, kalçası dar elbiseyi tel çerçeveden aşağı indirmeye uğraşıyordu.

Carrie atkısını ve eldivenlerini çıkarırken, “Buraya bu kadar erken geleceğini bilmiyordum,” dedi.

“Ah... heyecandan uyuyamadım,” diye cevapladı Jen boğuk bir sesle. Kumaşın altından saçları yapışmış ve gözleri parlar halde çıktı.

Carrie, Jen'le üniversitenin ilk günü tanışmıştı. Bırakın kendisine korkutucu seviyede büyük ve gürültülü, fazla hızlı konuşan ya da ona garip garip bakan insanlarla dolu bir yer gibi gelen Londra'da yaşamayı, daha önce evden uzaklaşmamış on sekiz yaşında bir kızdı o zaman. Başkente daha önce yalnızca birkaç kez gelmişti ve kendisini ilk aylarda saracak sıla hasretine pek hazır değildi. Annesi onu Coventry istasyonuna bırakmış ve hızlıca şu sözleri söylemişti: “Unutma, metroda manyaklardan korunmanın yolu ağzının kenarından bir parça ip sarkıtarak oturmaktır. Hep işe yarar.”

Veda ederken sakın davransa da Carrie'nin annesi Pam, kızının gidişiyle kahrolmuştu ve WH Smith kitapçı dükkânındaki gazete standının arkasında saklanıp trenin istasyondan çıkışını izlemek için peronda kalmıştı. Normalde toplum içinde duygularını göstermediği halde, gözyaşlarının yüzünden aşağı akıp pembe kaşmir mantosunun yakasının içinde toplandığını şaşkınlıkla fark etti. Neşelenmek için John Lewis'e gitti ve üç etek, dört çift ayakkabı ve takabileceği bir düğünün olmadığı bir şapka satın aldı.

Jen, Carrie'den büyüktü ve üniversite öncesi iki yılı seyahat edip çalışarak geçirmişti. Tek bir okula gitmiş, tek bir çocukla çıkmış ve ebeveyninin mutfaktaki büfesinden aldığı yarım şişe şeftali likörünü içerek tek bir kez sarhoş olmuş diğer kıza, son derece görmüş geçirmiş biri gibi gelmişti. Üstelik pis kokan üniversite yurtlarında kalmaya mahkûm Carrie'den farklı olarak Jen babasının, şirketinde çalışan genç bir avukatla Fransa'ya kaçmadan hemen önce kendisine aldığı, Clapham'da bir apartman dairesinin gururlu sahibesiydi. Şatolarının birkaç duvarını yıkıp birkaç emaye sürahi satın aldıktan sonra genç avukat, Jen'in babasının aslında pek umduğu gibi biri olmadığına karar vermiş ve Surrey'deki evine dönüp sakat kirpiler için bir barınak kurmuştu.

Jen üniversitenin o ilk yılında Carrie'ye göz kulak olmuş, Carrie'nin bacaklarına, parlak saçlarına ve kırılğan havasına kapılan bahtsız genç adamları nasıl ele geçirip sonra da defedeceğine dair ona tavsiyeler vermişti.

Esmer ve kıvrımlı hatlara sahip Jen, onun büyümesine kapılma talihsizliğinde bulunan âşık gençlere pek gizlemediği bir hor görüyle davranıyordu. Üçüncü senesinde bir utanç kaynağı olarak üst düzey, evli ve onu peşinden koşturmaya yetecek seviyede ilgisiz davranan bir politikacıya körkütük âşık oldu. Bu gidişata dur diyecek gücü toplamayı başarmıştı ki yirmi üçüncü doğum gününde kendini onunla bir restoran tuvaletinde sevişirken buldu. Bir ilişkiden beklentisinin belki de hijyenik ped atık ünitesine ritmik hareketlerle çarpılmaktan daha anlamlı bir şey olması gerektiği düşüncesi işte bu sıralarda aklına gelmişti.

Jen, sıcacık bir kalbi olmasına ve küçük yaratıklara zarar vermekten gerçekten nefret etmesine rağmen kışkırtıldığında korkunç olabiliyordu. Politikacının önceleri ılıdayan mavi gözlerindeki parıltı, sadece eşinin (ve beyaz fayanslar ile çamaşır suyu kokusunun tadını çıkardığı beş ayrı genç kadının) bilebileceği detayların yer

aldığı bir dedikodunun (morali bozuk sekreterinin kulağına geldiği şekliyle) ortada döndüğünü haber almasıyla söndü. Yana kıvrık bir penisin gururlu sahibi olduğu ve orgazm anında rastgele Fransızca sözcükler bağırdığı bilgisi, siyasi rakipleri tarafından o kadar başarılı bir şekilde kullanıldı ki bir daha hiçbir mecliste bir ukalanın alçak sesle, “*Brioches massive!*”⁴ ya da “*Le fanny de ma tante!*”⁵ diye mırıldanmasına yol açmadan ayağa kalkamadı.

Politikacıdan sonra Jen ciddi ya da uzun süreli birlikteliklerden şiddetle kaçındı, kontrolün kendinde olmasını tercih ediyordu. Arada bir cuma ya da cumartesi akşamları güzel dişli ya da tatlı bir gülüşü olan bir herifle tanışır ve onu yıpranmış kanepeleri ile ağır kadife perdelerinin olduğu tozlu dairesine davet ederdi. Ama sabahları, parkta yalnız başına bir yürüyüşe ve sonrasında da iki tereyağlı kruvasan ve bir fincan sütlü kahveden oluşan kahvaltıya hazır halde, hep yalnız uyanırdı. Üniversiteden sonra da Jen, Carrie’ye sahip çıktı. Erkek arkadaş adaylarını gözden geçirdi (*Bana sanki gizlice kadın ayakkabıları giyiyormuş gibi geliyor.*), seyahat öğütleri verdi (*Asla bir eşeğin arkasında durma.*) ve en iyi iş mülakatı tekniklerini anlattı (*Gözlerinin içine bak ve onları tuvalette hayal et.*). Bunun karşılığında Carrie de onun saçını düzgün bir şekilde kestirmesi ve iri göğüsleri ile incecik belini ortaya koyacak şekilde giyinmesi için boş yere uğraştı. Tüm çabalarına rağmen Jen boş zamanlarında Anglosaksonlar gibi giyinen kadınların üzerinde görülen sarkmış kıyafetleri giymeye devam etti ve kıvrık saçlarının şeklini değiştirme girişimlerine inatla karşı koydu. İki kadın çoğu zaman ülkenin ve dünyanın ayrı uçlarında olsalar da irtibatı koparmamışlardı.

Carrie ikisinin neler atlattığını düşününce gülümsedi. Jen’in hâlâ hayatında olmasından mutluydu. Saatine baktı. Mağazanın kapısını ilk kez açma zamanı Gelmişti.

“Haydi kızım,” dedi. “Kapıları ordulara açalım!”

4 (Fr.) Koca göbekler. (ç. n.)

5 (Fr.) Teyzemin kokusu. (ç. n.)

Dördüncü Bölüm

Molly çoğu zaman bir telaş hissiyle uyanırdı; bu sabah günlerden cumartesi olduğunu ve acil olarak dikkatini gerektiren hiçbir şey olmadığını anlaması birkaç dakikasını aldı. Max'le bu evde bir yıldan uzun süredir yaşıyor olmalarına rağmen evin seslerine hâlâ alışmamıştı. Ev cızırtılar ve gıcırıtlarla doluydu, sanki tuğlalar ve tahtalar rahatsız bir şekilde yer değiştiriyordu. Evde huzursuz bir ruhun bulunduğu karar vermişti ancak hayal gücü o kadar da geniş olmayan yanı, bu gece tıkırtılarının büyük kısmının fareler yüzünden olduğunu gayet iyi biliyordu. Mutfaktaki döşeme tahtalarının köşesindeki büyük bir deliği ahşap dolgusuyla kapattıktan birkaç gün sonra ev şüphe götürmez şekilde ölü sıçan kokmuştu; aşırı olgun elmaların tatlımsı kokusunun daha etli ve iğrenç bir kokuyla karışımı gibiydi. Tahtaların altında muhtemelen bir sıçan ailesini hapsedtiğini düşündü. Koku neredeyse iki hafta boyunca gitmedi, bu sürenin sonunda da ona neredeyse alışmıştı.

Üzerine attığı battaniye yığının altında gerindi. Evdeki gürültülerin bir kısmı da kendine ait bir bilinci varmış izlenimi veren külüstür kalorifer kazanından kaynaklanıyordu. O anda huysuz yaratık surat asıyor ve sadece kaloriferlerin en altını ısıtacak kadar ısı ürettiyordu. Max'in biraz daha uyumasını umdu. Biliyordu ki çocuk kalktığı anda hem kendine hem de ona bir gün daha geçirtmesi gerekecekti. Gece ile gündüz arasında, her şeyin nefesini tuttuğu andaydı. Yeni günün uzaklarda salındığı, sanki bir işaret beklediği anda.

Molly artık mutlu olmayı tam olarak ne zaman bıraktığını hatırlayamıyordu. Bazen bir şeylerin sonunu anlamanın bir yolu olmasını diliyordu, böylece onların bitişi doğru bir şekilde kabul edebilirdi. Tatilde kiraladığı evleri hep bir tören havasıyla terk eder, etrafa son bir bakış atarken, teşekkür ederim, derdi. Bize sağladığın iki güzel hafta için teşekkür ederim ev. Umarım seni bir gün yine görürüm. Bunun aptalca olduğunun farkındaydı ve sözcükleri asla yüksek sesle söylemezdi ama mutluluğu ve onun bitişi işaretleyebilmek rahatça gidebilmesini sağlıyordu. Oturacak bir kucak bulma şansına sahip her çocuğun, bu yakınlığı yaşayabildiği son bir an olduğu kesindi ama yalnızca geriye baktığınızda o son seferin yaşanıp bittiğini görebiliyordunuz.

Şimdi ona evliliğinin ilk yılları başka bir hayatın parçasıymış gibi geliyordu. Mesele Rupert'ın bir anda değişmesi değildi, daha çok adamın kişiliğinin önceden gözünün ucuyla fark ettiği kısımları artık odak noktası olmuştu. Birlikte yaşamak başta olağanüstüydü. Uyumlu porselen takımları ve kırlentleriyle evini seviyordu. Yerel bir ilkokulda öğretmenlik yapmayı seviyordu ama en çok Rupert'ın eşi olmak hoşuna gitmişti. Molly kendini insanların en şanslısı gibi hissediyordu, sanki üzerine dökülen bu talihi hak etmiyordu. Rupert onun ihtiyaçlarını sezip onu mutlu etmeyi görevi haline getirmişti. Evin dört yanına saklanan hediyeler, buzdolabına yapıştırılan sevgi dolu notlar vardı. Regl sancısının ilk işaretinde ona sırt masajı yapıp sıcak su torbasını hazır ederdi. Karısının kitaplarla ve filmlerle ilgili rastgele yorumlarını hatırlardı. Bisiklet farlarının pillerini değiştirir, yazıcının kâğıdını ve cep telefonunun kontörünü eksik etmez, Chanel No. 19 parfümünün bitmesine asla izin vermezdi. Bir keresinde Molly'nin en sevdiği elbiselerden birinin kolundan kopup kaybolan tuhaf biçimli mavi, oval bir düğmenin peşine düşmüş, ne idüğü belirsiz bir internet sitesinde yedeğini bulmuştu. Molly

de Rupert'ın bir düğme için internetin altını üstüne getirmesine gülmüş, kocası da ona bu ciddiyetsizliğine şaşırmış gibi bakmıştı.

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun," demişti Rupert onun saçını ancak kendisinin yaptığı şekilde okşar, saçın gücünü sınamak istercesine uçlarına hafifçe asılırken.

İlk evlilik yıl dönümlerini balayında kaldıkları otele giderek kutladılar. Molly yeni bir yer denemek isterdi ama Rupert'ın ilk yemeklerinin menüsünün bir kopyasını, uçuş bilgileri eklenmiş halde çantasının yan gözüne koyma zahmetine katlandığını göz önüne alarak kaba bir şekilde itiraz etmek istemedi. Çantasında kalem ararken kâğıdı buldu ve çıkarıp ne olduğunu anladığında bir anlığına soluğunun kesildiğini hissetti. Onun fırsat kollarkenki halini düşündü. Üst kata ya da bahçeye çıkmasını beklemiş ve çantayı açmış, belki çantanın içindeki eşyalarına bakıp kâğıdı koyacağı en iyi yeri bulmaya çalışmış ve sonra cebi hızlıca kapatmıştı, böylece kadın kâğıdı daha sonra keşfedecek ve onu düşünecekti. Molly tüm bunların kendisine danışılmadan yapılmasından rahatsız olmuşsa da bunu göstermemişti; hatta Rupert daha önce kaldıklarından başka bir odaya yerleştirildiklerini öğrenip otelin mermer lobisinde olay çıkardığında yaşadığı utancı da belli etmemişti. Resepsyonistin bal rengi teni Rupert'ın öfkesi karşısında kızarsa da genç kadın sakın kalmayı başarmıştı.

"Üzgünüm beyefendi, diğer misafirlerimizden oda değiştirmelelerini isteyemeyiz," dedi küçük beyaz dişleriyle alt dudağını ısırırken.

"Özellikle 8 numaralı odayı istedim. E-postada kesinlikle yazdım bunu. Gidip kontrol edin. Hemen şimdi gidip kontrol edin." Kadın kontrol etti ve tekrar kontrol etti ve sonra son derece şık bir genç adam kafasını usulca onlara doğru eğdi ve mükemmel bir İngilizceyle en derin üzüntülerini bildirdi ancak Rupert'ın onca yaygarasının hiçbir etkisi olmadı.

“Çok üzgünüm beyefendi, sadece bir odamız müsait. Çantalarınızın odaya çıkarılmasını ister misiniz?”

Rupert anahtarı resepsiyonistin elinden çekip alırken Molly kadının dudaklarını hafifçe büzdüğünü ve başını öne eğmeden önce kendisine kısa bir bakış attığını gördü ve o anda resepsiyonistin kendisine acıdığını anladı. Anlamıyorsunuz, demek istedi Molly, onun aslında nasıl biri olduğunu, beni nasıl sevdiğini bilmiyorsunuz. Mükemmel hatıralarla dolu bu yerin ikinci ziyaretlerinde nasıl bozulduğuna önce öfkeleni, sonra da üzüldü.

Rupert akşam yemeği boyunca soğuk ve sinirliydi, karısının neşeli olma çabalarına rağmen çok az konuştu. Molly arzu ettiğinden biraz daha az pişmiş ördek dilimleri yedi, adam ise çipurasını tabakta dolaştırdı ve içkisini hızlı hızlı içti ve daha ilkin bitirmeden bir şişe şarap daha sipariş etti. Rupert onunla konuşmadığı için Molly vaktini yemek yiyen diğer insanlara bakıp onların hikâyelerini merak ederek geçiriyordu. Karşılarındaki masada yaşlıca bir adam, nefes kesici güzellikte, gür saçlarını eliyle döndüren genç bir kadına ıstakozun nasıl yeneceğini gösteriyordu. Onların yanında da kafasını kelebek desenli ipek bir eşarpı sarmış bir kadın vardı. Büyük ihtimalle oğlu olan genç bir adamla beraberdi. Aynı garip zayıflığa ve masanın üzerine koydukları keskin, pembe dirseklere sahiplerdi. Molly'ye kadın ağlıyormuş gibi geldi. “Beni üzen şey,” dediğini duydu kadının, “onları asla göremeyecek olmam.” Oğlu sanki duvar lambaları, masa örtüleri ve ekstra çatal bıçaklarıyla bu mekândan başka her yerde olmayı tercih edecek gibi görünüyordu. Yüzünü tek eliyle kapatırken, “Muhtemelen çirkin tipler olacaklar,” dedi.

“Saçmalık,” dedi yaşlı kadın, “güzel olacaklar.” Ve oğlunun kafasının arkasındaki bir yere bakıyormuş gibi gülümsedi.

Odaya döndüklerinde Rupert çabucak pantolonunu çıkardı, sonra Molly'nin bileklerini sertçe tuttu ve o oradaymış ya da değilmiş önemseymiş gibi hızlıca içine boşaldı. Molly onun

nefes alıp verişinden uykuya daldığını anlayıncaya kadar bekledi ve olabildiğince sessiz yataktan kalktı. Balayında giydiğini hatırladığı beyaz pamuklu sabahlığı giydi ve balkona açılan geniş kapıları itti. Akşam bir ara yağmur yağmıştı, hava ferahtı ve ıslak toprak kokuyordu.

Sonraki sabah, önceki günkü huysuzluğunu unutan Rupert yine sevgi dolu, ilgili haline dönmüştü. İkisi için kahvaltı sipariş etti ve Molly'yı yatakta oturtup ona küçük bir kaşıkla yoğurt yedirmek için ısrar etti. Sonra onu yataktan kaldırdı, duvara dayadı, içinde sert ve seri hareketlerle gidip gelirken karısının bacaklarını kendi beline doladı ve sonunda Molly o kadar yüksek sesle çığlık attı ki Rupert yan odadakilerin duymaması için eliyle onun ağzını kapatmak zorunda kaldı. Özel hayata son derece önem veren Rupert, başka birinin ne yaptıklarını bildiği düşüncesinden nefret ederdi. Molly duşta ayakta dikilirken Rupert dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça onun bacaklarının arasını yıkadı; elleri bal kokulu sabunla kaygandı. Sıcak su, duvarın dökülmüş sıvası yüzünden çizilen sırtını rahatlatıyordu. Gubbio'ya gittiler ve teleferikle dağa tırmanıp Aziz Ubaldo Manastırı'na vardılar. Molly yükseklikte biraz korkmuş gibi davrandı, böylece Rupert ona sarılıp elini gömleğinin içine sokarak dikkatini dağıtabilirdi. Akıllıca hareket eden parmakları kumaşın altından meme ucuyla oynuyordu. Manastırın üzerinde akşam manzarası uzanıyor, güneş sanki sadece onlar için batıyordu. Molly başka bir şey düşünemeyecek kadar mutluydu.

Molly merdiven sahanlığında Max'in ayak seslerini duydu ve saatte baktığında kendinden geçmiş halde bir süredir yattığını fark etti. Elleri ve kollarında, şok ya da korkuya karşı tepki olduğunu bildiği bir uyuşma hissetti; bir peronun köşesinde bir yabancıнын beklenmedik biçimde omzuna dokunması, sakın bir çitte bir anda

hareket eden kanatların sesi. Kapı gıcırdadı ve Max'in kafası kenardan gözüktü.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dişleri birbirine vururken, "Uyandın mı?" diye sordu umutla. Cevap olarak Molly battaniyeleri çekti ve çocuk koşup annesinin yanındaki sıcak yere atladı.

Beşinci Bölüm

Charlie denizde değildi. Carrie'nin baktığı ilk yer orasıydı, su yüzeyinde onun kafasını aramış, öncesine göre birden çok daha uzak görünen ufuk çizgisine kadar bakmıştı. Plajda koşmuş, arada bir durup insanlara sarı mayolu küçük bir oğlan çocuğu görüp görmediklerini sormuştu. İnsanlar kafalarını iki yana sallamış, ayağa kalkıp onlar da aramaya başlamıştı. Çoğu anne baba olduklarından, yüzüne baktıklarında ne hissettiğini biliyorlardı. “Dönecektir,” ya da “Onu görürsem nerede olduğunuzu söyleyeyim?” gibi şeyler söylüyorlardı ama Carrie pek dinlemiyordu. Kumda daha şimdiden umutsuzca, nefes nefese sendeledi. Daha önce Charlie'yle oynayan çocuğun sahilde yürüdüğünü gördü ve ona koştu. “Oğlumu gördün mü?” diye sordu çocuğa. Çocuk kafasını hayır anlamında salladı ve elleri mayosunun ceplerinde yürümeye devam etti.

Akıntı geri gelmişti ve güneş ışınları denizde ısıldıyordu. Göz kamaştıran aydınlık ve panik Carrie'nin kafasını parazitlerle doldurdu. İleri geri, sıgıklara doğru ve sonra tekrar plaja koştu. Kum tepelerinde Charlie'nin saklanabileceği küçük oyuklar aradı. Onun tanıdık şeklini görme arzusu o kadar yoğundu ki acıyla inledi. Belki de bir yerlerde oyun oynuyordu. Önceki sene çıktıkları karavan tatilinde araçtaki bir dolabın içine girip uyuduğunu hatırladı. Onu bulduklarında başını koyduğu tabağın köşesi yavaş yavaş hilal şeklinde bir iz bırakmıştı. Dar yerleri seviyordu.

Belki de oturdukları yerin ilerisindeki eski gözetleme kulübesine girmenin bir yolunu bulmuştu. Carrie beton yapıya koşup aralanmış kapıdan içeri baktı. En başta köşedeki ufak şekilden başka bir şey göremedi. Sonra gözleri karanlığa alıştı ve o şeklin kullanılmayan kıyafet yığınının başka bir şey olmadığını fark etti. Damian'ın gözleriyle sahili taradığı yere geri koştu.

Carrie, Damian'ın kolunu tutup sarılarak, "Onu bulamıyorum," dedi.

"En son nerede gördün onu? Ne kadar önce?" diye sordu Damian.

"Oturduğumuz yerde. Emin değilim. Fazla olmadı. Fazla zaman geçmediğinden eminim." Zar zor konuşuyordu.

"Gidip cankurtarana söylesem iyi olur. Burada kal. Geri dönerse diye burada olmalısın. Sorun yok. Onu bulacağız. Onu bulacağız Carrie."

Carrie ayakta bekledi. Bir sağa bir sola dönerek etrafına baktı. Bomboş dünya önünde uzanıyordu ve kendi kesik soluğunu duyuyordu. *Nefes al, nefes ver.* Neredeydi? Nerede? Charlie'nin kuma yarı gömülü bıraktığı hırkayı aldı ve yüzüne bastırdı.

İki helikopter gönderildi ve yaklaşan felaketin cazibesinden etkilenen küçük kalabalıklar etraflarında toplandı. "Kaç yaşında?" diye soruyorlardı bu dramın bir parçası olabilmek için. Kalabalık, teknenin çıkışını huşu içinde izledi; daha sonra kum ve tuzdan hâlâ yapış yapış halde eve döndüklerinde bir gözlerini emniyette olan kendi çocuklarının üzerinden ayırmadan, kısık sesle olay hakkında konuşacak, hikâyenin sonunu öğrenme umuduyla haberleri açacaklardı. Bazıları kaldılar ve gruplar oluşturarak düzenli bir şekilde otoparka kadar olan kum tepeleri arasında gidip geldiler. Bazılarının elinde sopalar vardı ve Carrie aniden bataklıklarda aynı şekilde ilerleyen, süpürge otlarını kaldıran insan gruplarını

düşündü.⁶ Tekne, suda sanki dünya kadar zamanı varmışçasına yavaş ilerliyordu.

Hava kararmaya başlamıştı ama Carrie hâlâ plajda ayakta bekliyordu. Damian cankurtaran kulübesine gidip sıcak bir şey istedi ama Carrie'nin, Charlie'nin onu bulabileceği bir yerde durması gerekiyordu.

"Haydi Carrie, yapabileceğin bir şey yok..." Biri ona giymesi için bir mont verdi ama hâlâ titriyordu. Vücudunu hissetmiyordu ama uzuvları sanki kontrolünden çıkmış gibi, garip bir şekilde hareket ediyordu. Eğer yeterince beklerse oğlu gelirdi. Elbette gelirdi. Gelmemesi düşünülemezdi. O gelmeden Carrie buradan nasıl ayrılırdı? Charlie kollarını onun boynuna dolayacak, Carrie onu yerden kaldırıp kendine bastırarak ve sıcak tenindeki tuzu koklayacaktı.

6 1963-65 yılları arasında Manchester'da beş çocuğun Ian Brady ve Myra Hindley çifti tarafından öldürülüp bataklığa gömüldüğü Moors (Bataklıklar) cinayetlerine gönderme yapıyor. (ç. n.)

Altıncı Bölüm

Mağazanın ilk günü çok başarılı geçti. Carrie'nin yerel gazeteyle zorla koydurduğu haber ve Jen'le beraber sayısız posta kutusuna bıraktığı broşürler işe yaramış, bütün gün çoğu en azından bir adet eşya almadan çıkmayan muntazam bir müşteri akışı olmuştu. Trove'u tam Noel öncesi alışveriş çılgınlığını yakalayacak bir zaman diliminde açmışlardı. Carrie mağazanın her zevke hitap ettiğini düşünüyordu; çok fazla takısı olduğunu söyleyen genç kız için gümüş telkâri kelekler ve küçük incilerle işlenmiş bir kolye, hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını iddia eden baba için eski, deri ciltli bir deniz kuşları kitabı.

Jen'in, Carrie'yi hayretler içinde bırakacak kadar olağanüstü bir satıcı olduğu ortaya çıktı. Kendisi her gün karanlıkta giyiniyormuş gibi görünüyor olabilirdi ama iş başkalarına gelince renkli bir aksesuar önermek için doğru zamanı da giyinme kabininin dışında bekleyip kalçaları küçük gösterecek veya güzel bacakları vurgulayacak mükemmel kıyafeti sunarak felaketi zafere çevirmeyi de biliyordu. "Herkesin güzel bir yanı vardır," diyordu gururla, kıyafetinin önüne yapışmış kıymalı börek kırıntıları bile bu sözcüklerin etkisini azaltmıyordu. Carrie onun bej rengi kıyafetler giymiş, çekingen görünümlü bir genç kıza parlak kırmızı bir çan şapka satarak kızı ağzı kulaklarında mağazadan çıkarmasını (*40'lı yıllardan bir film yıldızı gibi görünüyorsun tatlım*); karısının doğum günü için banyo seti almaya gelmiş bir adamı kiraz kırmızısı ve

siyah renkli bir büstiyerle göndermesini (*İç çamaşırı çok daha heyecanlı olur, öyle değil mi?*) ve evini “minimal” olarak tanımlayan bir kadına üzerinde devasa, dağınık gül desenleri olan bir kırlent seti aldırmasını (*İnsan vücudu beyazı bir noktaya kadar kaldırabilir neticede.*) büyülenmiş gibi izliyordu.

Saat dört civarında yakındaki okuldan Noel ilahileri söyleyen bir grup mağazanın dışında toplandı, Carrie ve Jen de kapıyı açıp basamakta durarak *Away in a Manger*’ın biraz karman çorman bir icrasını dinlediler. Grubun lambalarının yaydığı yumuşak ışık, yüzlerine zamansız bir parlaklık ve ciddiyet veriyordu. Şapkalarının altından çıkan bazı kulaklık kabloları da olmasa herhangi bir yüzyılda yaşayan çocuklar olabilirlerdi. Şarkılarını bitirince on beşi de kıymalı börek ve küçük yıldız şekilli çikolatalar için dükkâna girdiler, sonra da cam bibloları ve mağazanın raflarına dizilmiş mumları devirmemeye dikkat ederek çıktılar. Carrie para kovalarına 10 sterlinlik bir banknot koydu ve grup lambalarını sallayarak, birbirini itip kıkırdayarak yola çıktı. Jen, Carrie’nin giden çocuklara bakarkenki yüzünü inceledi.

Sonra onların arkasından kapıyı kapatıp Carrie’nin koluna girerek, “N’aber?” diye sordu.

“İyiyim,” dedi Carrie. “Gerçekten. Bir çocuk grubu gördüğümde hep onun yüzünü arıyorum. Muhtemelen hep arayacağım. Artık refleks oldu. Kaybolduğu günden iki üç yaş daha büyük çocuklara bakıyorum ki şimdi nasıl görünüyordur, boyu ne kadardır falan, bu konuda bir fikrim olsun.”

“Göremediğin birinin büyüdüğünü, yaş aldığını hayal etmek zor. Televizyon haberlerindeki şu yüz yaşlandırma tekniğiyle oluşturulmuş resimler hep çok garip gözüküyor,” dedi Jen.

“Çocuklarının bilgisayarda oluşturulmuş görüntüsüne bakıp, ‘onun saçını asla böyle toplamazdım,’ veya ‘ona asla o bluzu giy-

dirmezdim,' diye düşünen anne babalar hayal ediyorum. Tahmini bir çocuk görmek ve görüp görebileceğinin de ancak bu olduğunu bilmek korkunç olmalı," dedi Carrie ve Jen de onun bu sözcükleri dile getirirken kendini sıktığını gördü. Acı her zaman oradaydı, her an ona saldırmayı bekliyordu.

"Neyse, çocukların eğlendiğini ve yapmaları gereken her şeyi yaptıklarını görmek beni üzmüyor, mutlu ediyor," dedi Carrie mağazada dolaşp askıdaki kıyafetleri düzelterek ve yere düşen eşyaları tekrar dizerek.

Mağazayı altıda kapattılar ve Jen de "ayaklarını suya koyup koca bir kadeh kırmızı şarap içmek" için evine gitti. Carrie de biraz daha sipariş verdi, ona gönderilmiş kataloglara göz attı ve günün etkileyici kazancını hesapladı. Mağazadan çıktığında saat sekizi geçiyordu. Bisikletinin kilidini açarken arka lastiğin patladığını fark etti. Lastikleri bu kadar aşınmış bir bisikleti kendisine satma cüretini gösteren kazıkçı satıcıya küfrederek bisikleti dar sokaklarda itmeye başladı. Hava bir zamanlar bu sıra evlerde yaşayan demiryolu işçilerinin yakıtı olan kömür kokuyordu. Tabii artık evler yerden ısıtılmıyordu ve parlak, duvara monte radyatörleri vardı. Gerçek kömür ateşi sadece sık bir aksesuardı, bir ısınma yöntemi değil. Tahta çatallarla bir paket patates kızartması paylaşan bir çift yanından geçti. Çok mutlu, birbirinin aynı şapkalarıyla tasasız görünüyorlardı, sanki başka bir tür gibiler diye düşündü Carrie acı acı. Ve o sırada bisikletin zinciri koptu.

"Siktir. Lanet olsun," diye küfredip bisiklete sağlam bir tekme attı.

Arkasından alaycı ses, "O bisiklet size ne yaptı?" diye sordu. ve Carrie dönüp evinin karşısında oturan adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. *Evet, çok komik, şimdi beni rahat bırak*, anlamına gelmesini dilediği bir ses çıkardı ama adam hâlâ durmuş ona bakıyordu. "Ah, zincir kopmuş," deyince Carrie keskin gözlem

kabiliyeti için onu tebrik etme isteğini güçlükle bastırdı ve bisikletini kaldırımda götürmeye başladı. Adam da yanı sıra yürüdü.

“Galiba kendimi tanıtmalıydım önce,” dedi adam. “Ben Oliver Gladhill. Sizin isminiz de Carrie, değil mi? Sekiz numarada oturan Bayan Evans bana isminizi söyledi. Bir ara zaten uğrayacaktım, o yüzden şimdi sizinle karşılaştığıma sevindim. Noel’de bir parti vereceğim. Neredeyse bir yıldır bu evde oturuyorum ve hâlâ komşularımın çoğunu tanımıyorum.”

“Ne hoş bir fikir,” dedi Carrie. Eğer bu adam Rose ve Foxton ailelerini aynı odaya doldurmanın bayram havası yaymak için iyi bir yöntem olduğunu düşünüyorsa onun hayallerini yıkacak kişi olmak istemiyordu. İki ailenin niye başladığını kendilerinin de bilmediği kadar eski, amansız, kanlı bir kavganın içinde olduğunu kendisinin öğrenmesi daha uygun olurdu. Çizgi dudaklı ve sevimlilikten garip bir şekilde nasibini almamış Greta Rose’a sorsanız kusurun Foxtonlar’da ve bir gece vakti sağa doğru yirmi santim ilerlemiş bahçe duvarında olduğunu söylerdi. Rekabet anlayışı Paula Radcliffe’i’7 gölgede bırakacak Lydia Foxton’a, düşmanlığın kökenini sorsanız Rose’ların giderlerini kasten top haline getirilmiş alüminyum folyoyla tıkadıklarını iddia ederdi. Geçen sene ailenin en büyük çocuğu olan 15 yaşındaki Ben Rose’un, Rose ailesinin en kötü üyesi olan büyükannenin odasında, 16 yaşındaki Emily Foxton’la yattığı ortaya çıkmış ve husumet tavan yapmıştı. (Bu arada Büyükanne Rose da Foxton’ların evini teleskopla gözetlerken düşüp ölmüştü.) Lydia, Ben’in masum kızını baştan çıkardığını söylemiş, Greta da kışındaki eteği ve şehir meydanında takılıp durmasıyla Emily’nin tam bir fahişe olduğunu aklı başında herkesin görebileceği cevabını vermişti.

“Gelecek cuma akşam sekiz gibi gelir misiniz?” diye sordu Oliver.

7 Dünya kadınlar maraton rekorunun sahibi İngiliz uzun mesafe koşucusu. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Carrie, “Teşekkürler, orada olacağım,” dedi. İçte içe onun kendine güvenine ve kaldırımında bu kadar yer kaplamasına gıcık olmuştu. Herhalde cuma öğleden sonra büyük bir baş ağrısı çekmeye başlayacaktı.

Carrie’nin evinin önünde ayrıldılar ve kadın küçük bahçesine giden karanlık yan yolda ilerledi.

O gece rüyasında yine Charlie’yi gördü. Bu kez oğlu, sayısız kez yıkandığı için solmuş açık mavi çizgili pijamalarıyla yatağının ucunda oturuyordu. Her şeyin kendine ait bir yerinin olduğu, son derece tertipli iki katlı köpek kulübesinde onunla yaşaması için bir oğlan çocuğunu davet eden Crispian adlı bir köpeğin anlatıldığı, sevdiği kitaplardan birini okuyordu annesine.

Fincan tabağında, sandalye masanın altında, yıldızlar ve ay gökyüzünde, kendisi de kendi küçük yatağında...

Charlie henüz tam olarak okuyamıyordu ama bu masalı ezberlemişti. Carrie yatakta doğruldu ama yatak odasının loş ışığında onun yüzünü göremiyordu. Bir an onun yüzünü bir daha hatırlayamayacağı korkusu üzerine felç gibi indi. Panikle ismini söyledi, zihninin içinde oğlu ona dönüp gülümseyince de hafızasının berraklığında huzur buldu. Tabii ki Charlie’nin yüzünün en ufak bir ayrıntısını dahi unutmamıştı. Her bir detay kalbine kazılıydı. Uyanıp yattığı yerden tavana baktı, odanın bir köşesinden diğerine uzanan çatlakları takip etti. Yüzü gözyaşlarından gerilmişti, başının altındaki yastık ıslaktı. Acıyı en çok bu sessiz anlarda hissediyordu. Sabahın zayıf gri ışığıyla sinsice gelip etrafını sarıyordu. Çocuğunun kaşık tutuşunu, yalpalayarak koşmasını, başını yana eğip ona saf bir sevinçle bakışını hatırlamaya zorluyordu kendini.

Yedinci Bölüm

Damian ve Carrie yaşadıklarını atlatamadılar. Kayıp, duvardaki küf gibi çoğalan bir şeydi ve ikisi de bu çürümeyi nasıl durduracaklarını bilmiyordu. Olaydan sonraki ilk günlerde ve haftalarda Carrie sanki bırakırsa akıntıya kapılıp gidecekmiş gibi Damian'a tutunmuştu ama sonunda kocası onu bıraktı.

Herkes Carrie'yi eve göndermek için çabalasa da sabahın erken saatlerine kadar sahilde kalmışlardı. Carrie güneşin doğuşunu izlemiş, ısıtan ışınların plaja dokunup çocuğunu geri getirmesini beklemişti. Çocuğun bir kum tepesinin kıvrımında, saçları çimen renginde, yüzü ışıırken onu bekleyeceğini düşünmüştü.

Onun ellerini tutup parmaklarını donmasını istemiyormuş gibi ovalayan kadın polise, "Kalmak istiyorum," dedi.

Cılız ışıktaki yüzü kül renginde görünen Damian, "Ama bunun bir anlamı yok. Haydi eve dönelim. Haydi," dedi.

"Ama nasıl? Nasıl döneriz?" Carrie halsiz vücudunun kemikleri erimiş gibi yere yığıldı. Biri onu kaldırdı, montundaki kumları bile temizledi ve sonunda, arka koltuğu boş çıkartma paketleriyle ve oğlunun bıraktığı muz kabuğunun kokusuyla dolu arabaya götürülmeyi kabul etti. Daha sonraları onu terk etmeye nasıl ikna edildiğini aklı almayacaktı. Sahilde yürüyerek oğlundan gitgide uzaklaşmasını inanamayarak düşündü. Bunu nasıl yapmıştı? Neden öylece yatıp rüzgârın onu kumla örtmesini beklememişti? Neden denize koşup dalgaların onu almasına izin vermemişti? Çocuğunu

geride bırakmış ve daha önce, başka bir hayatta geldikleri yoldan geri dönmüşlerdi. Her şeyin eskisi gibi olması abes ve ayıp gelmişti. Sanki taş atıldıktan sonra dümdüz olan su gibi pürüzsüzdü.

Eve döndüğünde Carrie yatağına yattı ve Charlie'nin bir yerlerde yalnız ve üşümüş, annesinin nerede olduğunu merak eder ve onu bulamaz halde olduğunu düşündü. Belki annesini çağırıyor ve bir türlü gelmemesine şaşırıyordu. Carrie bu düşüncenin acısı onu sanki yakıp yok ediyormuş gibi eğilip büküldü. Kıvrınarak nevresim ve çarşafı ellerine ve kollarına sardı, istemsizce çekeştirip duruyordu. Üç gün üç gece boyunca hiçbir şey yemedi ve uyumadı. Bunun yerine telefonun yanında oturdu; hem çalmasını istiyor, çalınca da korkudan titriyordu. Dördüncü gün arabayı sahile sürdü ve tamamen giyinik olarak denizin içinde oturdu. Karakola giden Damian da eve döndüğünde onun gittiğini fark etti ve karısını bulacağından emin olduğu yere doğru yola çıktı. Carrie'ye yaklaştığında Carrie sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Ve Damian onu bambaşka, mükemmel bir yaz gününde çevreye aldırış etmeden öğle yemeklerini yiyen ailelerin arasından geçirip götürdü.

Carrie gece Charlie'nin odasında oturdu, onun yastığına ve kokusuna sarıldı. Her gün, ilgiliymiş gibi konuşmak konusunda eğitim aldığı belli olan bir polis, onlara söylenecek yeni bir şey olmadığını söylemenin yeni yollarını buluyordu. Charlie kaybolduktan iki hafta sonra koyun ilerisindeki bir plajda sarı bir mayo bulundu. Dikkatli polis memuru mayoyu bir plastik torbanın içinde getirip mutfak masasının köşesine koydu. Carrie bel kısmındaki dikişini gördü. Başka bir çağdan kalmış bir şeye bakıyor gibiydi. Bir tür kutsal emanetti.

Sonra hiçbir şey olmadı. Çocuk bir kumula gömülmüş ya da kıyıya vurmuş olarak bulunmadı. Kaybolmuştu. Bir gün bir kadın, polise telefon açıp Charlie'ye benzeyen bir çocuğu yanında bir adamla otobüste gördüğünü iddia etti ama sonrasında kadının

kayıp ya da ölü kimseleri görme konusunda ünlü olduğu anlaşıldı. Bir keresinde bütün bir aileyi bir panayır alanındaki atlıkarıncada dondurma yerken gördüğünü söylemişti. Sonra ailenin babasının, diğer herkesi bir hafta önce öldürdüğü ortaya çıkmıştı.

Aslında Carrie haber almak istemiyordu çünkü haber gelmesi çocuğun hâlâ bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu. Beyni televizyon görüntüleri ve soğuk güvenlik kamerası kayıtlarının işlediği resimleri kusuyordu sanki. Dehşet içinde titrek bilgisayar monitörlerini ve zayıf, solgun çocuk bedenlerinden hazzeden adamları düşünüyordu. Oğlunu bir kamyonun kasasında bir şiltenin üzerinde, belki başka çocuklarla beraber, asla bulunamayacağı kadar uzaklara götürülürken hayal ediyordu. Bilmediği kıyafetleri giymiş, yabancı odalarda yatakların köşesine otururken görüyordu. Bazen de ormanların açıklığında, solgun, morumsu gözkapaklarını ancak kapatan toprakla dolu sığ bir mezarda. Günler haftalara döndükçe acısının ana kaynağı, Charlie'nin nerede olduğunu bilmemek oldu. Ve tüm bu süre boyunca onu yıpratana da oğlunun gitmesinin kendi hatası olduğunu bilmesiydi. Ona göz kulak olma nöbeti kendisindeyken uyumuş, çocuk da onun dikkatsizliğinin cezasını çekmişti. İşini düzgün yapmamış ve korkunç, zalim bir cezaya çarptırılmıştı. Sonunda uyuyabildiğinde rüyasında oğlunu kollarını uzatmış, dalgaların tepesinde süzülürken gördü.

Boynu tutulmuş gibi kafasını bir yana doğru eğen psikologlar, Carrie'nin duyguları hakkında konuşmasının önemini vurguladı. "Yasınızı birlikte tutun," dediler sağlıklı bir egzersiz tavsiye edeceğine. Sorun, Carrie'nin yas tutma biçiminin Damian'inkine hiç benzememesiydi. Carrie hiçbir aklın almayacağı bu olaydan bir anlam çıkarmak için olayların üzerinden tekrar tekrar geçmek isterken Damian hayatına devam etmeyi tercih etti. Bozuk çiti onardı. Kulübeyi boşalttı. CD'lerini alfabetik sıraya koydu. Sonra da işe geri dönmesi gerektiğine karar verdi.

Carrie yattığı yerden onun giyinmesini izlerken Damian, “Evde oturmanın ikimize de bir faydası yok,” dedi Damian. Kravat seçerken duraksadı, ince lacivert çizgili bir tane seçti. Kocasının elinin kravat askısı üzerinde gezerkenki bu anlık tereddüdü Carrie’yi şaşırttı ve kadın o anda ikisinin de ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Giyinmeye tenezzül ettiği günlerde Carrie hep aynı siyah kazağı, aynı kot pantolonu giymişti. Bir parçası, adamın bir kravat yerine diğerini tercih etme nedeninin hangi kravatı taktığını önemsemesi değil, bu küçük sabah ritüelinin onu rahatlatan aşinalığı olduğunu biliyordu. Ama yine de kayıtsızlık olarak algıladığı bu bariz kontrollülük yüzünden dışlandığını hissetti.

Damian işlerini bitirmek için mesaiye kaldığını söylemeye başlamıştı ama eve geldiğinde kıyafetleri şehrin gece vakti yaydığı metalik kokuyu, yol kenarında belirsiz bir süre yürüdüğünüzde emdiğiniz o lekeyi taşıyordu. Geceleri Carrie’yle aynı zamanda yatağa girmekten kaçınıyordu. Carrie, Charlie’nin ranzasında sessizce yatarken Damian da gece geç saatlere kadar televizyon izlemeyi tercih ediyordu. Carrie bir gün şehirdeki bir mağazanın çocuk bölümünde, kolları küçük şortlar ve parlak renkli tişörtlerle dolu, kaybının büyüklüğü karşısında ağzı sonunda kadar açık ağız halde bulunup eve getirildiğinde Damian da ona karşı sabrını kaybetti.

“Hayatına devam etmen lazım,” dedi ama Carrie nereye doğru devam edeceğini bilmiyordu.

“Konuş benimle,” diye yalvardı Carrie. “Bana onun nasıl olduğunu anlat. Onun yaptığı şeyleri anlat.”

Damian, “Yapamam,” dedi ama Carrie kendine engel olamıyordu. “Bebekken karnının üzerine tülbent gezdirdiğimizde çıplak vücudunun nasıl titrediğini hatırlıyor musun? O küçük kutulardan parmağını büküp kuru üzümle nasıl aldığını, alırken çıkardığı garip homurtuyu hatırlıyor musun?”

Oğullarının ortadan kaybolmasına yol açan olay dizisine takılıp kalması, sürekli Charlie'den bahsetmek istemesinden de beterdi. Damian'a yıllar önce İspanya'da bir hayvanat bahçesinde gördüğü, o beton vadisinde durmadan bir ileri bir geri giden ayıyı hatırlatıyordu. Yaşadıklarını geride bırakamıyordu, onlara acıdan başka bir şey vermeyen bir rutini sürdürüyordu.

"Uyudum. Damian. Uyudum. Nasıl uyuyabildim? Eğer sahilde çocuklara göz kulak olacaksan gözlerini onlardan bir saniye ayırmaman gerekir, bir dakika için bile, herkes bilir bunu. Bana söyle, nasıl uyuyabildim?" Bunu her sorduğunda gözlerini fal taşı gibi açıp aynı inanmaz ifadeyle bakıyordu. Başta Damian ona acıyor ve kendi şaşkınlığının karısının yüzüne yansıdığını hissediyordu ancak bunu tekrar tekrar sorunca Carrie'ye öfkelenmişti ve ona iyi davranacak gücü kaybetti. Birbirlerine yardım etmelerinin yolu yok gibiydi. Farklı acı çekme biçimleriyle birbirlerinin ızdırabını artırıyorlardı sanki.

Bir gece Carrie'yi Charlie'nin odasında ayakta buldu. Gelip omzuna dokunduğunda Carrie ona döndü.

"Oğlum nerede?" diye bağırdı parmaklarını Damian'ın kollarına sertçe bastırırken.

Damian, "Yatağa gel," dedi. Artık Carrie'den ve onun dönüştüğü bu şeyden korkuyordu.

"Uyuyamıyorum. Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Sen nerede olduğunu merak etmiyor musun?"

Damian cevap vermedi.

"Neden benimle konuşmuyorsun?"

Damian oğlunun pijamalarının yastığının altında katlı durduğunu gördü ve ikisi için de artık sonu başlatması gerektiğinin farkına vardı.

"Ona göz kulak olman gerekiyordu. Gitmesine niye izin verdin?" diye çıkıştı Damian ve Carrie, Charlie gittiğinden beri Damian'ın

söylememek için çabaladığı şeyin bu olduğunu anladı. Sözcüklerin verdiği acıya rağmen bir tür rahatlama da hissetti. Carrie de onun kendisini suçlamasını bekleyip durmuştu çünkü bunu hak ettiğine inanıyordu.

“Onu seninle bıraktım, senin yanında bıraktım...” Damian gözlerinden yaşlar boşanırken yüzünü saklamadı, dosdoğru ona baktı. Üzüntüden çok gazap dolu bir tını vardı sesinde.

Sekizinci Bölüm

Molly ve Rupert İtalya'dan döndükten kısa süre sonra bir haber, manşetleri uzun süre meşgul etti. Mahallelerinin parkında koşuya çıkan bir kadın eve geri dönememişti. Bir çalılığın ardında, boynu kesilmiş, eteği yüzünü örtecek şekilde kafasının üzerine çekilip tepesinde bir kurdeleyle bağlanmış şekilde bulunmuştu.

“Bu senin başına gelseydi,” dedi Rupert, “kendimi öldürürdüm. Bir süre gece yalnız başına dışarı çıkmayı istemiyorum, en azından bunu yapan piç bulunana kadar.”

Aylar sonra Molly gazetede Kurdeleli Katil olarak anılan adamın bir fotoğrafını gördü. Polis aracından çıkarken doğrudan objektife bakmıştı. Normal, oldukça hoş bir yüzü vardı. Güvenebileceğiniz bir yüzdü bu. Ne kadar incellerseniz inceleyin, yaptığı şeyin belirtilerini bu yüzde bulamazdınız.

Muhtemel bir tehdide karşı kısa vadeli bir çözüm olarak başlayan durum, Molly için bir yaşam biçimi oldu. Nasıl olduğunu fark etmeden tek başına dışarı çıkmayı bıraktı. Hayatının Rupert tarafından yönetilmesine o kadar alışmıştı ki diğer insanların, onun yaptığı gibi günlerinin her dakikası hakkında rapor vermelerinin gerekmediğini unuttu. Rupert onun hayatını kısıtlarken o kadar özenliydi ki Molly hapsedildiğini fark etmemişti. Önce isteyken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

aramaya başladı, sonra günün sonunda onu almak için okul kapısının önüne gittikçe daha sık gelmeye başladı. Bir gün giydiği eteğin çok kısa olduğuna karar verdi ve gidip ona iki adet beli kuşaklı Diane von Fürstenberg marka elbise aldı. Elbiseler çok güzeldi ve Molly'ye yakıştı, böylece kocasının ona ait bir şeyi sormadan atmasına kızdığını unuttu. Sonrasında Rupert, saçını şekillendirmeden, öylece açık bırakmak için biraz yaşlı olduğunu söyledi ve onu pahalı bir kuaföre götürdü, orada makası ve kalça kemikleri keskin genç bir adam Molly'nin buklelerini zarif bir bobstile dönüştürdü. Gözlerinin etrafındaki yeni çerçeveye, yüzünün yansıması ona garip geldi. Kuaför onun etrafında aynayla süzülürken Molly boynunun arkasının küçüklüğünden beri ortaya çıkmamış beyazlığını gördü ve bir kazıda çıkmış, tarih öncesine ait ağarmış kemikleri düşündü.

Fark etmeden arkadaşlarından da uzaklaşmaya başladı. İnsanlar sürekli reddedilmekten ya da Molly nereye gelirse Rupert'ın da geldiğini görmekten bıkmışlardı. Bir kısmı da romantizm olarak gördükleri bu şeyi kıskanıyordu. Sadece en yakın arkadaşlarından bir ikisi her şeyi kuşatan mahremiyetlerini sorguluyor ancak bu sorgunun sesi yükseldiğinde Rupert kuşkuları bastırmakta ustaca davranıyordu.

"Mutluluğumuzu kıskandıklarını düşünüyorum sevgilim," derdi. "Sahip olduğumuz şeyi elde etmek için her şeylerini verirlerdi."

Evliliklerinin üzerinden bir buçuk yıl geçtikten sonra Rupert doğum kontrol hapını bırakmasını önerdi. Ancak Molly teoride çocuk konusunda hevesli olmasına rağmen kendini, bu süreci başlatmaktan tuhaf bir şekilde kaçınırken buldu.

"Birlikte olmanın tadını çıkaracağımız birkaç yılımız daha olsa güzel olmaz mı? Ayrıca hamile kalmak için doğru bir zaman değil, okul teftişe hazırlanıyor."

Rupert'ın cevabı, yatağın yanındaki küçük seyahat çantasında duran hapları alıp her birini küçük mermiler gibi musluğun giderine yollamak, sonra da Molly'yi yatağa çekmek oldu. Bu konu ortaya atıldığından beri o kadar tatlı bir şekilde hevesli, karısının her türlü ihtiyacına karşı o kadar özenliydi ki Molly isteksizliğini, iyi bir anne olamayacağıyla ilgili bir güvensizlik olarak görmekte gecikmedi. Rupert en uygun zamanları ve önerilen beslenme şekillerini okuyarak, eğer erkek bol miktarda tütsülenmiş yiyecek yerse oğlu olma ihtimalinin yükseleceği teorisini araştırarak, bebek yapma görevini büyük bir gayretle üstlendi.

“Bir oğlum olsun istiyorum,” diyordu sanki mesele kapanmış gibi. “Kızlar fazla karmaşık. Kendi kafanın ne kadar dolambaçlı işlediğine bak... Zaten evin kraliçesisin. Babanın sevgisi için rekabete girmek istemezsin, değil mi?” diyor ve fûme domuz pastırması ya da fûme somonlu salatalar hazırlayıp suda doğumun faydalarını araştırıyordu.

Molly, Max'e ne zaman hamile kaldığını tam olarak biliyordu. Uykusu hep hafif olmuştu, o sabah da şamatacu kuşların sesine uyanmış ve yarı açık pencerenin rüzgârında süzülen perdeyi izleyerek bir süre uzanmıştı. Rupert'ın sırtı ona dönüktü, Molly ellerini onun omurgası üzerinde dolaştırdı ve sonra üzerine çıktı, bacaklarını ayırır ve onu içine girmesi için yönlendirirken uykudan tam uyanmasın diye hafifçe dokunuyordu. Sonrasında vücuduna dokunan havayı hissederek kıpırdamadan yattı, spermier içinde sıkıca tutunurken kendine dikkat ediyordu. Üç hafta sonra yaptığı test de bildiği şeyi doğruladı. Bu bilgiyi birkaç gün kendine sakladı; kısa bir süre için de olsa bunun sadece bebeğine ve kendisine ait bir şey olmasını istiyordu. Rupert haberi mum ışığı ve uygun bir merasimle aldığında çok sevindi ve etrafı çevreleyen köpekbalıkları ve denizanası şeklindeki lambalarıyla su altı temalı bir bebek odası yapma projesine girişti.

Molly hamile kaldıktan üç ay sonra annesinin meme kanseri son evreye girdi. Bu kez Molly, Rupert'ın kendisi yanında olmadan dışarı çıkmasından hoşlanmadığı gerçeğini göz ardı ederek anne ve babasının evine olabildiğince sık gitti. Molly ve annesi birbirlerine karşı duygularını açığa vurmazlardı ve annesinin hastalığı da aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırmasa da Molly'nin unuttuğunu sandığı çocukluk anılarını geri getirdi. Annesinin, Molly okuldan döndüğünde bulsun diye evin her tarafına gizli mesajlar bıraktığını hatırladı; oyuncak maymunu için örülmüş küçük bir atkı, gizlice tamamlanmış bir yapboz, sıcak kalorifer üzerine serilmiş pijamalar... En sevdiği oyuncak bebeği Beth hep ortadan kaybolur ve Molly onu sonunda maceranın ortasında, evin ya da bahçenin bir köşesinde bulurdu. Beth bir keresinde bir ağacın yarısına kadar tırmanmış, başka bir sefer buzdolabına girmiş, plastik parmaklarını bir kâse çilekli yoğurda batırmıştı. Postacı bile bir gün bebeği göğsüne bir pul yapıştırılmış olarak getirmişti. Bebeği etrafta dolaştırmak ve ona kendi gizli öyküsünü vermek, annesinin nadiren yüksek sesle okuduğu masalları anlatma biçimiydi.

Max, Molly'nin annesinin hayattaki son haftalarında doğdu ve insanı zayıf düşüren bir yaz gününde, Molly annesini serinletmek için saçını tarayıp tepesinde topladıktan sonra Max'i onun kucağına verdi. Bebek orada, sanki Molly'nin yeni bir maceraya atılmış eski oyuncak bebeği gibi duruyordu.

Annesi, Max'e bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. Solgun parmaklarından biri bebeğin sıkılı, kırmızı yumruğunun içindeydi.

"Ne için?" diye sordu Molly.

"Bunun için. Ve senin için," diyen annesi huzurlu bir ifadeyle kızına bakıyordu. Ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler sanki zamanı geri çeviriyormuş gibi yumuşamıştı. Molly, Max'in doğumunun annesinin hayata tutunuşunu gevşettiğini görebiliyordu. Bu doğum, kadını yaşamın ötesine gönderecek bir kızaktı.

Molly'nin babası, eşinin ölümünden sonra bir yerde duramayacağını fark etti. Boş evin her yerini turladıktan, kapıları açıp kapattıktan, dolapların içine bakıp gece boyunca sadece bir sene önce birlikte seçtikleri açık mavi halının üzerinde yürüdükten sonra hem halı hem de hayatın boşa gitmesi üzerine birazcık düşündü ve Avustralya'ya tek yön bir bilet aldı, İlk ayında, Molly'nin on yıl önce oraya yerleşen kız kardeşinde kaldı ama sonra yoluna devam etti. Hiçbir yerde uzun süre kalmıyor, Molly'yi bazen daha önce adını duymadığı şehirlerden arıyordu. Artık hayatının sonuna kadar oradan oraya gideceği açıktı.

Rupert onu annesi için ağlarken ya da babasının nerede olduğu konusunda endişelenirken yakaladığında, "İhtiyacımız olan tek aile biziz," diyordu. "Dünyaya karşı üçümüz varız." Molly bu sözlerin altında boğulmak yerine güç ve güven duygusu içinde huzur buluyordu. Ve kocasının bazen büründüğü karanlık, ulaşılmaz ruh hali ya da hayali hakaretler, hoşuna gitmeyen konuşmalar yüzünden bir anda, açıklanamaz şekilde kapıldığı öfke, onun Max'in hayatının ilk birkaç senesinde-yaptığı diğer şeylerle fazlasıyla telafi ediliyordu. Rupert'in sonsuz bir enerjisi ve coşkusu vardı; eşi ve çocuğunu hava daha karanlıkken kaldırıyor, pijamalarının üzerine paltolarını geçirip yakındaki bir tepeye yürüyüp güneşin doğuşunu izlemeleri için ısrar ediyordu. Bir keresinde kuzulama mevsiminde seyircileri uzak tutmak için konmuş çitin üzerinden atlamış ve ellerini tam zamanında uzatıp mukusla kaplı bir kuzu dünyaya fırlarken onu tutmuştu. Ağaçlara tırmanıp mevsimine göre at kestanesi, elma ya da çiçekleri aşağı yağdırırdı. Max'in hayatının her dönüm noktasında, sanki daha önce hiçbir çocuk dış çıkarmamış ya da koridorda zorlukla ilerlememiş gibi havalara uçuyordu. Molly'nin bedenini özenle incelemeyi de bırakmamıştı, yumuşak kıvrımlarını okşuyor, eski, tanıdık izleri işaretliyor, yenilerini arıyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Oliver'ın partisinin gerçekleşeceği günün sabahında uyandığında Carrie oraya gitmeyeceğinden emindi. Komşusunda sinir bozucu bir şeyler vardı. Kendinden fazla emin görünüyordu ve Carrie de onun akıllıca kullandığı çekiciliğine en küçük bir ilgi duyduğuna dair bir izlenim bile vermek istemiyordu.

İşe giderken yağmur yağıyordu ve bisikleti yolun eğri büğrüyüzeyinde toplanan su birikintilerine giriyor, bacaklarına ve devetüyü paltosunun arkasına çamur fışkırtıyordu. Hafif bir yağmur bile Cambridge'i sırlıslamak etmeye yetiyordu, binaların ön cephesi çirkin ıslak lekelerle kaplanıyor, çok eski ve yetersiz yağmur suyu kanalları, yolların kenarlarına taşıyordu. Böyle günlerde, kentin bu yakasında, parşömen renkli üniversite binalarını çevreleyen tatlı yeşil alanlar çok uzaktaymış gibi geliyordu.

Trove'a vardığında paltosu ve altındaki gömleği sırlıslamıştı. Mutfağın yanındaki küçük tuvalette saçını bir ev havlusuyla kurulamaya çalıştı ve lekeli aynada enkaza dönmüş makyajına baktı. Yüzünü mağazada da stokladığı bir markanın salatalık ve limonlu temizleme kremiyle biraz ovaladı. Doğal içeriklerle yapılmış, güzel yeşil cam şişelerdeki nemlendirici, temizleyici ve vücut losyonu Yorkshire'daki bir çiftlikte üretilmişti.

Carrie ıslak gömleğinden sıyrıldı ve minik havluyla kendini mümkün olduğu kadar kuruladı. Bir giysi rafının arkasında sedef düğmeli uçuk mavi renkte bir hırka buldu ve yumuşak kaşmirin

sıcaklığına şükrederek giydi. Bunun nereden geldiğini bilmiyordu ama giydikten sonra yıkayıp satabilirdi. İnsanın kendi mağazasını işletmesinin bazı avantajları olmalıydı. Kot pantolonu da gün içerisinde kuruyacaktı. Hırkasıyla aynı renkte küpeler taktı, hâlâ nemli saçını yüzünün etrafında şöyle bir salladı ve sonunda güne hazır olduğunu hissetti. Noel'den önceki son iki alışveriş gününden en iyi şekilde yararlanmak için çok çalışması gerekiyordu ve bunu yalnız yapacaktı çünkü Jen kendi alışverişini yapmak için izinliydi.

Az önce bir parti keçe broş teslim almıştı; keçe broşlar son dakika için ideal bir Noel hediyesiydi. Koyu kırmızı ve koyu yeşil renklerde kiraz ve elma şeklinde kesilmiş, kenarları altın rengi battaniye dikişle süslenmişti. Onları tamamen yemek temalı bir vitrin için ilham kaynağı olarak kullanmaya karar verdi ve bir Noel ilahileri CD'si koyduktan sonra mağazanın ortasındaki masayı bir seri sonu indiriminden aldığı kırmızı pötikare örtüyle kaplamaya başladı. Kendini işine öyle kaptırmış ve şarkıların saflığı içinde öyle kaybolmuştu ki zilin çaldığını duymadı ve Oliver Gladhill önünde belirdiğinde sıçradı.

Carrie'nin ıslak kotuna bakarak neşeyle, "Günaydın!" dedi. "Bakıyorum yağmura yakalanmışsınız."

Carrie pantolonunun vücut kıvrımlarına arzu ettiğinden daha fazla yapıştığının farkındaydı.

"Parti. Bu gece. Peçeteye ihtiyacım var, bana indirim yapar mıydınız diye düşündüm," dedi Oliver. Peçeteye ihtiyacı yoktu, aslında peçete Oliver'a yabancı bir kavramdı ama oradan geçerken komşusunun çekici kalçalarını mağaza vitrininden görmüş ve onun partiye gelip gelmeyeceğini öğrenmek için bunu bahane edebileceğini düşünmüştü. Ters biri olsa da Carrie'de farklı bir şeyler olduğunu anlamıştı, sonsuzluğa uzanan bacaklar başta olmak üzere. Carrie mor menekşe deseninin adama pek uygun olmayabileceğini düşünse de kâğıt peçeteleri gösterdi ve adam da iki paket alıp tezgâha koydu.

“Bu akşam geliyor musunuz?”

Hiçbir zaman yalan söylemeyi pek beceremeyen Carrie, bir anda migreninin tutmasının pek inandırıcı olmayacağını düşündü. *A Place in the Sun*’ın⁸ eski bölümlerini seyredip ekmek üstü sardalya yemenin daha eğlenceli olacağını söylemeyi düşündüyse de nezaketi baskın çıktı.

“Evet,” dedi, “İple çekiyorum.”

Adam ağzının kenarını kırıştırarak gülümsedi. Carrie içten içe, biraz da huysuzlukla, bu gülümsemenin büyük ihtimalle bin kızı onun yatağına yolladığını düşündü ama kendisi tamamen dayanıklıydı. Hoş omuzları ve uzun parmaklarına rağmen ona göre adam bir sahtekârdı, azıcık buruşmuş gömleğinden gıcır gıcır Oxford ayakkabılarına kadar tam bir sahtekâr.

Carrie tüm günü müşterilere hizmet ederek geçirdi ve onların mağaza hakkındaki olumlu yorumlarıyla karşılaştıkça mutlu oldu. Küçük bir oğlanın annesine hediye almasına yardım eder, dantel dikişli bir şemsiye ve kenarları payetli bir çerçeve arasında karar veremezken Jen eli kolu torbalarla dolu halde içeri girdi.

“Bittir!” diye bağırды o meşhur coşkusuyla. “Her şeyi aldım. Gıcık kardeşim için bile!”

Jen’in yurtdışı seyahatleri arasında Noel için dönecek olan kardeşi Paul, muhtemelen dünyanın hediye alınması en zor insanlarından biriydi; her şey olduğundan değil, hiçbir şey olmadığından. Carrie yıllar önce onun evine gitmişti ve Jen gülerek mutfak dolabının içini göstermişti, küçük bir kaçerol ve dövme tenekeden bir tabak dışında hiçbir şey yoktu. Paul astronomi alanında çok başarılıydı ve gözünü mal mülkten ziyade yıldızlara dikmişti. Şehirde mırıldanarak gezinen akademisyenlerle raporlu deliler arasındaki farkı görmek zordu. Carrie çoğu zaman onların aynı insanlar olduğunu

8 2000 yılından beri İngiliz Channel 4 kanalında yayımlanan, özellikle Güney Avrupa’dan alışveriş önerileri sunan bir yaşam tarzı programı. (ç. n.)

düşünüyordu. Yine de galaksiler arası alanlar üzerine aylarca sürecektir zahmetli bir iş için Şili'deki bir gözlemevine giden ve öncesinde de Jen'e evini bırakan Paul'e son derece minnettardı. Elbette evin mutfak dolapları şimdi Trove'dan gelen ganimetlerle dolup taşıyordu.

Damian taşındıktan sonra Carrie kendini eve kapatmış ve ne dışarı çıkmayı ne de başka birinin içeri girmesini kabul etmişti. Haftada bir çıkıp temel gereksinimlerini alsa da kalan zamanda yatıp tavana bakıyor ya da Charlie'nin, kaybolduğu sabahki haliyle duran odasında oturuyordu. Beş sene boyunca çalıştığı küçük yayıncılık şirketindeki patronu, pozisyonunu üç ay boyunca boş bıraktı ancak Carrie'nin dönmeyeceği belli olunca işe yeni birini almak zorunda kaldı.

Sonunda Carrie'nin annesi barikatı aştı ve kızının bir destek grubuna gitmesinde ısrar etti. Carrie de sırf annesinin sesini daha fazla duymamak için gitti ve grubun biraz yardımı olmasına karşın, başka insanların üzüntüsünü dinlemenin kendisinininkini azaltmadığını fark etti. Bu sadece acıdan kaçış yokmuş gibi hissetmesine yol açıyordu. Acı hayatının her alanını dolduruyordu. Sıradan evlerin sıradan perdelerinin ardında pusuya yatıyordu. İnsanların ağızlarının etrafındaki çizgilere işlenmişti. Gruptan birkaç arkadaş edindi ve onlarla bağlantısını koparmadı, özellikle de oğlu ve karısı bir araba kazasında ölen Peter Fletcher adında bir adamla. Peter'la hâlâ arada sırada, ikisinden biri tanıdık bir zeminde konuşma ihtiyacı hissettiğinde görüşüyordu. Bazen özel olarak çocuğunu kaybetme acısını yaşamış bir insanla konuşmaya hâlâ ihtiyaç duyduğunu görüyordu. Çocuğunun kendinden önce ölmesinin akıl almazlığını yaşamış biriyle. Yas tutan insanlar, başka yas tutanların hikâyelerini tekrar tekrar dinleme konusunda çok dayanıklılardı çünkü dinleyerek kendi adlarına inceleme ve tekrar inceleme hakkını kazandıklarını biliyorlardı. Küçük şeylerden bahsediyorlardı; ne kadar zamanda bir nefes aldıklarından, alışveriş, çöp kutusu ya da kedi hakkındaki son

konuşmalarından, tam ölüm vaktinden... Kayıplarını kolay sindirebilmek için ayrıntılardan bahsediyorlardı. Acıyı kontrol edebilmek ve onları yutmasını engellemek için küçük dozlarda alıyorlardı.

Bu dönemde ona güç veren tek şey Charlie'yi aramak oldu. Görünen oydu ki sürekli baskı uygulamasına karşın polis artık işe yarar bir şey yapmıyordu. O sabah plajda Carrie'nin ellerini ovalayan cana yakın polis memuru ona, Charlie'nin boğulduğundan neredeyse emin olduklarını söylemek için gönderilmişti. Kadın bunu söylerken dikkatle Carrie'nin kafasının üzerinde bir yere, sanki uzak mesafeye bakar gibi baktı ve ağzı sanki acı bir tadı hatırlamış gibi küçüldü. Ancak Carrie pes etmeyi kabullenemezdi. Norfolk köylerine ve sahile yakın kasabalara tekrar tekrar gitti. Sokaklarda dolaşıyor, insanlara Charlie'nin fotoğrafını gösteriyor ve onu görüp görmediklerini soruyordu. Yüzlerce sokak lambasına afiş astı. Onu bulmak için para toplamak üzere bir internet sitesi ve kampanya başlattı. Bölge polisini, oğlunun kayboluşunun bir canlandırmasını yapmaya ikna etti ve video, çocuğun ölümünün ilk yılında *Crimewatch*'ta⁹ gösterildi. Çekimler sırasında Carrie aynı havada, önünde aynı denizle durdu, bir başka sarı mayolu oğlan çocuğunun koşarak kendisinden uzaklaşmasını izledi ve kalbi yeniden paramparça oldu. Her zamanki kaçıklar arayıp Charlie'nin İsa'yla ya da eski kocalarıyla olduğunu, hatta yunuslarla yüzmeye gittiğini söylediler ancak düzgün bir ipucu çıkmadı. Carrie'ye, Charlie kadar çok sevilmiş ve üzerine titrenmiş bir çocuğun ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolması imkânsız geliyordu.

Jen bir anma etkinliği yapmayı önerecek kadar cesur tek kişiydi. Cenaze tabii ki söz konusu değildi ama belki de oğlunun hayatını anacak bir töreninin Carrie'ye iyi gelebileceğini söyledi çekinerek

9 1984 yılından beri BBC One kanalında yayımlanan, çözülemeyen suçların canlandırma-
malarını yayımlayarak bu olaylar hakkında bilgi toplamaya çalışan bir program. (ç. n.)

de olsa. Ve gerçekten de Carrie bunu duyduğu anda öfkeyle tepki verdi ve Jen'in hemen evini terk etmesini istedi.

"O ölmedi," dedi ağlayarak. "Ben onun annesiyim, ölse bilirdim, değil mi?" İki hafta boyunca Jen'le konuşmadı ama sonra arayıp özür diledi.

"Üzgünüm. Kendimi iyi hissetmemi istediğini biliyorum ama ondan vazgeçemem..." Ancak yas grubunun bazı üyeleri tarafından, belki de olayı Charlie için nöbet tutma olarak görmesi konusunda ikna edilince fikrini değiştirdi.

"İnsanların sadece onu düşünmesi ve nasıl biridir diye bunun üzerine hikâyeler anlatmaları hoş olur diye düşünüyorum," dedi Carrie. Ve kararlı biçimde kullandığı şimdiki zaman kipi karşısında Jen'in içi sızladı.

Yakın arkadaşlar ve aile üyelerinden oluşan otuz kişilik grup serin bir nisan sabahı sahilde toplandı. Göğüslerinde parlayan dürbünleriyle birkaç kuş gözlemcisinden başka kimse yoktu; tüm kumsal ve gökyüzü, Charlie'nin yasını tutmaları için hazırды. Carrie gözleri kupkuru, ayakta donmuş gibi duruyordu, dalgaların kabarıp inmesini seyrediyor, oğlunun da bu suyun içinde olduğu zamanı düşünüyordu.

Sahildeki anma toplantısı Carrie için bir tür dönüş noktası oldu. Bir seçme şansı olduğunu ilk kez anladı. Onsuz ölebilir ya da onsuz yaşayabilirdi ve hangisini yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Doktorunun Charlie gittikten sonraki haftalarda ona verdiği uyku ilaçlarını saklamıştı. Gece özellikle uzadığında ya da hafızası ona bir dalga gibi çarpıp, ayağını yerden kesip onu içine çektiğinde şişeyi banyo dolabından çıkarıyordu. Bazı zamanlar vardı ki ölmenin onu tekrar görmesini sağlayacağını bilse, o an bunu yapardı.

Jen anlıyormuş rolü yapmadı, hatta çoğu zaman yanlış şeyi söylüyordu çünkü yaşananların hakkını verecek bir kelime dizisi mevcut değildi. Ancak Carrie, iyi niyetli bir akrabasının gönderdiği,

ölümün bir yan odaya geçmeye benzetildiği Henry Scott Holland şiiri “Death Is Nothing at All” yüzünden öfkeden kudururken Jen oradaydı.

“Tabii ki yan odaya falan geçmedi! Bu ahmağın söylediği gibi yan odaya geçse ortada sorun olmazdı herhalde, değil mi? Şu cürete bakın!”

Carrie sonunda Charlie’nin eşyalarını elden geçirme zamanının geldiğine karar verdiğinde, ona her şeyi saklanmak veya verilmek üzere kolilere koyması için yardım eden de Jen’di. Arkadaşı raftaki yemek tarifi kitaplarının arasında bir Anneler Günü kartı bulup kendi yüzünü tırmalamaya başladığında Jen onu tuttu. Kayboluşunun ikinci yılında Carrie votka üzerine votka içip Charlie’nin ceketine sarılırken o ayık kaldı.

Bir mağaza açma ihtimalini yıllar önce düşünmüşlerdi ama o günlerde bu birçok fıkirden sadece biriydi. Sadece kalbi kırık kadınlara hizmet verecek bir pansiyon açma hayalleri de vardı. Cornwall’ın bir köyünün limanına ilişmiş ve kaymak rengine boyanmış bu tesiste karınlarını baklava yapmış, kesik kotlu genç adamlar çalışacaktı. Her odada büyük boy dondurma kutularıyla dolu mini buzdolapları bulunacak, oda fiyatına cilt bakımları ve salsa dersleri de dâhil olacaktı. Müthiş fikirlerinin bir diğeri de Çikolata Okulu projesiydi. Bu olasılıkdışı akademi, Alpler’de, kiraz rengi bir şalede kurulacaktı. Yokuş çıkmaktan ayakları ağrıyan ama Chanel kayak kıyafetleri içinde çok şık görünen öğrenciler, koyu renkli zengin malzemeyi süslü şekerlemelere dönüştürmeyi öğreneceklerdi. Carrie ve Jen elbette karıştırma ve tatma görevini üstlenecek, kalan bir şey varsa da pelür kâğıdına sarıp mor kadifeyle çevrilmiş kalp şeklinde kutulara koyacaklardı.

Jen mağaza fikrini canlandırınca Carrie de bunu hayatına yeni bir odak noktası kazandırma fırsatı olarak gördü. Charlie gittiğinden beri gündelik yaşıyordu, acısından başka odaklanacak bir şeyi

yoktu. Carrie evini ipotekledi, Jen de babasının yıllarca önce ona aldığı, kiralayıp içine etmiş öğrencilere rağmen artık çok para eden Clapham'daki daireyi sattı. İşsizdi, erkek arkadaşlarından ayrılmıştı ve Carrie'yle zaten o kadar çok vakit geçiriyordu ki kardeşinin boş evine taşınmak o an için en mantıklı hareketti.

Küçük dükkânı bulup teminat vermeleri iki haftalarını aldı. Mekânın kirası baş ağrıtabak kadar yüksekti ama biraz şans ve çalışkanlıkla bu işi kotarabilirlerdi. İnsanların daha önce başka yerde görmedikleri şeyleri bulabilecekleri mağaza sayısı, Cambridge'in boyutu göz önüne alınırsa azdı. Dükkân önceden bir optikti ve duvarları, sanki sahibi canlı renklerin görme bozukluğu çeken insanlar yüzünden israf olacağını düşünmüş gibi depresif bir griye boyanmıştı. Mekânın içini temizlediler, rafları ve aynalı camları söküp yerine dallara konmuş eflatun renkli kuşlarla bezenmiş açık renk bir duvar kâğıdı koydular. Bir hayır kurumu mağazasından devasa, eski bir ayna buldular, yıpranmış çerçevesini lameye boyadılar. Bir iç çamaşırı mağazasında kullanılmış eski, üstü cam bir tezgâh da aynı kaynaktan geldi. Halıyla kaplı zeminin altında sapasağlam döşeme tahtaları keşfettiler ve onları beyaza boyadılar.

Trove'un açıldığı gün, boşanma belgeleri ile Damian'ın yeni dükkânı için ona şans dilediği bir kart Carrie'ye ulaştı. "Bu senin için yeni bir başlangıç olacak," yazmıştı. "Hayatına devam etmek için bir şans. Mutlu olmanı ve daha fazla acı çekmemeni diliyorum."

Carrie de yeniden başlamanın onun dediği kadar kolay olmasını diledi. Yeniden başlamak bir son olduğu anlamına gelse de Carrie çocuğuna ne olduğunu öğrenene kadar asla bir son olmayacaktı.

Onuncu Bölüm

Öğle yemeği saatinde okul sekreteri Molly'ye, Max'in okul müdürünün onunla görüşmek için aradığını söyledi.

"Acil değil," dedi sekreter, Molly'ye. "Ama fırsat bulursanız akşama kadar onu arayabilir misiniz diye sordu."

Molly öğleden sonraki sanat dersi için masalara aceleyle boya ve sim kutuları koydu. Önceki seneyi, sömestr bitmeden önceki yarım saat içerisinde otuz karton resim çerçevesini gümüş boyalı makarnalarla süsledikleri kargaşayı hatırladı ve bu kez eve dönüş hediyelerinin çok daha erken hazır olacağına dair kendine söz verdi. Öğretmenler odasının dışında durdu ve cep telefonundan Max'in okulunu aradı. Sadede gelmenin önemine inanmış ve muhtemelen tüm kariyerinde hiçbir şeyi son dakikaya bırakmamış bir kadın olan Bayan Plumstead'e bağlandı. Küçük komutlar vererek konuştuğu için Max ona Dalek¹⁰ diyordu. "Ellerini yıka," derdi Dalek sesiyle. "Öğle yemeğini ye. Koşma. Sıranın arkasında dur. Daha yüksek sesle şarkı söyle. Yavaş sesle konuş!"

Bayan Plumstead şimdi, "Max için endişeleniyorum," diyordu. "Korkarım sabah yine bir hadise yaşandı." Molly'nin bunu duyar

10 Kült İngiliz dizisi *Doctor Who*'nun kötü karakterlerinden olan, canlı-robot karışımı uzaylı ırk. (ç. n.)

duymaz yüreği ezildi. *Hadise yaşandı* cümlesi Max'in yine altını ıslattığı anlamına geliyordu.

"Gittikçe daha sık yaşanmaya başladı. Gerçekten bir doktora gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Biraz gergin görünüyor. Gerçek hayatına en ufak benzerliği olan bir şey yazma konusundaki acizliği de beni endişelendiriyor. Birkaç kez yalan söylemenin kötü bir şey olduğuyula ilgili onunla konuşmam gerekti. Yaratıcı yazarlığı teşvik ediyoruz ama gündüz defterlerinde çocuklar ne yaptıkları üzerine yazmak zorundalar. Günlük gibi bir şey bu. Bazen tamamen saçma şeyler yazıyor. Bazen de yazdığı şeyler inandırıcı gözüküyor ama öyle olamayacaklarını biliyorum. Örneğin dün babasının ülkeye geri döndüğünü yazdı. Babasının uzunca bir süredir yurtdışında olduğunu anladım..."

"Evet, son altı aydır Amerika'daydı," dedi Molly. "Max'le konuşacağım. Belki babasının... bizimle olmayışı onu benim düşündüğümünden daha fazla üzüyordur. Bilmiyorum..." Molly'nin sesi kısıldı. Müdürün sessizliğinde suçlayıcı bir şeyler var gibiydi. Bunun da yetişkinlerin kendilerini ve kendi can sıkıcı meselelerini yavrularınının önüne koyarak onların davranışlarını mahvettiği bir başka vaka olduğunu düşündüğü açıktı. Max'i okula yedek kıyafetlerle yollaması gerektiği üzerine biraz daha konuştuktan sonra Bayan Plumstead telefonu kapattı, Molly de bir saat için endişelerini bir tarafa bırakıp simin büyük kısmının çocukların saçları yerine kâğıda yapışmasını sağlamaya odaklandı.

Max'i almaya gittiğinde oğlu okul sonrası etütten çoktan çıkmış, onu kapıda bekliyordu. Diğerlerinden uzakta duruyor, okulun kayıp eşya kutusundan alınmış, ona biraz küçük gelen bir pantolon giyiyordu. Ön koltuğa oturdu. Molly'nin, utancının kanıtının içinde olduğunu bildiği bir plastik torbayı sıkıca tutuyordu.

"Yine olduğu için üzgünüm hayatım," dedi. Max'in bunu kendi kendine söylemekten nefret ettiğini biliyordu. Bayan Plumstead'in

haberi iletteğini muhtemelen bilmüyordu. Omuzlarını silketti ve anesinden uzağa, camdan dışarı baktı. Molly onun vücudundaki gerilimi hissedebiliyordu.

Oğlunun küçük, gergin bacağına elini koyarak, "Tuvalette yemişemediğin için mi oldu?" diye sordu ancak Max elinin altından hafifçe çekildi.

"Seni üzen bir şey mi var Max?" diye sordu Molly. "Biri sana kötü mü davranıyor? Söyle bana tatlım." Max'in ağlamamak için kendini tuttuğunu fark etti.

"Küçük çocuklar böyle şeyler yaparlar. Altlarını ıslatmak gibi. Ryan ayakkabılarına işediğini söyledi ama bu doğru değil, sadece pantolonuma ve sandalyeye geldi."

Molly de Max'i daima güldüren kalın, tehditkâr sesiyle, "Eğer dikkatli olmazsa gidip Ryan'ın üzerine ben kendim işeyeceğim," dedi. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Bana her şeyi söyleyebilirsin ve..." Max bu noktada araya girdi, "ve buna rağmen beni hâlâ seversin. Biliyorum."

Oğlu bir süre camdan dışarı bakmaya devam etti ama Molly onun sıkıntısının hafiflemeye başladığını hissedebiliyordu.

"Peki tüm paranı çalsaydım? O zaman beni sever miydin?"

"Evet," dedi Molly.

"Eğer bir ayıyı küçük parçalara bölseydim?"

"Evet, seni yine de severdim."

"Bir bebeğin kulaklarını kesseydim?"

"Evet."

"Birinin kafasına çekiçle vursaydım?"

"Sorun yok."

"Peki çikolatalı pasta yapsaydın ve ben gece kalkıp hepsini yeseydim?"

Molly bunun üzerine, "Bak şimdi, ayağını denk al. Her şeyin bir sınırı var yani!" dedi ve oğlunun güldüğünü duyup rahatladı.

Eve döndüklerinde Max banyo yapıp pijamalarını giydi, suçlu kıyafetler yıkanıp sentetik yasemin kokusu yayarak kaloriferlerden birinin üzerine serildi ve Molly ile oğlu, “*Elf* filmi izlemeye başladılar. Bu kaçırılmayacak bir Noel öncesi ritüeliydi. Max cin kıyafeti giymiş bir adamın, yetişkinlerin yapmayı sevdiklerini unuttukları her türlü şeyi yapmasının tuhaflığına bayılıyordu.

Max, Will Ferrell’in spagetti tabağının üzerine şekerleme ve akçağaç şurubu dökmesi karşısında zevkle kıvranırken Molly, “Max?” diye lafa girdi. “Okuldaki gündüz defterine ne yazıyorsun?”

“Ne yaptığımızı,” dedi Max dalgınlıkla. Tüm dikkati ekrandaydı.

“Hep gerçekten ne olduğunu mu yazıyorsun?”

Ve Max, ham pamukları pamuk şekermiş gibi yiyen dev cine kahkahalarla gülerek, “Bazen aklıma yazacak bir şey gelmediğinde Charlie bana söylüyor,” dedi.

On Birinci Bölüm

Carrie sonunda yolun karşısına geçtiğinde Oliver'ın evi kalabalık ve gürültülüydü. Ön kapı hafifçe aralıktı, böylece kapıyı çalmadan girebildi. Rahat kanepeye ve alışkanlığı haline gelen cuma gecesi pijamalarına karşı koymak için iradesini kullanması gerekse de kıyafetlerini dikkatle seçmişti. Yüksek yakalı ve sıkı kollu siyah dantelden bir elbise, büyük altın halka küpeler ve bir Kızıl Haç mağazasından altı sterline aldığı bordo kadife, Max Mara marka topuklu ayakkabılarını giymişti. Gevşek topuz yaptığı saçlarını altın bir tokayla tutturmuştu.

Oliver süsleme işini şüphesiz abartmıştı. Odalar çobanpüskülüyle bezenmekten ziyade âdeta çobanpüskülü içinde yüzüyordu. Ve havada sıcak balmumuyla biraz fazla pişmiş kıymalı börek kokusu vardı.

Carrie odaya bir göz atıp Rose ve Foxton ailelerinin ikisinin de geldiğini, odanın ters köşelerinde oturup birbirlerine dik dik baktıklarını gördü. Konseyin nasıl çalıştığından bağırsaklarının nasıl çalıştığına kadar her konuda daima endişeli olabilen Bayan Evans yemeği dikkatle inceliyordu. Carrie yanında kanepeler getirmişti ve Bayan Evans'ın da kanepeleri ağzına götürmeden önce kokladığını görebiliyordu. Chihuahua cinsi bir köpeğe olabilecek kadar küçük, payetli bir elbise giymiş Emily Foxton, koltuğun koluna oturmuş Oliver'ı kesiyordu ya da en azından kesiyor gibiydi. Gözleri dev takma kirpiklerin gölgesinde kaldığı için nereye baktığını söylemek

zordu. 14 numaradaki aile, emekleme çağındaki da dâhil olmak üzere tüm çocuklarını getirmişti ve Carrie çocukların bazılarının ellerinde enstrümanlar olduğunu dehşetle fark etti. Arp nağmeleri, piyano tıngırtıları ve zil şangırtılarını sadece o evin önünden geçerken duyduğu için son derece minnettardı. Bu ailenin, 12 ve 16 numarada yaşayanlar için çileden çıkartıcı olması gerektiğini düşündü. Çocukların anneleri, beklentilerini düşük tutan bir kadının makyajsız, kızarmış yüzüne ve geniş kalçalarına sahipti. Gurur ve isyan karışımı bir sesle şunu söylerken duyulabilirdi: “Hiç alışverişe çıkmam. 32 yıldır bu el çantasını kullanıyorum.”

Babaları ise ince, siyah külotlu çoraba şöyle bir göz atmanın hasretini çeken ve ağır kulak çınlamasından muzdarip bir adamın dertli yüz ifadesine sahipti. Çocuklar havasız odalarda saatlerce nota sehparlarının üzerine eğilmekten solgun ve sıskalardı.

Bir an sonra Oliver, Carrie’yi fark etti ve hemen yanına geldi.

“Gelmişsin. Belki de fikrini değiştirmişsindir diye düşünmeye başlamıştım. İçecek aldın mı?”

Carrie’yi masaya doğru yönlendirdi ve kadehine cömert bir kepçeyle sıcak şarap doldurdu. Beyaz gömleğini koyu renk pantolonunun içine sıkıştırmıştı ve saçları normalden çok daha bakımlıydı. Yüzünden geriye taranmıştı ve gömlek yakasının üzerinde hafif dalgalarla bitiyordu. Şarap kadehini verirken Oliver’ın parmakları Carrie’ninkilere değdi ve Carrie de bu temasın tesadüf olmadığını düşündü.

İlginç bir şekilde Carrie sadece evinin önünden geçerken ya da arabalarına binip inerken gördüğü insanlarla tanışmaktan ve konuşmaktan büyük keyif aldığını fark etti. Komşularıyla sohbet esnasında kendini, odanın etrafında dolaşan Oliver’a bakarken buldu ve adamın herkesi güzelce ağırlamak için sarf ettiği çabaya şaşırdı. Bir ara sıcak şarabı fazla kaçırın Bayan Evans fenalaşır gibi oldu ve kırlentlerin üzerine uzanması gerekti. Oliver hemen bir bardak

buzlu su getirdi ve kadın kendine gelene kadar onunla oturdu. Ve Carrie kadının Oliver'a dünyanın en mükemmel ve güçlü kollarına sahip olduğunu söylediğini duydu.

Carrie arada bir Oliver'ı yanında, kadehini sıcak şarapla doldururken buluyordu, bunu böyle ilgili bir şekilde yapması inanılmazdı. Bakışları dikkat ve beğeni doluydu ama aynı zamanda sanki Carrie komik bir şey söylemiş ya da her an söyleyebilecekmiş gibiydi. Carrie bu özelliğin de Oliver'ın becerilerinin bir parçası, kadınları özel hissettirme yöntemi olduğundan kuşkulandı.

Sıcak şarabın etkisini hissetmeye başlayan Carrie evin cumbasına yerleştirilmiş kapitone koltuğa oturdu. Pencerenin alt kanadı açıktı ve soğuk hava ısınan yanaklarına ve boynuna iyi geldi. Dışarıda saçlarına yılbaşı simi takmış kızlar, kız gruplarının topluluk içinde sıkça yaptıkları gibi havalı bir şekilde şarkı söyleyerek geçiyorlardı. Carrie birden o yaşta olmanın ve hayatın heyecanına kapılmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. Dokunulma düşüncesinin içinde yarattığı korku ve buna karşılık o dokunuşa duyulan özlemle heves içinde hassaslaşan ten...

Oliver gelip yanına oturdu. Koltukta pek fazla yer yoktu ve Carrie adamın bacağıının kendisinininkine dayandığını hissedebiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Oliver. "Sana içecek başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Bence yeterince içtim."

Oliver, "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi ve se-sindeki samimi merak, Carrie'yi birdenbire ve tuhaf bir şekilde ne düşündüğünü söylemeye itti. Sonra adamın kadınlara doğru sorular sorma oyununda muhtemelen ustalık seviyesinde olduğunu hatırladı. Bayan Evans'ı bile (*Ah, bana Jean demelisin!*) sadece kollarıyla heyecanlandırabilmişti.

Carrie alayla, “Ben senin hakkında bayağı şey biliyorum ama,” dedi. Bir dizi minyon ve saç başı dağılmış sarışının sabahın erken saatlerinde evden çıkışını düşünüyordu.

Oliver eğlendiğini belli eden bir tonda, “Gerçekten mi?” diye sordu. Ona öyle bir bakıyordu ki sanki Carrie’nin, penceresinden sinsice bakarak aşk hayatını gözetlediğini görmüştü. Carrie, Oliver’ın ağzına, dudaklarının pürüzsüzlüğüne, bir dudağının hafifçe aşağı kıvrılmasına bakmaktan kendini alamadığını canı sıkılarak fark etti. Vücudunun kendi vücuduna dayandığının ve kendi vücudunun da aynı baskıyla, aynı hararetle cevap verdiğinin farkındaydı.

Tam o sırada odanın diğer tarafında müthiş bir gürültü koptu ve insanlar açıldığında Bay Foxton ve Bay Rose’un yerde birbirine girdikleri görüldü. Bay Foxton diğer adamın üzerine binmiş, bir eliyle zayıf, gri saçlarından tutarak kafasını seri hareketlerle yere çarpıp duruyordu. Roger Rose’un iki burun deliğinden de kan geliyordu. Kocasının yanında ayakta duran Lydia Foxton’ın yüzü kızarmış ve zafer doluydu, adamı daha fazla şiddet göstermeye teşvik ediyordu. Greta Rose ise cep telefonundan aradığı polisle konuşuyordu.

Oliver kendini iki adamın üzerine attı ve pek centilmence olmayan bir itiş kakıştan sonra onları ayırmayı başardı. Gerald Foxton’ın kendini düşmanın üzerine tekrar atmasını engellemek için de Oliver’ın adamın üzerine oturması gerekti.

“Nereden çıktı bu saçmalık?” diye çıkıştı Oliver.

Roger Rose titreyen eliyle yüzündeki kanı silmeye çalışıyordu. “Ona çelme taktığımı söylüyor.”

“Kesinlikle çelme taktı. Aşağılık herifi gördüm,” diye cırladı Lydia Foxton, sanki kavgaya katılmayı düşünüyormuş gibi ellerini esnetiyordu.

14 numaradaki kadın elleriyle en yakındaki çocuğunun kulaklarını kapattı ve en canlı, en cesaretlendirici sesiyle, “Biraz müzikli

eğlenceye ne dersiniz?” önerisinde bulundu. “Ophelia, gidip arpını al tatlım. Heyecanı biraz yatıştıracağız.”

Bu tehdit birçok misafirin palto ve çantasına uzanmasına neden oldu, polis sireninin sadece birkaç sokak öteden gelen sesi de tehdide tuz biber ekti.

Son misafirlerin de ayrılmasından uzun süre sonra Carrie kendi evinin ön cephesindeki odanın perdelerini çekmeye gitti. Dışarıya göz atarken Oliver'ın kapı ağzında esmer bir kadını öptüğünü gördü. Öylesine bir iyi geceler öpücüğü değildi bu. Tadını çıkardığı kesindi. Carrie de göstere göstere, kumaşı hışırdatta hışırdatta perdelerini çekti ve Oliver'ın, son fethinin omzunun üzerinden doğrudan ona baktığından neredeyse emin oldu ama tabii dışarıyı karanlıktı ve kesin olarak bilemezdi. Neyse, diye düşündü kararlılıkla, adama öyle çok bir ilgi duyduğu yoktu zaten.

On İkinci Bölüm

Max üç saat durmadan Sünger Bob izledikten sonra Molly bu bağımlılığa son verdi ve çocuğun isteksizliğine rağmen köye kadar yürümekte, etrafı buzla kaplı ördek gölünden geçip evlerinin arkasına çıkan küçük korudan dönmekte ısrar etti. Döndüklerinde Molly evin ne kadar tozlu ve sevgisiz gözüktüğünü fark etti ve uzun zamandır burayı doğru dürüst temizlemediğini hatırladı. Max'i birkaç oyuncakla odasına götürdü ve işe oturma odasından başladı, şömineyi temizleyip yeni odun ve çırallar koydu, hafif eğimli ahşap yer döşemesini sildi ve halıları arka kapıda silkeledi. Kare şeklindeki bahçe küçüktü ve neredeyse tamamına kaldırım taşları döşenmişti. Eğer bahçe kendisinin olsaydı Molly kaldırım taşlarını söker, nemli havada çürük kokan çalı çiti keser ve bunların yerine kıvrılan çiçek tarhları ve çim ekerdi. Serin kapı ağzında dururken çiçek açmış bir kiraz ağacı ve çan çiçekleri, hatta belki köşede beyaz bir leylakla bambaşka bir bahçe hayal etti. Fens'in ortasında, Ely şehrinde sekiz kilometre kadar uzaktaki bu ev onun yaşamayı seçeceği bir yer değildi; hava koşullarına karşı fazla korunmasız ve aşırı ıssızdı. Ama başka seçeneği olmadığına göre şimdilik idare etmesi gerekiyordu.

Molly içeri gitti, dolaptan elektrik süpürgesini çıkardı ve merdivendeki halıyı süpürmeye başladı. Yaklaşık beş dakika sonra isyan edercesine ses çıkaran makineyi kapattı. Evdeki diğer her şey gibi süpürge de eski gücünde değildi; aşırı ısınyordu ve düzenli olarak

dinlendirilmesi gerekiyordu. Merdiveni çıktı ve son derece mutlu ve sessiz bir şekilde kendi kendine meşgul olan Max'i rahatsız etmek istemeyerek odanın aralık kapısının önünde durup onu izledi. Çocuk etrafına kâğıtlar yayılmış halde yerde oturuyordu. Bir şey çizmeye başlayıp onu beğenmediğinde başka bir kâğıdın üzerinde yeniden başlama huyu vardı. Bu şekilde tonlarca kâğıt harcayabiliyordu. Molly ona başladığı çizime devam etmesi gerektiğini ne kadar sık söylerse söylesin aklına kuşku düştüğü anda vazgeçiyordu. Şimdi de kıvrılan çizgilerle sarılmış bir kaleye benzeyen bir çizim üzerinde çalışıyordu. Konuştuğu zaman Molly şaşırdı ve önce oğlunun, burada olduğunu anladığını zannetti.

"Ne demek istediğini pek anlamadım," dedi Max. "Daha açık konuşman lazım yoksa yine yanlış anlayacağım."

Molly onun çizmeyi bıraktığını ve odanın diğer ucuna, yatağına doğru baktığını gördü. Sanki cevap bekliyor gibiydi çünkü başını, Molly ona tam olarak anlamadığı bir şeyi açıklarken yaptığı gibi yana eğmişti.

"Tamam. Anlıyorum," dedi Max ve kâğıda eğilip çizgileri daha kendinden emin bir şekilde çekmeye başladı. "Hepsinin birbirine bağlanmasını sağlamamız lazım."

Molly odaya girip, "Kiminle konuşuyorsun Max?" diye sordu. Çocuğun gözlerinin ona değil de durduğu yerin hemen arkasındaki bir noktaya odaklanmış olması onu sarsmıştı. O kadar dikkatle bakıyordu ki Molly de dönüp onun baktığı yerde ne olduğunu görmeye çalıştı ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece pijamaların kenara atıldığı, birlikte uyumakta ısrar ettiği peluş hayvanlarının durduğu dağınık yatağı vardı.

"Charlie tabii ki," dedi Max. Sesinin tonu *sanki bilmiyorsun*, der gibiydi.

Molly oğlunun yanına oturup onu kendine çekti. Çocukların, özellikle Max gibi tek çocukların çoğu zaman hayali arkadaşları

olduğunu biliyordu ama oğlunun sadece bir kez tanıştığı bir çocuğa bu kadar bağlanmasını tuhaf bulmuştu. Rupert'la yaşadıklarının çocuğa bir şekilde zarar verdiğini, onu garip ve ulaşılmaz yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu. Belki de daha az çalışmalı ve onunla daha fazla vakit geçirmeliydi.

“Neden Charlie'yle konuşuyorsun?” diye sordu. “Kendini yalnız hissettiğinde gelip annenle konuşabilirsin.”

“Charlie benim ne dediğimi anlıyor,” dedi Max, sonra annesinin yüzünde bir şey görüp aceleyle, “sen de ne dediğimi anlıyorsun, sadece Charlie benimle aynı,” diye ekledi.

Molly sahilde çok mutlu başlayan ve çok korkunç biten o günü düşündü. Max beş yaşlarındaydı. Rupert'la işlerin görece iyi gittiği ama yine de adamın çoğu zaman Max'in gevezeliğinden uzaklaşmasının gerektiği bir dönemdi. O yüzden oğlunu sahile getirmişti. Charlie kaybolana kadar mükemmel bir gün olmuştu. Max onunla uzun süre oynamış olsa da Molly çocuğun neye benzediğini hatırlayamıyordu ama annesinin yüzü hafızasında hâlâ canlıydı. Molly kadının korku ve fiziksel çabadan nefes nefese kendisine doğru koştuğunda yüzünde gördüğü ifadeyi hiçbir zaman unutamayacağını düşünüyordu. Beyaz yüzündeki gözleri karanlıktı, vücudu gergin ve katıydı, sanki olacaklara hazırlanıyor gibiydi. O sırada Molly sahilde kalıp çocuğu aramalarına yardım etmediği için kendini kötü hissetmişti ama bir yandan da oradan uzaklaşıp Max'i güvenli bir yere götürmek için dizginlenemez bir istek duymuştu. Max ne olup bittiğinden habersiz gibi görünüyordu ama olaydan aylar sonra bu konuda sorduğu soruyla onu şaşırtmıştı.

Bir akşam Molly onu yatırırken, “Sahildeki anne, oğlunu bulamadı mı anne?” diye sormuştu.

“Bilmiyorum hayatım,” demişti Molly yorganı çocuğun sevdiği gibi üzerine sıkıca örterken. Ama biliyordu. Yaşananlar gazetelere ve televizyonlara çıkmıştı ve o da istemeden olayları takip etmişti.

Max yerden kalkıp gerindi. Molly ona doğru baktı.

“Babanla olanları konuşmak ister misin Max?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Max ve yüzünde babası her sorulduğunda oluşan boş, iletişime kapalı ifade belirdi. Molly onunla Rupert hakkında birçok kez konuşmaya çalışmış ama Max hep konuyu değiştirmişti. Molly oğlunu suçlamıyordu, kendi de aslında bu konuda konuşmak istemiyordu. Kocasını hakkında düşünmek bile onu korkunç bir utanç hissiye dolduruyordu.

Rupert ona ilk kez vurduğunda Molly o kadar şaşırmıştı ki darbenin acısını hissetmemişti. Rupert çok çalışıyordu ve geçirdikleri kısıtlı zamana tartışmalar ve gerilim hâkim oluyordu. Molly’ye sanki yaptığı en ufak şey kocasını kızdırıyor gibi geliyordu. Lavaboda çatal bırakmaktan Molly’nin süpermarkette geçirmesi için ayrılan zamandan on dakika fazlasını harcamasına kadar her şey öfke patlamalarına neden olabiliyordu. Bu patlamaları da Rupert’in ona hiçbir şey söylemediği uzun, yorucu dönemler izliyordu. Dört yaşına basan ve yeni anaokuluna başlayan Max babasının dengesiz davranışları yüzünden kafası karışacak kadar büyüktü. Rupert onu bazen öpücüklerle boğup eve aşırı pahalı oyuncaklar getiriyor, bazen de çocuğun çıkardığı en ufak gürültüde sabrını kaybediyordu. Bazı günler Max’in kanepede zıpladığını ya da koridorda koştuğunu görmek bile Rupert’i kapkara, korkunç bir gazaba sürükleyebiliyordu. Bir keresinde Molly, Max’i yatağının altında bulmuştu. Babasının çalışma odasındaki kâğıt çöpünü devirmişti ve Rupert’in kızacağından korktuğu için saklanıyordu.

Molly biraz Girit güneşi ve birlikte geçirilecek iki haftanın Rupert'ı rahatlatılabileceğini düşündü. Max doğduğundan beri yurtdışında tatile çıkmamışlardı. Rupert'ın ruh halini, adamın bahsettiği, işyerindeki muhtemel işten çıkarmalara yoruyordu. İşinde kalsa da ayrılanlardan kalan işleri halletmek için daha fazla çalışması gerektiği için strese girdiği açıktı. .

"Parayı nereden buldun?" diye soran Rupert, karısının ona göstermeye çalıştığı villa fotoğrafından gözlerini kaçırıp kızarmış ekmeğini dört düzgün kareye bölmeye devam etti.

"Birkaç tablo sattım, ayrıca her ay kenara biraz para koyuyordum," diye açıkladı Molly. "Çok hoş olacak, biraz içeride kalıyor ama havuzu var ve araba kiralayabiliriz."

"Gidemeyiz. Parayı geri al. İşten izin alamam."

Ama Rupert akşam fikrini değiştirdi ve işten bir Girit rehberiyle döndü. Oturup Max'e resimleri gösterdi ve bazı sayfaları kıvrarak işaretledi.

"Bak, burası Knossos," dedi Rupert. "Kral Minos, Minotor'u burada hapsedmişti. Oğluydu ama yarı boğa yarı insan olarak doğmuştu."

"Hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Max. Molly bu sorunun gerektirdiğinden daha yüksek sesle güldü çünkü Rupert'ın tatile çıkmaya razı olması onu çok rahatlatmıştı.

Villa çok güzeldi, Lefka Dağları'na ve sahil şeridine bakıyordu. Gündüz üçü birlikte eski taşlarla ve kekikle kaplı sıcak yamaçları keşfediyor ve sonra ısınmış, dalgalı denizde yüzüyorlardı. Her akşam verandalarında ekmek ve salata yiyor, arabalar altlarında kıvrılan dar yolun virajlarını alırken farların titreşmesini izliyorlardı. Şnorkelle dalış teknesiyle gittikleri bir yerde deniz o kadar koyu lacivertti ki sanki bir parçasını kesip alabilirdiniz. Max başta tekneden atlamaktan korkuyordu ama Rupert onu kollarına gelmesi için ikna

etmeyi başardı. Onu suda tuttu ve maskeyi gözleri ile burnunun üzerinden geçirdi. Baba oğul el ele tutuşarak, ayaklarını birlik içinde çırparak yüzdüler. Max akşam boyunca yeni keşfettiği bu yerden konuşmayı bırakmadı.

“Bizim dünyamız gibi,” diyordu parlayan gözlerle. “Tepeleri, vadileri, ağaçları, her şeyi var. Ama su altında ve gizli. Altında aşağı doğru uzanıyor ve başını döndürüyor.”

Molly de ona özel bir şnorkel maskesi aldı ve çocuk tatilin kalanını maske yüzüne yapışık geçirdi; sadece yemek ve içmek için maskeyi çıkarıyordu, cildi sürekli ıslaktı ve gözlerinin etrafında plastiğin bıraktığı oyuklar vardı. Tatillerinin son gününde Hanya'ya gittiler ve limana yakın dar sokaklardaki mağazaları gezdiler. Rupert, Molly'ye küçük denizkızları şeklinde küpeler aldı. Hasır iskemle ve tenteli bir kafede oturup gümüş balıklarının büyük yığınlar halinde suda hızlıca hareket etmesini izlediler.

Akşam süpermarketten aldıkları uzonun son şişesini bitirdiler. Max ağzı açık uyuyordu; şnorkel maskesi tuvalet kâğıdına kat kat sarılmış bir denizkestanesi kabuğuyla birlikte kırmızı valizine konmuştu. Molly, Rupert'ı ayakta, uyuyan oğluna bakarken buldu. “Harika, değil mi?” dedi adam ona dönerek ve Molly de onun yüzündeki yaşları gördü. Sonra Rupert cibinliği Max'in ayaklarını kapatacak şekilde yavaşça örttü.

“İkinize de sahip olduğum için çok şanslıyım,” dedi ve Molly belki de ilişkilerinin iyiye gidebileceğini düşündü. Belki de küçük ailelerinin bir şansı vardı. Bir çocuk daha yapmayı bile düşünebilirlerdi. Kocasının yüzünü okşadı ve onu havuza götürdü. Şezlonglardaki yatakları alıp serdi ve yan yana yattılar. Rupert onu öpmeye ayağından başladı ve vücudunda yavaşça ilerledi. Karısı kavis şeklini alıp kendini ona doğru bastırda da onu bekletti. Molly de onun koyu renkli penisini eline alıp kasıklarının iç tarafına sürttü. Rupert şimdi Molly'nin göğsünü ağzına götürüp kuru, sert dilini meme

uçlarında oynatıyor ve acele etmiyordu. İçine biraz girip çıkıyor, Molly'nin başını iki eliyle tutup ağzının hareketlerini izliyordu. Devamında çıplak yüzdüler, vücuduna değen su Molly'yi özgür ve yeniden genç hissettirdi, sonra havlulara sarınıp yan yana oturarak dağ yamacına baktılar. Hava yasemin ve klor kokuyordu.

"Eve döneceğin için üzgün müsün? İş seni korkutuyor mu?" diye sordu Rupert'a.

Adam ona dönüp gülümsedi. "İşe geri dönmüyorum. Beş hafta önce istifamı verdim. Biraz ara vereceğim. Muhasebeden bıktım. Galiba başka bir şey deneyeceğim."

Aşağılarında, üç kilometre uzaklıktaki küçük sahil kasabası Georgiupoli, sanki dev bir şalter atmış gibi bir anda aydınlandı. Molly vücudu güneşte olmasına rağmen titrediğini hissetti.

"Bunu yapmaya ne zaman karar verdin?" diye sordu. "Nasıl geçineceğiz?"

Rupert kalkarken onu itti. "Olumsuz yaklaşacağını biliyordum. Bu yüzden sana söylemedim."

"Sadece şaşırdım, o kadar."

Rupert ona sırtı dönük halde yamaca bakmakla yetindi.

Molly kalkıp ona doğru yürürken, "Hayatım..." dedi. "Üzülme, bir yolunu buluruz. Başka bir şey bulursun. Sadece bana söylemiş olmanı dilerdim..."

Rupert birdenbire dönüp ona yumruk attı. Darbe o kadar sertti ki Molly yere düştü. Bir an ona başka bir şeyin vurduğunu düşündü; kocasının ona vurması mümkün değildi. Sonra onun yüzüne baktı ve zafere benzeyen, zevkle parlayan bir ifade gördü. Ve onun bunu gerçekten yaptığına inandı.

On Üçüncü Bölüm

Carrie ve Jen, Noel'den hemen önceki günleri indirimle hazırlanarak geçirdiler. Bayram öncesinde tüm parlaklığıyla ışıldayan çeşitli eşyaların, beklenen gün sona erdiğinde ne kadar bayağı gözükeceğini biliyorlardı. Bu nedenle Carrie bayram sonrası çöküşünü önlemek için yeni yılın getireceği iyimserlik ve iyi niyeti yansıtacağını düşündüğü birçok yeni eşya sipariş etmişti. Spora en uzak insanı bile egzersize teşvik edecek bir spor kıyafetleri markası keşfetmişti. Carrie'nin gençliğinden hatırladığı, kaşındırıcı bormozlara hiç benzemeyen yumuşak havlu kumaştan imal edilmiş, retro görümlü üstler ve jogging eşofmanları pastel renklerdeydi. Ayrıca içlerinde kilitleri olan parlak renkli spor çantalar, onlarla uyumlu su mataraları ve kullanışlı olmasa da çok çekici duran dolgu topuklu spor ayakkabılarının da gelmesini bekliyordu. Spora pek de meraklı olmayan müşteriler için ise nostaljik, çiçekli kumaşlarla kaplanmış ajanda ve günlükler mevcuttu.

Bir sepet dolusu cam biblonun etiket fiyatını indiren Carrie, annesinin beş saatten az bir süre sonra burada olacağını hatırladı. Tam o sırada zil çaldı ve Peter Fletcher elinde gümüş kâğıda sarılmış, üzerine dev bir mor kurdele konmuş bir paketle içeri girdi.

"Seni görmeden Noel'in geçmesine izin veremezdim," dedi ve ona sarıldı. O kadar çok şey paylaşmışlardı ki Carrie onun yanında kendini hep rahat hissediyordu. Hayatında, karşısında rol yapmasına gerek olmayan az sayıda insandan biriydi.

Peter espiyle, “Seninle bir öğle yemeği yememize mağazan izin verir mi acaba?” diye sordu ama Carrie onun yorgun görünüdüğünü düşünüyordu.

Bunun aptalca bir soru olduğunu bilerek, “İyi misin Peter?” diye sordu. Noel zamanı, çocuklarını kaybetmiş insanlar için daima en zor dönemdi. Baktığınız her yerde çocuğunuz olduğu için ne kadar şanslı olduğunuzu tam olarak anlayamadığınız yılların hatıraları ve onlarsız geçecek yıllara dair bir uyarı vardı.

“Pek değil.”

Jen şimdi Carrie’nin dışarı çıkması için bir bahane olmasına sevinliyordu. Carrie yokken mağazaya göz kulak olmak için aşağı indi ve paltosunu giyerken arkadaşını kaburgalarından hafifçe dürtüp Peter’a daha da hoş görünsün diye dudaklarına ahududu tadındaki dudak kremini sürdü.

Carrie, “Ne yapıyorsun?” diye çıkıştı fısıltıyla. Peter yaşadığı kayıpla Jen için romantik bir figüre dönüşmüştü, bu yüzden Carrie’yi çöpçatanlık sevdasıyla dul adamın kollarına yolluyordu.

“Senden hoşlanıyor. Şuraya yazıyorum ki hoşlanıyor,” diye fısıldadı Jen. “Sanırım en güzel kazağını giymiş.”

“Saçmalama,” diyen Carrie de Peter’la yola çıkmadan önce arkadaşına vitrinden bir uyarı bakışı attı.

Trove’un arkasındaki çıkmaz sokakta bulunan bistrunun köşesinde bir masa buldular. İkisi de fasulye ve kestane çorbasıyla birkaç dilim esmer ekmek ve tereyağı sipariş etti.

“Onları düşünmeden duramıyorum,” dedi Peter birden. “Her köşe başındalar.”

Carrie cevap vermesi gerekmediğini tecrübeyle biliyordu. Orada olup dinlemesi yeterliydi.

“Ve asıl gün... Söyledikleri gibi olanları geride bırakamadım şu ana kadar. Kafamda oynatıyorum ve tekrar oynatıyorum. Hastane, onların hali...”

Carrie elini Peter'ın elinin üzerine koydu ve Peter da onun elini tutup sıkı.

"Üzgünüm. Özür dilerim."

"Dileme," dedi Carrie.

Konuşması için ona fırsat verdi. Beraber bir şişe şarap içtiler ve dükkânın önündeki sokakta Peter ona sıkıca sarıldı. Carrie yaramaz ama biraz fazla uzun bir yılbaşı cini gibi hoplayıp zıplayan Jen'i mağazanın vitrininden görebiliyordu.

"Dinle," dedi Peter, "akşam yemeğine gelmek ister misin diye merak ediyordum... Eski gruptan birkaç kişiyi davet etmeyi düşünüyorum. Eğer hoşuna gitmezse söyle."

"Hoş olur," deyip gülümsedi Carrie. "Noel'den sonra beni ara. Konuşuruz." Bir süre mağazanın önündeki kaldırımında durdu ve adamın kendine özgü hafif kambur yürüyüşüyle uzaklaşmasını izledi. Bir an için kederin onun duruşunu sonsuza dek değiştirip değiştirmediğini merak etti. Belki de Carrie onu tanımadan önce sopa gibi dimdik yürüyordu. Belki artık Carrie'de de farklı bir şeyler vardı, insanların onun yasta olduğunu anlamasına yol açan, gözle görünür bir şeyler.

Carrie palto ve atkısını asmak için arka odaya giderken Jen peşinden geldi. Ayrıntıları duymak istiyordu.

"Ne dedi? Sana açıldı mı?" diye sordu Jen neşeyle. Beyaz peynir bulaşmış parmaklarıyla saçını düzeltti. Çok vakit kaybetmemek için Yunan salatalı sandviç yemişti. Carrie'nin sık uyarılarına rağmen yağlı parmaklarıyla ürünlere dokunup duruyordu.

"Öyle bir şey yok," dedi Carrie sinirle. "Sadece konuşuyoruz. Hâlâ karısının yasını tutuyor."

"Tutmadığını söylemiyorum ben de. Sadece sana o üzgün gözleriyle nasıl baktığını gördüm. Sanki sen onun dermanı olabileceğin gibi."

“Dinle Jen,” diye lafa giren Carrie, cam temizleme spreyini Jen’in gözlerine tehlikeli bir yakınlıkta sıkıp mağaza tezgâhının arkasındaki dev çerçeveli aynayı silmeye koyuldu. “Ben kimseye derman olamam. Çünkü hâlâ darmadumanım.”

“O zaman belki birbirinize derman olabilirsiniz,” dedi Jen ve Carrie de başka bir cam temizleme spreyine ihtiyacı olduğunu düşünüp yaptığı işi bıraktı.

Cevap alamayan Jen devam etti. “Çekici olmadığı da söylenemez. Sadece biraz yemek yemesi gerekiyor ama bugün giydiği o kazağın altında hoş bir popo olduğunu düşündüğüm bir şeyler fark ettim.”

“Bence benim aşk hayatıma daha az odaklanmalı ve kendininki üzerinde daha fazla düşünmelisin.”

“Seni alakadar ettiğinden değil ama söyleyeyim, tam da bu gece muhitimizin seçkin bir bekârıyla buluşacak bir kadına bakıyorsun,” diye yanıtladı Jen sırtarak.

“Ne!” dedi Carrie şaşırarak. “Biriyle çıkacağından hiç bahsetmedin.”

“Yani... doğrusunu söylemek gerekirse henüz çıkmıyorum,” dedi Jen. “Onunla şu arkadaşlık sitelerinden birinde tanıştım. Resmini gördüm ama canlı olarak görmedim.”

Carrie’nin soru sormayı bırakması gerekti zira insanlar bir anda mağazaya doluşmuştu. Yarım saat geçip bir müşteri küpelerin neredeyse hepsini görmeyi istedikten, hepsini uzun uzadıya değerlendirdikten ve hiçbir şey satın almadan çıktıktan sonra Carrie sorgusuna devam edebildi.

“Nereye gideceksiniz? Ne giyeceksin? Ne iş yapıyor?” diye sordu heyecanla.

“Browns’a. Üstümdekini giyeceğim. Ve... bilişim teknolojileriyle alakalı bir şeyler,” diye sırayla kısa cevaplar verdi Jen. Bir yandan da Trove torbalarına açılmış deliklerden kırmızı kurdeleler geçiriyordu.

Carrie arkadaşının üstündeki çamur yeşili çuval benzeri şeye ve altına giydiği rengi atmış lacivert tayta baktı.

“Bana ilk buluşmaya bu kılıkla gideceğini söylemiyorsun, değil mi?” dedi umutsuzca. “Bırak da senin için başka bir şey seçeyim.”

Uzun süre yalvarıp yakardıktan sonra Carrie, Jen’i baştan yaratılmaya ikna etti. Mağazadan dosdoğru buluşmaya gidecekti. Bu yüzden dönüşümün, arkadaşları odada yaşanması gerekiyordu. Jen elbiseleri denerken dirseklerini duvara çarpıp duruyor ve küfrediyordu, Carrie de zilin çaldığını her duyduğunda dışarı koşuyordu.

Sayırsız değişiklik ve bir o kadar huysuzluktan sonra Jen bile sonucun bayağı iyi göründüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Ucuna tekneler ve deniz fenerleri işlenmiş güzel bir etek ve teknelerin yelkenleriyle aynı mercan renginde bir gömlek giymişti. Gömlek bele oturuyor ve Jen’in kıvrımlarını vurguluyordu, rengi de tenindeki bal tonlarını ve kahverengi gözlerindeki kehribar ışıltılarını ortaya çıkarmıştı. Carrie onu eski püskü yarım botlarını bir kenara koyup bej rengi file külotlu çorap ve kurdele bağcıklı mavi süet ayakkabılar giymeye zorladı. Zapt edilemeyen saçlarını da arkada toplayıp turkuaz kuşlu bir lastik tokayla bağladı ve birkaç bukleyi alnına dökülmesi için bıraktı. Son olarak, Jen’in itirazlarına rağmen kirpiklerine üç kat rimel, dudaklarına frambuaz rengi bir ruj sürdü ve dekoltesine de Mitsouko parfüm sıktı.

Jen’in arkasından, “Yürü be kızım!” diye bağırdı ve arkadaşları da neşeyle omuzlarını titreterek dans etti. Bu arada pardösülü bir adamı neredeyse devirecekti ama adam, Jen’in arkasından hayatında bu kadar harikulade bir şey görmemiş gibi baktı.

Carrie eve gittiğinde paspasta her zamanki gereksiz mektup ve reklam yığınının buldu, hepsini bıkkınlıkla toplayıp kapısını açtı. Bedava pizza kuponları ve Çin lokantası paket servis menülerinin tepesinde Simon Foster adında bir medyumun hizmetlerinin reklamını yapan sarı bir broşür vardı. Fotoğraf o kadar düşük kaliteli ve

bulanıktı ki herhangi biri olabilirdi. Carrie başkalarının acılarından nemalanan insanlardan nefret ediyordu. Ona göre, insanların zar zor kazandıkları üç kuruşlarını ellerinden almak için ölümlerin mesajlarını duyuyor rolü yapmak, suç işlemek demektir. Her şeyi toplayıp tiksintiyle geri dönüşüm kutusuna attı ve mutfığa gitti. Isıtıcıdaki suyun kaynamasını beklerken pencereden dışarı bakıp karanlık bahçeyi izledi...

Gece yarısı annesinin cep telefonunu tekrar tekrar aramasına rağmen Carrie ona ulaşamadı. Ve annesinin o gün geleceğine dair umudunu kaybettiği anda kapı çaldı. İçinden söverek sabahlığını kaptı ve merdivenlerden aşağı koşarken üstüne giydi. Pam kapıda çantalarıyla çevrelenmiş, yüzünde büyük, beklenti dolu bir gülümsemeyle duruyordu. Kızına sarıldı.

“Hayatım, mükemmel görünüyorsun! Ayaklarıma kara sular indi, sert bir içkiye ihtiyacım var.”

Carrie çok sayıdaki çantayı koridora yığıdı ve sıkıntıyla annesinin tam olarak ne kadar kalmayı planladığını merak etti.

On Dördüncü Bölüm

Mektuplar paspasa gürültüyle düştü ve Molly bir avuç Noel kartını aralarından çıkardı. Beyaz zarfların arasında parlak renkli bir kartpostal gördü ve küçük bir şok geçirerek bunun Rupert'tan geldiğini hemen anladı. Onun karakterine hiç uymayan tuhaf şekilde şaşırtıcı el yazısını tanıdı. Bir insanla ilgili diğer ayrıntılar unutulsa da el yazısının daima kolayca tanınır olmasının ne kadar garip olduğunu düşünen Molly mesajı hızlıca okudu. Rupert Kaliforniya'nın kuzey kıyısında, yurtlarda¹¹ konaklanan bir tatil köyündeki işini anlatıyordu. Yurtlar, diye açıklamıştı adam Max için, çadır şeklindeydi ama tahtadan yapılmıştı ve içlerinde gerçek yataklar vardı. Kartpostalın bir köşesine bir yurt resmi çizmişti, yurdun ağzında okla gösterilip "ben" yazılmış bir çöp adam duruyordu. Kartpostal resminde kırmızı, kaktüse benzer bir bitkiyle kaplı bir tepenin yamacındaki sahilde şişman pars fokları dolanıyordu. Kartı görmenin şokunu atlatan Molly, Rupert'ın olumlu bir üslupla yazdığını anlayınca rahatladı, belki de uzakta geçirdiği zaman ona iyi gelmişti. Belki de uzun süreli bir ruhsal çöküntü yaşamıştı ve artık iyileşiyordu. Molly insanların iyi yanlarını görmeye meyilliydi. Bu onu harika bir öğretmen yapsa da insanlar onu yüzüstü bıraktığında hissettiği korkunç hayal kırıklığından korunamıyordu.

11 Orta Asya kırsalında yaygın, katlanabilir tahta bir kafes iskeletinin üzerine hayvan postları atılarak kurulan çadır. (ç. n.)

Molly, Rupert'ın ona vurduğunu kimseye söylemedi. Tatillerinin son gecesini, Rupert sızana kadar içerken havuzun kenarına sinmiş şekilde geçirdi. Girit'ten dönüş uçağında fondötenle kapattığı yüzünü ondan uzağa çevirdi. Pencere kenarında, Max'in yanına oturdu. Max de bir annesine bir babasına bakıp duruyor, sessizliklerinden kötü bir şey olduğunu anlasa da neler olduğunu çözemiyordu. Annesi akşam yemeğinden sonra dışarıda oturlurken bir eşek arısının onu sokup çenesini morarttığını anlatmıştı.

Döndüklerinde Molly kısa bir süre için olan biteni polise anlatmayı düşündü ama bunu yapamayacağını biliyordu. Onlara telefonda ne söyleyeceğini ve nasıl bir cevap alacağını hayal etti. Telefonda bekletilecek, konuyla alakalı sorular sormak için eğitilmiş memurlara aktarılan kadar belki de sakinleştirici bir bekleme müziği dinleyecekti. Karakolun ana koridoruna açılan, kapısı sıkıca kapanan bir oda hayal etti; odanın duvarları bir ev parodisi yapılmak istenmiş gibi döşenmişti. Onunla kendi salonunda görüşmesi için gönderecekleri kişiyi düşündü; dizlerini düzgünce yan yana koymuş, elinde bir fincan tutup nazik nazik konuşan ama gözleriyle odayı ve onu, kıyafetlerini, söylediklerini gözden geçiren biri. Bakalım elimizde ne var? Sadakatsiz kocasından intikam almak isteyen kinci bir eş mi? Bir hayalperest mi? Yoksa bir deli mi?

Veya belki de hepsinden kötüsü, acınacak bir kadın. Masal gibi başlayan evliliklerde böyle şeylerin olmayacağını düşünmeye cüret eden bir kadın... Molly önceleri bu konuyu düşündüğünde, kendilerine vurulmasına izin veren kadınların hep kendinden çok farklı yaratıklar olduğuna inanmıştı. Kocasının canını yaktığı bir kadın olmak onun için büyük şehirlerdeki büyük işyerlerinin koridorlarında ya da kutuların dibinde gördüğünüz eciş bücüş şeylere dönüşmek kadar tuhaf ve olanaksızdı.

Rupert'ın olanlara tepkisi ilk birkaç gün hiçbir şey söylememek, sonra da sarhoş olup derin iç çekmelerle ağlayarak pişmanlığını an-

latmak oldu. Yüzü yaşlarla ıslanmış, dudakları titrer halde Molly'nin ayaklarına kapandı ve onu affetmesi için yalvardı.

"O ben değildim. Ben değildim," dedi ağlayarak. "Vücuduma başka biri girmiş de bunu yapıyor gibiydi. Ve çok iyi biliyorsun Moll," dedi yüzünü koluna silerek. "Beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyorsun."

Molly de karşısındaki bir erkek değil de yaralı bir hayvanmış gibi, ağlaması durana dek onu kollarına aldı.

İlerleyen zamanda yumruğun tenine vururken çıkardığı sesi ve adamın sıkılı parmaklarını esnetmesini düşündü; sanki eli pencere pervazına sıkışmış gibi rahat, neredeyse dalgındı bunu yaparken. Günler ve haftalar geçtikçe Molly olan bitenin bir hayal olduğunu düşünmeye başladı, en azından onun üzerindeki etkisi azalıyordu. Zaman geçtikçe ikisi arasında böyle bir şeyin yaşanmış olması çok daha olanaksız geliyordu. O şiddet görecektir diye bir kadın değildi. Rupert da kadınlara vuracak tipte biri değildi. Rupert'ın ona yaptığı şey, onun zorbalığından ziyade ilişkilerinin durumuyla ilgili bir soruna dönüştü, bunun sorumluluğunda kendisinin de payı vardı. Sonunda onu mutlu etmek için gösterdiği çabayı ikiye katladı ve hiçbir şeyin onu sinirlendirmemesi ve üzmemesi için çalıştı. Dengeyi tutturabildiği sürece Rupert eski Rupert'tı; sakın, hayat dolu ve büyüleyici.

Rupert iki hafta sonra işinden isteyerek ayrılmadığını, kovulduğunu itiraf edince bu sözler Molly'ye onun neden böyle davrandığına dair mükemmel bir açıklama gibi geldi. Korkunç bir stres altındaydı ve bu tür bir baskıya maruz kalan herkes gibi patlamıştı. Rupert'ın internette kumar oynama alışkanlığı yüzünden üç kredi kartının limitini aştığını bankayla yaptığı bir telefon konuşması vesilesiyle öğrendiğinde de Molly bu haberin kendisinde yarattığı dehşeti ona yansıtmamak için elinden geleni yaptı. Evleri ipotekliken, Rupert iş bulmakta zorlanırken ve haneye giren tek gelir Molly'nin sattığı

resimlerden kazandığı parayken nasıl geçineceklerdi? Cevap belliydi, Molly'nin işe geri dönmesi gerekiyordu. Rupert'ın itirazlarına, yakında elbette bir iş bulacağı için onun işe dönmek için gereksiz olduğunu söylemesine rağmen eski okulunu aradı ve oradakiler de Molly'yi mutlulukla kabul etti.

Kumar sorununu çözeceğine dair verdiği sözü tutmakta ve davranışını telafi etmekte kararlı olan Rupert yakınlardaki bir bağımlılık destek grubuna katıldı. Evini kazı kazan kartları oynamaktan kaybetmiş, atkuyruklu ve üzgün suratlı bir adamla eşleşmişti. Adam toplantılar öncesinde gelip Rupert'ı evden alıyor, Molly'nin tekrar tekrar onu salona buyur etmesine rağmen antrede beklemekte ısrar ediyordu. Ellerini de sanki yapacaklarına güvenmiyormuş gibi paltosunun cebine tıkıyordu.

Evlerini bir süre için daha elde tutmayı başardılar. Molly annesinin bıraktığı tüm parayı ipotek faizine yatırdı. Hafta sonları olabildiğince çok resim yaptı ve bu resimlerden birkaçını şehirdeki bir galeriye satmayı başardı. Mutfakta oturup temiz, kareli bir kâğıda rakamlar yazıyor, sanki bunu yaparak kontrolü yeniden ele geçirebilecekmiş gibi hissediyordu. Ama sonunda, tüm dikkatli toplamalarına, küçük, özenli tutumluluklarına ve daha fazla vakit taleplerine rağmen evlerini kaybettiler. Evdeki son akşamlarında Molly uyumadan öylece yattı, ev için yaptıkları ve umdukları her şeyi aklından geçirdi. Taşındıkları günü düşündü; Rupert onu değerli bir eşya gibi eşğin üzerinden taşımıştı. Merdivende oturup balık ve patates kızartması yemiş, boş duvarlara mutlulukla bakmışlardı. Tırabzanların boyasını çıkarmaya harcadığı günleri, ilk ayda minicikken bahçeye diktikleri ve şimdi boyu kulübenin iki katına çıkmış üvez ağacını düşündü.

Rupert da uyumamıştı. "Seni istiyorum bebeğim," dedi. Geceliğini kaldırıp Molly'nin bir göğsünü sertçe sıktı ve onu belinden

tutup sertleşmiş penisini göbeğine sürttü. Kadın hazır olmamasına rağmen hızlı bir hamleyle içine girdi. Molly de gözlerini kapatıp bir an önce işin bitmesi için onun ne istiyorsa yapmasına izin verdi. Rupert uyuduktan sonra Molly onun yanında yatıp koridorun ışığıyla hafifçe aydınlanmış yüzüne baktı. Adam uykusunda inleyip elleriyle sanki sinek kovar gibi hareketler yapıyordu. O anda eğer bir şey hissedecek gücü olsa şefkat diyebileceği bir duyguyu hissederdi.

Ely'deki ev, Molly'nin bir arkadaşına altı ay önce kaybettiği teyzesinden miras kalmıştı; adam orada göstermelik bir kirayla yaşamalarına izin verecek kadar iyi biriydi. Gayrimenkul piyasası toparlanacak gibi olursa evi satmayı planladığını söyledi ancak o zamana kadar kalmalarında sakınca yoktu. İssiz bir yere kurulmuş ev en yakın yerleşim yeri olan, küçük bir ev öbeğinden oluşan Parson's Bridge köyüne en az yirmi dakika yürüyüş mesafesindeydi. Cambridge'e mesafesi de her gün işe bir saat araba yolculuğu yapmak anlamına geliyordu. Yine de Molly, Rupert'ın aldığı borcun bir kısmını öderken kalabilecekleri güvenli, ucuz bir yer bulduğu için minnettardı.

Molly'nin arkadaşı, ölen teyzesinin eşyalarının çoğunu taşımış olsa da ev büyük oranda önceki sahibinin bıraktığı gibiydi. Mutfak tezgâhında yanık izleri vardı ve yarı açık mutfak dolabına takılmış kancalardan sahipsiz anahtarlar sallanıyordu. Evin bir tarafında küçük bir sundurma vardı. Yoğurt kovalarına dikilmiş cılız sardun-yaların dizildiği dar bir rafın üzeri, oluklu plastikle kapatılmıştı.

Molly'nin ilk icraatı, çatı katındaki odayı Max için olabildiğince güzel bir yatak odası haline getirmek oldu. Yerdeki eski marleyleri ovaladı ve çıkıntılı yatağın üzerine tanıdık yatak örtüsünü serdi. Tüm oyuncaklarını raflara koydu ve küçük vitraylı pencerenin önüne kırmızı uçak ve gümüş kamyon desenli perdeler astı. Taşınmak çocuğu bir hayli üzmüştü; önce gitmek istememiş, sonra da annesinin yüreğini burkan bir teslimiyetle kaçınılmaza

boyun eğmişti. Evden gerçek anlamda taşındıkları gün, her şey araca doldurulana kadar beklemiş, sonra da bir şey unuttuğunu söyleyerek eve geri koşmuştu. Molly onu bulmak için beş dakika sonra içeri gittiğinde çocuk odadan odaya geziyor, ne aradığını tam olarak söyleyemiyordu.

Rupert yeni evden memnundu. Gökyüzünün kocaman olduğu, arazinin sonsuza kadar uzandığı Fens'te uzun süreden beri ilk kez nefes alabildiğini söylüyordu. Yıllar önce bıraktığı fotoğrafçılığa yeniden başlamaya karar verdi.

"Bence daha önce işler hep bu yüzden yanlış gitti," diyordu. "Bir ofise tıkalıyken hiçbir zaman mutlu olamadım. Yaratıcı bir insanım ve bence bu yüzden hayal kırıklığına uğradım." Günlerini arazide dolaşıp fotoğraf çekerek, sonra da evin en tepesindeki küçük tavan arasındaki bilgisayarında fotoğraflarla oynayarak geçiriyordu. Aynı zamanda balığa çıkmaya başladı ve bu uğraş onu rahatlatır gibi göründü. Bazen hayatı boyunca oralarda yaşamış yaşlıca bir adamla buluşuyordu ve adam Rupert'a söğüt dallarından nasıl yı-lan balığı tuzağı yapacağını öğretiyordu. İkisi suda neredeyse ses çıkarmadan giden, düz tabanlı bir tekneyle kanalları ve drenaj hendeklerini keşfediyorlardı.

"Buranın tabiatı çok güzel Moll. Sanki keşfedilmeyi bekliyor gibi," dedi Rupert ve Molly de kocasının daha mutlu görünmesine sevindi. Kendi mutluluğunu düşünmesine ise izin yoktu. Kocasıyla ilişkisini her düşündüğünde akli bir alışveriş listesine ya da okul sınıfında pamukta fasulye yetiştirmek için yeterli sayıda cam kavanozu nasıl toplayacağına atlıyordu. Eğer bu mesele üzerinde düşünmezse her şeyin düzeleceğini düşünüyordu.

Rupert da Max'le zaman geçirmek için gerçekten çaba harcıyor gibiydi. Hafta sonları bazen oğlunu dışarı çıkarıyor ve fotoğraf makinesiyle bir şeyler çekmesine izin veriyor, her akşam ona kitap okuyordu. Max'in en sevdiği de Alfred Noyes'in "Eşkîya" şiiriydi,

Rupert'a bunu sürekli okutuyordu. Molly onların sözcükleri birlikte söylediklerini, vahşet ve trajediden aldıkları zevki duyabiliyordu.

"Ay ışığında beni ara
Ay ışığında beni bekle
Ay ışığında sana geleceğim
cehennem yolları tutsa bile!"

On Beşinci Bölüm

Jen buluşma sonrası beklenmedik biçimde sessizdi. Carrie yal-
varsa da ne olduğu hakkında birkaç gereksiz bilgi dışında bir
şey öğrenemedi. Stratejik olarak koklatılan gül çeşnili makaronlar ır
bile hak ettikleri tepkiyi göremedi. Bu o kadar alışılmadık bir
davranıştı ki Carrie önceki gece bir şeylerin yanlış gitmiş olabile-
ceğinden kuşkulandı.

“Nasıl biriydi peki?” diye sordu Carrie. “Sıkıcı mıydı? Kötü
mü kokuyordu? Annesiyle mi yaşıyor? Tren istasyonu tabelası ko-
leksiyonuyla mı kafayı bozmuş? Bozukluklarını çiçekli bozuk para
çantasına mı koyuyor?”

Carrie'nin açıkça onun tepesini attırmaya yönelik çabalarına
karşı Jen acıyarak başını iki yana salladı ve Noel pudinglerine
konmak üzere küçük gümüş süslerin takılı olduğu kartları döner
standa yerleştirmeye devam etti. Jen'in şafak vakti mağazaya gelmiş
olması Carrie'yi düşündürüyordu. Ya hayal kırıklığı yaşayıp eve
erken gelmişti ya da sabah duşunu bile almadan, hızlıca adamın
evinden kaçmıştı. Kanıtlar, Jen'in dükkânda çalıştığını gösteriyordu.
Devasa cam bir vazoyu, tanelerin taşıdığı çobanpüskülü dalları ile
kırmızı ve gümüş rengi tüylerle doldurmuştu, banyo tuzu küple-
rini her an devrilecek gibi duran bir piramit şeklinde dizmişti,
kaşmir kazakları renklerine göre öyle bir sıralamıştı ki kazaklar
artık krem rengi ve en uçuk pembeden çikolata kahvesi ve siyaha
doğru, eflatun, mavi ve koyu turuncudan geçerek ilerliyordu. En

endişe verici gelişme de lavanta kokulu ahşap cilaslı kokan ahşap zeminin üzerinde kahvaltıdan kalma hiçbir kırıntının olmamasıydı.

Jen'i konuşturmaya yönelik çabalarından sonunda vazgeçen Carrie tüm bu sessiz çalışmadan faydalanmaya ve şehre gidip kendisi için biraz Noel alışverişi yapmaya karar verdi. Pam birkaç saatliğine mağazayı varlığıyla şerefliendireceğini duyurmuştu ve yaptığı tek şey orası kendi oyun alanıymış gibi eşyalarla oynamak olsa da bu en azından mağazadaki diğer kişinin stoku yenileyebileceği ya da tuvalete gidebileceği anlamına geliyordu. Cambridge'in merkezine yürümek Carrie'nin yirmi dakikasını aldı. Meydan, Guildhall'un¹² önüne biraz seyrekçe asılmış ışıltı perdesiyle aydınlanmıştı ve havada mevsime özel kavrulmuş kestane, çam fidanı ve sidik kokusu vardı. Noel'i erken getirmiş ya da muhtemelen unutmak istemiş iki zilzurna sarhoş adam, çeşmeyi çevreleyen basamağa oturmuş, ülkelerine dönmeden İngiltere bayrağı desenli don ya da Kate ve William desenli bir tabak almayı hedefleyen yabancılarla uğraşıyorlardı. Carrie bir demet ökseotu ve üzerine karanfil tohumları saplanmış dört tane portakal, Jen'in kardeşi için 50'lerde yayımlanmış bir kokteyl kitabı ve annesi için vintage kıyafetler satan bir yerden küçük, küf yeşili bir ceket aldı. Office mağazasının vitrininden kendisine göz kırpan bir çift rugan çizmeyi denemek için içeri girmeyi düşünürken biri omzuna dokundu. Döndüğünde bir an yüreği sıkıştı çünkü karşısındakinin "Charlie Öncesi" dediği dönemde ya da düşünürken kendi kendine söylediği gibi Ç.Ö.'de kalan Rachel adlı bir kadın olduğunu gördü. Rachel'la Cherry Hinton'da¹³ fazla sıcak bir salonda zar zor katlandıkları doğum öncesi kursunda tanışmıştı. Carrie, Rachel'in derslerde felaket tel-

12 Cambridge şehrinin pazar meydanına kurulu, konser, tiyatro ve düğün gibi etkinliklerin düzenlenebildiği 1939 tarihli bina. (ç. n.)

13 Cambridge'in bir banliyösü. (ç. n.)

lalı gibi olduğunu hatırladı; sürekli olabilecek en kötü senaryolar hakkında sorular sorar ve sık görülmeyen endişelere mahal verirdi.

“Kordon bebeğin boynuna dolandığında tam olarak ne olur?” diye sormuştu bir keresinde. Bir başka sefer de, “Erkekler partnerlerinin doğum yapmasını izledikten sonra vajinadan tiksindikleri için seksin bir daha asla aynı seviyede olmadığı doğru mu?” demişti.

Carrie ve Damian arabayla eve dönerken onun ardından kıs kıs güler, sesinin vajinadan ya da penisten bahsederken aldığı yüksek ve havalı tonu taklit ederlerdi.

“Çok büyük bir penisin bile rahimdeki bebeğe zarar vermeyeceğinden yüzde yüz emin misiniz?” diye sormuştu Rachel. Carrie tüm sınıfın yavaşça dönüp Rachel’in kocasına baktığını, çok kısa kâkülünün sürekli şaşkın bir ifade verdiği adamın da o sırada elleri ve dizleri üzerine çökmüş, nefes egzersizinin ortasında olduğunu hatırladı.

Gruplarındaki son kişi doğurduktan altı ay sonra aralarından biri bir parti vermiş ve Carrie, Rachel’ı o günden sonra görmemişti. Partide herkes gözü gibi baktıkları bebeklerini battaniyeyle kaplı bir kanepeye dizmiş ve bir anı fotoğrafı çekmişlerdi. Carrie o anı hâlâ hatırlıyordu. Charlie ortadaydı, bir kırlente yaslanmış, yumruklarını zafer kazanmış gibi kafasının üstünde tutmuştu.

“Merhaba Carrie!” dedi Rachel. “Seni görmeyeli yıllar oldu. Nasılsın?”

Carrie ortadan kaybolmayı umarak, “Ah iyiyim, iyiyim,” dedi. Bu konuşmanın sadece bir şekilde bitebileceğini biliyordu.

“Seni son gördüğümünden beri bir tane daha doğurdum. Şimdi bir de on sekiz aylık kızım var. Ona Florence adını verdik. İkinci kez hamile kalmak çok zamanımızı aldı. Pete’in spermi pek kaliteli değilmiş meğer. Evan da iyi, daha yeni St Faith’e başladı... Charlie nasıl? Charlie’ydi değil mi?”

Carrie ona Charlie’den bahsettiğinde Rachel’ın yüzünün alacağı ifadeyi biliyordu. Son üç yılda birçok yüzde aynı tepkiyi görmüştü.

Önce kavrayamama, onu takip eden afallatıcı şok, sonra uygun bir şey söyleme gerekliliğinin yarattığı panik. En son ve en ölümcül olarak da mahcubiyetlerin en vurucusu yüzlere hâkim oluyordu. Şok, ne söyleyeceğini bilememe ve tabii ki merhametin yanı sıra rahatlama ifadesiyle karşılaşıyordu.

*"Yedi yeşil bebek battaniye üzerinde, eğer bir yeşil bebek kazayla düşerse, altı yeşil bebek battaniye üzerinde çok daha güvende."*¹⁴

Carrie onları böyle hissettikleri için suçlamıyordu. Muhtemelen kendisinin de aynı şekilde hissedeceğini biliyordu. Kalbinin göğsünde güm güm atmaya başladığını hissetti ve Charlie gittikten sonra geçirdiği gibi bir panik atağın yaklaştığını düşündü. En az altı ay boyunca kendini geniş, görece açık bir alanda bulduğu her seferde, işkence gibi bir korku onu boğuyordu. Sanki hiçbir yanını kontrol edemiyordu ve kalbi hızlı atmaktan patlayacakmış gibi hissediyordu. Şu an yapmak istediği tek şey kaçmaktı ama bulunduğu yere çivilenmişti sanki. Rachel'in ona garipseyerek baktığından emindi. Bu insana kalbinin gerçekten kırılıp kırılmadığını bilmediğini nasıl söyleyebilirdi? Bu kadar acı bir kayıp yaşadktan sonra Noel kalabalığı içinde dolaşmasını, çizmelere göz koymasını, nereden bakılırsa bakılsın hiçbir şey olmamış gibi davranmasını nasıl açıklayacaktı? Kendine ya da Rachel'a anlamlı gelecek hiçbir şey söyleyemezdi. Bunları açıklama çabası onu bıkkınlık ve tiksintiyle doldurdu.

Zihni uyuşmuş halde, "Ah, o iyi," dedi. "Harika."

"Onları bir gün bir araya getirmemiz lazım," dedi Rachel ve şüphesiz ıslak mendil ve küçük bir paket kuru üzüm gibi gereksinimlerin olduğu devasa çantasında bir şeyler arandı. Bu eşyaları anneler çantalarında taşırlardı, kendisi de hep taşıymıştı. Rachel bir zarf ve kalem çıkardı.

14 Çocuklar için bir sayma şarkısı olan "Ten Green Bottles" (On Yeşil Şişe) üzerine karanlık bir çeşitleme. (ç. n.)

“Numaramı yazıp vereceğim, yeni yılda bir buluşma ayarlayabiliriz.”

Nezaketin, en acılı durumlara bile göğüs germesi inanılmazdı. Carrie uzatılan numarayı alırken elinin titrediğini fark etti. Rachel onu azat edip yola çıkana kadar, kendinden beklenen sesleri çıkaracak gücü ancak bulabildi kendinde. Carrie kalabalığın arasından körlemesine geçti, uzaklaşmak için o kadar acele ediyordu ki neredeyse koşuyordu. Rachel’in numarasının bulunduğu kâğıt parçasını, bir kanıttan kurtulur gibi ilk gördüğü çöp kutusuna attı. Hayatın boyunca atlatamadığın şey sadece sevdiğin birinin kaybı değildi, aynı zamanda onlara sonsuza dek sahip olabilsen dönüşeceğin insanın da kaybıydı. Hepsi onun suçuydu. Charlie’nin gitmesi onun suçuydu. Evliliğinin bitmesi onun suçuydu. Kaybını yüksek sesle söyleyecek cesareti bile olmayan bir insana dönüşmesi onun suçuydu.

King’s Parade’e ulaştı ve soğuğa rağmen terin sırtından akarak belinde toplandığını hissetti. Paltosunun düğmelerini açtı ve bir süre King’s College Şapeli’nin dışındaki duvarın önünde oturdu. İskeleye çıkmış bazı adamlar, dünya çapında televizyonlarda yayımlanacak Noel ayinine hazırlık için dev pencereleri siliyordu. Kafaları, taşıdıkları beyaz güllerle dolu dev vazoların ardına gizlenmiş iki kadın, şapelin önündeki yasak çimlerde yürüyor, üçüncü bir kadın onlara nereye gidecekleri yönünde talimat veriyordu. Biraz kendine geldikten sonra Carrie caddede yürümeye devam etti. Tüm alışveriş isteğini kaybetmişti ve Trove’a dönüp Jen’in yükünü hafifletmesi gerektiğini bilse de içgüdüsel olarak başka yöne yürüdü. Biraz önce yaşadığı sıkıntı, dünyayla bağını koparıp onu bir tür hayal âlemine göndermişti. Şimdi trans halinde kaldırımda yürüyor, etrafındaki insanların gevezeliğini ve salladıkları poşetleri algılamıyordu. Kimseye ayak uyduramadığını, başka bir istikamette yürüdüğünü hissediyordu. Benet Sokağı’nın köşesinde toplanmış,

altın çekirgeli saate bakan küçük insan grubunun içinde, Carrie diğer insanlardan biraz uzakta duran bir kadın ve oğlan çocuğu fark etti. Kadın aşağı eğilmiş, çocuğa bir şey anlatıyordu. Çocuk da yüzünde hem korku dolu hem de büyülenmiş bir ifadeyle, bir başka saati yutmakla meşgul olan canavar görünüşlü, zaman yiyen çekirgeye bakıyordu. Çocuğun annesinin elini tutuşu ve onun söylediklerini dinleyişindeki bir şey, Carrie'nin kalbini âdeta parçalara ayırdı. Aralarında sakın, gözden kaçmayan bir yakınlık vardı. Charlie'yle arasında olduğunu hatırladığı yakınlık gibiydi. Saat korkunç bir uyarı vuruşuyla zamanın ilerlediğini haber verirken oradan ayrıldı.

On Altıncı Bölüm

Sonbahar bittiğinde Molly de yorgunluktan bitik haldeydi. Sınıfıyla tarçınlı bisküviler pişirmiş, akrabalara verilecek neşeli fotoğraf çerçevelerini süslemede tüm öğrencilerine yardım etmişti. Okulun Noel piyasesinde en küçük ayı rolünü üstlenmiş ve kırılan bir sandalyeye oturarak herkesi güldürmüştü. Tüm çocuklara, arkalarında özel bir not yazdığı kendi fotoğraflarını vermişti. Hiçbir alıştırmaya isteyerek katılmayan, saçları hep bakımlı olsa da her daim suratsız olan Grace Bennett için bile söyleyecek iyi bir şey bulmuştu.

Molly fotoğrafın arkasına, “Mutlu Noeller Grace,” yazmıştı. “Bu dönemki saç aksesuarlarını çok beğendim. İstedğin zaman benim saçımı yapabilirsin.”

Molly, Max’i bakıcıdan almakta biraz gecikmişti ama vardığında oğlunu bakıcısının en küçük kızı Rosi’yle yerde mutlu bir şekilde oynarken buldu. Parson’s Bridge’de kocası ve iki çocuğuyla yaşayan Kate Jefferies, Molly için âdeta bir can simidi olmuştu. Sonsuz bir sabra sahip kusursuz bir bakıcı olmanın yanı sıra çocukların sevdiği bir espri anlayışına da sahipti. İnsanlara karşı gerçekten ilgili olması sayesinde, sadece hangi soruları soracağını değil, daha önemlisi, cevapları nasıl dinleyeceğini de biliyordu. Molly’nin okulda toplantıya kalması gerektiğinde, Max’e belirlenen süreden biraz daha fazla bakmayı sorun etmiyordu. Max, Rosi’nin peluş oyuncaklarını yan

yana dizmişti ve küçük kızın o meşhur neşeli kıkırdamalarından birini duyabilmek için hepsini dans ettiriyordu.

Bir Noel Baba şapkası ve üzerine yıldızlar dikili geniş, tül bir etek giyen Kate, “Her zamanki gibi hiç sorun yaratmadı,” dedi ve gerekmediği halde, “Süsleniyorduk,” diye ne yaptığını açıkladı.

“Bir fincan çay içmek için zamanın var mı?” Kate çoğu zaman Molly’nin mutsuz olduğunu hissediyor ama bunun nedenini öğrenecek kadar onu iyi tanımadığını düşünüyordu. Molly’nin ona açılmaya yaklaştığı zamanlar olmuştu ama çoğu sefer son dakikada, sanki kendini bir hata yapacakken yakalamış gibi konuyu değiştiriyordu. Kate, Molly ile Rupert arasında ne yaşandığını bilmiyordu ama bazı şüpheleri vardı ve bu şüphelerini de Ely’de bir nalbur dükkânı işleten iyi kalpli, zayıf kocası Dave’le paylaşıyordu.

Yataklarında kendi yumuşak kıvrımlarını kocasının sert köşelerine sararken, “Laf kocasından açılınca çok garipleşiyor,” diyordu. “Kocasının çok kötü, yanlış bir şeyler yaptığını hissediyorum.” Yatakta konuşma huyu olmayan kocası da ona muhtemelen haklı olduğunu söylüyordu çünkü Kate neredeyse hep haklı çıkıyordu.

Molly oyuncakları ve giysileri toplayıp Max’in ayakkabılarını salonun karmaşasında ararken, “Teşekkürler ama evde yapmam gereken bir yığın iş var,” dedi. Kate, Molly’yi kenara çekti ve alçak sesle konuştu: “Endişelenecek bir şey olmadığından kesinlikle eminim, Max yaşındaki tek çocukların hayali arkadaşlarının olması çok doğal. Ama şu diğer oğlandan bahsetti yine. Kaç zamandır ondan bahsetmiyordu, ben de o dönemin geçtiğini düşündüm ama bu sabah tavada kek yapıyorduk ve bir anda arkadaşı için fazladan bir tane yapıp yapamayacağını sordu.”

“Evet, evde de sık sık bunu yapmaya başladı,” dedi Molly. “Aslında çok endişeleniyorum. Sadece konuşmak da değil... Kulağa

garip geliyor ama geçen gün bana sanki orada olmayan bir şeye bakıyormuş gibi geldi.”

“Hayal gücü çok geniş bir çocuk,” dedi Kate. “Çocukların böyle detaylı hayal dünyaları yaratmalarının normal olduğunu düşünüyorum ama bazen de kendilerine yoldaşlar yaratarak yaşadıkları bir kayba tepki veriyor olabilirler. Max babasını özleyiyor olabilir mi?” diye sordu Kate tereddüt ederek. Doğrusu Molly’nin işine burnunu sokmak istemiyordu. Ve henüz Molly cevap verme fırsatını bulamadan, konuşmaya konu olan şahıs mutfaktan elinde plastik bir kutuyla çıktı. Kate’e şükran dolu bir gülümseme yollayan Molly çocuğu arabaya götürdü ve her zaman olduğu gibi Max, soğuğa rağmen araba gözden kaybolana kadar kapı eşiğinde duran Kate’e heyecanla el salladı.

Molly ve Max ön kapıdan girerken telefon çalıyordu. Max koşup telefonu yanıtladı. En ukala sesiyle, “Ben Max Reardon. Size nasıl yardımcı olabilirim?” demekten büyük keyif alıyordu. Max ahizeyi kulağına tuttu, giderek daha şaşkın bakıyordu.

“Arayan kim tatlım?” diye sordu Molly paltolarını asarken.

“Emin değilim,” dedi Max. “Galiba babamdı.”

Molly, “Ne dedi?” diye sordu.

“Bir şey demedi. Ama babam olduğunu biliyorum, burnundan nefes alırken çıkardığı o sesi çıkarıyordu.” Fakat Molly ahizeyi oğlundan aldığı anda sadece hat sesini duydu.

Noel’den dört gün önce Molly, Max’i alışveriş yapmak için Ely’ye götürdü ve ona katedraldeki Noel ağacını gösterdi. Büyüklüğüyle meşhur ağaç binanın tavanına değiyordu, hasırdan örülmüş beyaz yıldızlarla ve mumlarla süslenmişti. Ağacın altında da İsa’nın doğuşu sahnesi hazırlanmıştı.

Hava sıcaklığı yine düşmüştü. Katedralin köşelerindeki dev ısıtıcılar yanlarında durduğunuzda oldukça yüksek ısı yayıyor gibiydi ama soğuk taşların arasında yürürseniz hemen yetersiz kalıyordu.

Molly başını kaldırıp mücevher rengi sekizgene baktı ve yüksekliğin daima yarattığı o baş döndüren, hafif mide bulandıran duyguyu yine hissetti. Bina, akşam için Noel ilahilerine çalışan çocuklar dışında neredeyse boştu. Beyaz gömlekler ve uygunsuz derecede kısa etekler giyip dizilmiş kız korosu, hayatta kalmaları buna bağlıymış gibi şevkle *Once in Royal David's City*'yi söylüyordu.

Max, Meryem Ana Şapeli'ndeki Meryem heykeliyle çok ilgilendi. Parlak mavi bir elbise giymiş heykel kolları ileri uzanmış, başı öne eğik şekilde duruyordu. Yer ve duvarların yıpranmış taşlarının, süslenmemiş pencerelerin arasında, oraya ait değilmiş gibi duruyordu.

"Bebek İsa'yı mı kaybetmiş?" diye sordu Max. "Onun için mi yalvarıyor?"

"Sanmıyorum hayatım," dedi Molly. "Burada henüz Bebek İsa dünyaya gelmemişti. Anne olacağı için ne kadar mutlu olduğunu gösteriyor." Şapelin ıssızlığı içinde yine ayağının altındaki zemin kayıyor, tehlikeli bir yola doğru düşüyor gibi geldi ve kendini dengelemek için bir duvara tutundu. Çocukken sık sık başına gelirdi bu, her şey hızla ilerliyor, tepeden aşağı yuvarlanıyor gibi olurdu. Bu his en çok yatma zamanında gelirdi ve geçirmenin tek yolu yukarı çıkıp kanepede anne ve babası arasındaki dar yere oturmaktı.

Molly ve Max katedralin ana bölümüne döndüler. Orada Molly, oğlunun Aziz Etheldreda için mum yakmasına yardım etti. Etheldreda, namıdiğer Audrey; Fenland Kraliçesi, Katedral Başrahibesi ve onuncu yüzyıldan beri kutsal kabul edilen heybetli azizeler dizisinin bir parçasıydı. Molly mumu diğerlerinin yanına, sivri uçlu demire yerleştirdi ve alevin titremesini, neredeyse sönmesini ve tekrar toparlanmasını izledi. Molly kiliseye gitmezdi, bu yüzden gerçekten dua etme hakkına sahip olmadığını düşünüyordu ama yine de gözlerini kapattı ve katedralin huzuruyla Audrey'nin gücünün bir kısmının kendisine de aktarılmasını diledi.

Neften giriŒe doğru ilerlerlerken Max yere çöküp bakır plakalara yapıştırılmış kâğıt parçalarına bir Œeyler çizen bir grubu fark etti ve hevesle onlara katılmak için Molly'nin elini ektiŒtirdi. Molly onları çay vaktine kadar oyalayacak bir Œey bulmalarından memnundu; kilise mağazasına girip selobant, kâğıt ve iki iri altın rengi mum boya aldı. Max, Aziz George ve Ejderha'nın olduğu bir plakayı tercih etti, ejderhanın kuyruğunun kıvrımını ve burun deliklerinin geniŒliđini beđenmiŒti. Molly geniŒ alınlı, iŒlemeli pelerinli ve zarif, ince uzun ayaklı bir leydiyi seçti. En baŒta sanki siyah kâğıdı kazımalarının sonucunda bir Œey olmayacak gibi gözüküyordu ancak kalkan ve mızrağın Œekilleri kısa sürede belirmeye baŒladı ve anne oğul çizmeye devam ettikçe kumaŒın iŒlemeleri gibi ayrıntılar da parmaklarının altında parladı.

Max ıŒıldayan yüzüyle, "Sihir gibi," dedi. Topuklarının üzerine oturdu ve Molly'nin incelemesi için bitirdiği eserini ona doğru tuttu.

"Neredeyse senin kadar sihirli," dedi kadın ve kâğıdı dikkatle yuvarlayıp lastikle bağladı.

On Yedinci Bölüm

Carrie duştan çıkarken elini askıda bıraktığı havluya uzattığında havlunun orada olmadığını fark etti. O hafta içinde üçüncü kez, havluları mendil gibi kullanan annesine içinden saydırdı. Daha geçen gün Carrie onu baştan ayağa tam dört havluya sarınmış, kendi yatağına yatmış ve kendisinin okuyamadığı *Heat* dergisini cüretkâr biçimde açmış okurken bulmuştu. İçi neredeyse boş dolapta kalan tek şey küçük bir havluydu. Carrie de buna olabilecek en iyi şekilde sarındı ve saçını kurutmak için odasına gitti. Kafasını aşağı sarkıtarak sonuna kadar açtığı saç kurutma makinesinden gelen sıcak havanın sinirini de yatıştırmasını umdu. Alt kattan gelen bir ses üzerine makineyi kapatıp sahanlığa çıktı. Hafif çığlıklar ve koşma sesleri duyuluyordu. Carrie aşağıya koştu ve annesinin oturma odasındaki kanepeye çıkmış, kafasının üzerinde bir kurulum bezi sallayan görüntüsüyle karşılaştı. Yüzü kızarmış ve dehşet içindeydi, gözleri korkuyla odanın bir köşesinden diğerine uçan karatavuğa kilitlenmişti. Kuş arada bir perde askısında ya da masanın köşesinde dinleniyor, sonra dar alanda çok ses çıkaran kanatlarıyla tekrar havalanıyordu.

“Yakala onu! Tut!” diye yalvardı Pam delirmiş gibi.

Carrie, “Kanepeden in ve yan odaya geç,” dedi. “Tutmaya çalışacağım onu. İçeriye nasıl girdi ki?”

“Bilmiyorum. Belki kapı açıktı... AAAAH!” Kuş ona doğru uçunca Pam yine çığlık attı.

“Aşağı in ve yavaşça yürü,” dedi Carrie. “Sana bir şey yapmaz. Sadece korkmuş ve senin çıkardığın gürültü de yardımcı olmuyor tabii.”

Pam kanepeden isteksizce inip odadan yan yan çıkarken, “Sacıma girecek,” diye inledi. Gözleri kütüphanenin köşesine konmuş kuştaydı. Kapiya vardığında kendini dışarı attı. Mutfağın güvenli zeminine ulaşınca ağzını kapı aralığına yapıştırarak talimatlar yağdırmaya başladı.

“Arkasından yaklaş! Sana bir kevgir vereyim mi?”

Carrie kuşu ürkütüp tünediği yerden daha ulaşılabilir bir yere konması için ellerini hafifçe çırpı ama zavallı hayvan olduğu yerde duruyordu. Kanatları hafif bir korkuyla titriyor, gözleri kendine özgü sarı çizgiyle parlıyordu. Carrie elini sallamaya başladı ve bu kez hayvan kütüphaneyi terk edip yine odanın etrafında çılgınca uçarak zayıf, tiz, endişeli bir şekilde öttü. Bir an kanepenin koluna konunca Carrie ona yavaşça yaklaştı ama tam onu tutacağını sandığı anda kuş yine havalanıp ondan uzağa, odanın diğer yanındaki kapalı pencereye doğru uçu. Son anda sanki çıkış yolunu bulmuş gibi hızlandı ve Carrie onun tok bir sesle cama çarptığını duydu. Bir saniye süzülür gibi olduktan sonra yere düştü. Yaralı kuş şimdi önceye göre daha da çok telaşlı yapmıştı. Carrie bir an görüntü karşısında iğrense de kendini kuşu yerden almaya zorladı. Uçarkenki halinden çok daha küçük görünüyor, göğsü ufak hareketle şişip iniyordu. Şimdi ne yapacaktı? Acı çekiyor muydu? Onu öldürmeli miydi? Carrie kuşu önünde tutarak bahçeye koştu. Evlerin arasındaki yoldan hızlıca geçti. Kuşun kalbinin ellerinde attığını hissedebiliyordu ve tek istediği onu olabildiğince uzağa atmak olsa da kuşun canını şu anda olduğundan daha fazla yakmaması gerektiğinin farkındaydı. Yardım edebilecek biri var mı

diye etrafına bakındı ve tam o anda Oliver kapısını açtı. Carrie ona doğru koştu ve kuşu ileri uzattı.

“Ne yapmam lazım?” dedi acınası bir halde. “Galiba yaralandı.”

Oliver kuşu ondan alıp üzerine eğildi. Kadın onun dudaklarını büzdüğünü gördü ve bir an için ısıklık çalacağını düşündü. Bunun yerine adam hafifçe kuşa üfledi, nefesi tüylerini dağıtıyordu.

“Bence sadece sersemlemiş,” dedi. “Onu bir süreliğine kutuya koyacağım ve bir gözüm üzerinde olacak. Ama iyileşeceğinden eminim.”

Hemen ardından Carrie'ye baktı. Ve Carrie o anda, üstünde dünyanın en küçük havlusuyla durduğunu hatırladı.

“Özür dilerim, evden biraz ani çıktım da...” dedi. Oliver'ın ilgili bakışlarının etkisiyle kızarmıştı.

“Özür dileme,” dedi Oliver. “Bence mükemmel görünüyorsun.” Oliver'ın şimdi çıplak omuzlarının eğimine baktığının, gözlerinin havlunun zar zor gizlediği göğüslerinde oyalandığının farkındaydı. Ardından Carrie onun ellerine ve kuşu sanki dünyanın en doğal şeyini yapıyormuş gibi sıkıca ama aynı zamanda nazıkçe tutmasına baktı. O ellerin kendisini de böyle tutabileceğini düşündüğünde vücudunda uyanan arzu karşısında şaşkına döndü. Bu şaşkınlıkla harekete geçip kollarını göğsünde birleştirdi ve adamdan uzaklaştı.

Carrie, “Teşekkür ederim,” dedi. “Kuş için. Umarım iyidir.” Ve sonra dönüp kaçtı. Oliver onun kaçışına bakarken parmakları da hâlâ baygın olan kuşu okşuyordu.

Saçını kurutup düzleştirdikten ve oturma odasındaki halının üzerindeki tüyleri süpürdükten sonra Carrie, Pam'e evden çıkıp günün kalanını en iyi şekilde değerlendirmelerini önerdi. İkisi de ihtiyaçları olan tüm Noel alışverişlerini yapmışlardı ve Carrie de şehir yerine Ely'ye gitmeleri fikrini ortaya attı.

“Katedral çok güzeldir, seni daha önce oraya götürdüğümü sanmıyorum.”

“Neden olmasın?” dedi Pam. “Yılın bu vakti katedraller çok güzel görünüyor, bana kendimi çok kutsal hissettiriyorlar.”

Böylelikle Pam yukarı çıktı ve sanki Moğolistan’ın uzak köşelerine yolculuğa çıkacakmış izlenimi uyandıran fazla büyük bir Rus kalpağıyla indi. Carrie’nin alaycı bakışını da, “Fens çok soğuk oluyor,” diyerek geçiştirdi.

Otoparkta yer bulup katedrale kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler. Carrie annesinin kalın giyinmekle doğru kararı verdiğini düşündü çünkü burada hava Cambridge’tekinden çok daha soğuk gibiydi. Ayrıca akşam olmaya başlamış, beraberinde koyu mor bir gökyüzü ve eli kulağında ayazın iğnelerini getirmişti. Katedralin önündeki çimenlikte iki oğlan çocuğu bir savaş topunun üzerine oturmuş vakit geçiriyorlardı. Birçok kez ziyaret etmiş olsa da mekânın güzelliği her seferinde Carrie’yi tekrar tekrar etkiliyordu. Ortalıkta ne kadar çok sayıda insan olursa olsun katedral onları ve çıkar-dıkları gürültüyü yutuyor, istifini bozmadan, görkemli bir şekilde dikilmeye devam ediyordu. Pam etrafı dolaşırken Carrie oturup ince bir işçilikle oyulmuş mihraba baktı. Arkasındaki pencere gün ışığının son demlerini renkleri arasında tutuyordu.

Tam o anda dönmesine neyin yol açtığını söyleyemezdi. Sanki bir şey duyup o sesin geldiği yere doğru hareket etmek istemişti ama özel bir şey duyup duymadığının farkında değildi. Önceki gün Cambridge’teki saatin önünde gördüğü kadın ve çocuk ondan birkaç metre uzaktaydı. Yere diz çökmüşlerdi ve önce Carrie onların dua ettiklerini düşünse de sonra boya kalemleri ile kâğıdın üzerine eğildiklerini fark etti. Diz çökmüş kadının yüzünün profilden görünüşü Carrie’ye tanıdık geldi ama sonra o an geçti. Bu daha önce yaşadığını düşündüğü bir olaydı: aynı yabancıları birkaç gün ya da hafta içinde farklı bağlamlarda görüyordu. Bu onu hep

biraz sarsıyordu, sanki onları fark etmesinin bir sebebi varmış gibi ya da başka bir hayat yaşasa tanıyabileceği insanlar kendisine bir anlığına gösteriliyor gibi geliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Molly'nin, bir Noel çılgınlığına doğru adım adım ilerlediği belli olan Max'le evde tıkalı kaldığı için kendini yalnız hissedebileceğinden şüphelenen Kate, Molly'yi arayıp onu şarap ve kıymalı börek yemek davet etti.

"Umarım son dakikada aramamdan rahatsız olmamışsındır," dedi. "Ama daha iyi bir planın yoksa gelebileceğini düşündüm. Max de seni biraz rahat bırakır. Burada oynayabileceği başka çocuklar var."

Kate'in sesindeki şefkati duyunca Molly'nin gözleri dolacak gibi oldu. Çok uzun zamandır kendine birileriyle yakınlaşma hakkını tanınamamıştı. Rupert hayatlarında başka kimseye ihtiyaçları olmadığını fikrini ona o kadar uzun süre boyunca aşılamıştı ki bırak birine kendi hakkında önemli bir şeyi söyleyecek kadar güvenmeyi, başkalarının yanında rahat olmanın nasıl bir his olduğunu bile neredeyse unutmuştu. Yine de Molly, Kate'e güvenilebileceğini düşünüyordu. Max'e bakmasına izin vermek yolun yarısıydı, ayrıca onun aklı başında ve ayakları yere basar hali de Molly'yi çekiyordu. Öyle yolunu şaşıracak biri değildi ve insanda güven uyandıran, şefkatli bir katılığı vardı. Ama Molly hâlâ Rupert'la yaşadığı şeyi ona anlatabileceğinden emin değildi.

Bunu düşünmemeye çalışıyordu ama o ne kadar mâni olmaya çalışsa da hatıralar zorla aklına geliyordu. Rupert ilk başlarda yeni

evde daha rahat gözüксе de iş bulamadığı için gerilmeye başlamıştı. Birçok işe başvursa da ilk mülakattan öteye geçememişti ve bu durum artık ruh halini etkiliyordu. Fotoğraf çekmeyi ve balığa çıkmayı bıraktı, zamanının çocuğunu kanepede oturup derin derin düşünerek geçiriyordu. Sese aşırı duyarlı olmuştu; Max'in evin içinde koşar ve mobilyalara çarparken çıkardığı seslerden çok rahatsızdı. Molly elektrikli bir alet çalıştırdığında da bağırıyordu. En kötüsü de yine Molly'nin hareketlerini denetlemeye başlamasıydı. Kiminle olduğunu sürekli bilmek istiyordu.

Rupert ona ikinci kez bir cumartesi sabahı, Max'le yüzmeden döndüğünde vurdu. Havuzun suyu ılıktı, duştaki giderler saç yumaklarıyla tıkanmıştı ve sülfür kokusu mekânı kefen gibi örtüyordu ama çoğu zaman boş olmak gibi büyük bir artısı vardı. Kasaba sakinlerinin çoğu, yakın zamanda yenilenen diğer havuzun kaydıraklarını, temiz fayanslarını ve sıcak duşlarını tercih ediyordu.

Molly, Max'in mayo içindeki görüntüsüne bayılıyordu. Çok zayıf ve pürüzsüz görünüyordu, sanki su içinde ilerlemek için özel olarak üretilmiş bir canlıydı. Yüzmeyi çoktan öğrenmişti ve dalıyor, saçı parlak bir şekilde kafasına yapışmış halde çıkıyordu. O bir karides, Molly ise bir yengeçti. Kısa saçlarıyla oğlunu tutuyor, onun teninin kayganlığından hoşlanıyordu. Mekân sesleri boğarken suyun yansıması tavanda dans ediyordu.

O cumartesi Max'i havuzdan çıkarmak çok zamanını almıştı. Molly'nin suya attığı yüzüğü alabilmek adına tekrar tekrar dalmak için yalvarmıştı. Kadın küçük değişim kabininde onu kurularken eve, Rupert'a söylediğinden daha geç varacaklarının farkındaydı. Max havuzun lobisindeki makineden şekerleme alırken de âdeta asırlar geçmişti. En ufak bir kararı vermek için bile enine boyuna düşünen bir çocuktu. Bir çizgi roman ya da oyuncak üzerine uzun süre düşünüp taşındıktan sonra çoğu kez, "En iyisini seçtiğimi düşünüyor musun?" diye sorardı. Ya da endişe dolu mavi gözleriyle,

“Büyük bir hata mı yaptım?” derdi. Molly de sürekli onu rahatlatmaya çalışır, seçmediği ürünlerin eksik yanlarını gösterirdi ama çocuk asla emin olamıyordu. Döndüklerinde Max arabadan inip eve koştu, annesi de yüzme çantaları ve havuza giderken yaptıkları alışverişin torbalarıyla onu takip etti. Rupert salonda onları bekliyordu. Molly kocasının onları beklediğini biliyordu çünkü çok sessizdi.

“Dışarıda bu kadar uzun zaman kaldığımız için üzgünüm,” derken sesini garip, zorlama buldu. Sanki iyi tanımadığı biriyle konuşur gibiydi. “Trafik korkunçtu. Şehirden çıkmamız en az kırk beş dakika sürdü.”

Alçak sesle, neredeyse ilgisizce, önemsiz bir şey soruyormuş gibi konuştu.

“Neredeydiniz?”

“Yüzme havuzunda. Çıkmadan önce oraya gittiğimizi söyledik ya. Cumartesi sabahları yüzme zamanı.”

Adamın ellerinin koltuğun kolçakları üzerindeki hareketleri, Molly’yi oğluna doğru gitmeye ve onun başına dokunmaya yöneltti.

“Tatlım, neden yukarı çıkıp oyun oynamıyorsun? Annen de bir dakika sonra yanına gelecek.”

Max bir an ona itiraz edecekmiş gibi baksa da itaatkâr bir şekilde odadan çıktı. Molly onun merdiveni çıkan ayak seslerini duydu ve tırabzanı tutan elini hayal etti. Odasının kapısını açtığını, odada ilerlerken güneşin aydınlattığı tozların kafasına değişini gördü. Rupert sanki o an önemli bir şey hatırlamış gibi birden ayağa kalktı.

“Çantayı bana ver,” dediğinde Molly’nin, onun hâlâ elinde tuttuğu yüzme çantasından bahsettiğini anlaması bir süre aldı. Adam çantayı ondan aldı ve fermuarını açıp içindekileri yere döktü.

“Bana havlunu göster,” dedi.

“Ne demek istiyorsun? Orada işte.”

“Al onu.” Adam havluyu ona doğru tekmeledi ve Molly de eğilip havluyu aldı. Ardından Rupert havluyu onun elinden kapıp kenarlarına dokundu.

“Bu ıslanmamış.”

“Pek kullanmadım. Max’i giydirirken kendi kendime kurudum,” dedi Molly. Sesi daha şimdiden ona yalvarıyor gibiydi.

Rupert tekrar, “Neredeydin?” diye sordu. Molly, Max’in üstlerindeki odada hareket ettiğini duyabiliyordu.

“Havuz, hayatım. Havuzda. Nerede olabilirdim ki?”

Rupert sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi, “Seni yalancı kaltak,” dedi. “Adi sürtük.” Elini geriye çekip Molly’nin suratının ortasına vurdu. Darbe o kadar sert inmişti ki Molly şiddetini dişlerinde hissetmişti. Elini yüzüne götürdüğünde burnunun kanadığını anladı. Sendeleyerek masanın kenarına tutundu ve dik durmaya çalıştı.

Kapı açıldı ve Max içeri girdi. Annesinin yüzüne bakıp ona doğru koştu.

“Max, dışarı çık. Dışarı çık ve anneyi bekle,” dedi Molly ama çocuk durup onun koluna sarıldı

Rupert ikisine doğru yürüyüp, “Çık dışarı Max,” dedi. “Annenle bir meseleyi hallediyoruz.”

“Hayır,” dedi Max. “Burada kalacağım.”

“Sana söylediğimi yap!” Rupert bu sözcükleri oğlunun yüzünün dibinde bağırarak onun geri geri gitmesine neden oldu. Bu küçük hareket ve çocuğun çıkardığı küçük itiraz mırıltısı Molly’yi hayata döndürdü. Max’i tutup odadan dışarı ve merdivenlerden yukarı olabildiğince hızlı çıkardı. Yatak odasının kapısını kapatıp kilitledi ve ikisi de yatağın kenarına oturdular. Kadın bir yandan ağlıyor, bir yandan nefes almaya çalışıyordu. Kan çenesinden aşağı damlıyordu. Max komodinin üzerindeki kutudan aldığı bir mendille annesinin yüzünü sildi.

“Babam ne yaptı?” diye sordu. Şaşkınlık içerisindeki yüzü bembeyazdı.

Kocasını için uydurduğu bahanelerin amacı Rupert’tan ziyade Max’i korumaktı. Max’in, babasının yaptığı şeyin ne kadar çirkin olduğunu bir nebze bile anlaması fikrine dayanamıyordu. Eğer olayı örtbas ederse olanları çocuğun aklından da silebileceğini düşündü.

“Kazaydı Max,” dedi. “Baban kendini kaybetti çünkü iş bulamayacak diye endişeleniyor. Görüyor musun, bize bakmayı ne kadar çok istiyor.” Duraksadı. Max annesinin yüzüne kaygıyla bakarken mendili burnuna dokundurmaya devam ediyordu.

Beyaz, gergin ağzıyla, “Burnun kanıyor anne,” dedi.

“Canımı yakmak istemedi Maxy. Orada olduğumu bilmiyordu, kolunu salladı ve yüzümün yanına çarptı.”

Çocuğu yatıştırdı, yatağına yatırıp uyuyana kadar yanında bekledi. Aşağı indiğinde Rupert dışarı çıkmıştı. Bir hafta sonra geri döndü. Molly onun nereye gittiğini asla öğrenemedi ve bir parçası, yaptığı şey yüzünden adamdan nefret etse de onsuz bir hayatı tasavvur edemiyordu. Onun hasta olduğunu düşünmek Molly’ye yardımcı oluyordu, böylece alçak sesle konuşma sanatında ustalaştı; insan gerçek anlamda ortadan kaybolmadan ne kadar gölgeye dönüşebilirse Molly de o kadar bir gölgeye dönüştü.

Max ve Molly, Kate’in evine vardıklarında bir çocuk grubu gü-rültüyle ağacı süslüyordu. Yetişkinler ise geniş mutfağa sığınmış-lardı. Molly bir kadeh şarap aldı ve Kate onu diğerleriyle tanıştırdı. Başta sessizce oturuyor ve konuşanları dinliyordu ama sonra onların dostça sohbetleri karşısında çekingenliğinden sıyrılmaya başladı. Cambridge’te yaşayan ve ikisi de Kate’le aynı okula gitmiş bir çift, Parson’s Bridge’in diğer tarafında yaşayan, çocuk bakıcısı başka

bir kadın ve Londra'da yaşayan ama Noel öncesi bir ziyaret için Kate'in, yeğenleriyle birlikte gelen ablası Ruth. Kate'in eşi Dave de oradaydı, kadehlere şarap dolduruyor ve kıymalı börekleri ısıtıyordu. Molly bir kadeh daha şarap aldı ve rahatlamaya başladı. Max ağaç süsleme ekibine büyük bir mutlulukla dâhil olmuştu ve kadın onun arada bir talimat veren sesini duyabiliyordu. Şüphesiz diğer çocuklara en alttaki dalları en ağır süslerle doldurmalarını söylüyordu.

Zaman çok çabuk geçti ve Molly çakırkeyif olduğunu hissetti. Önce Ely'den gelen çift, kısa süre sonra da diğer misafirler kalktı. Yola karanlık bastırmadan çıkmak isteyen Ruth da gidiyordu. Ama Molly de ayrılmaya davrandığında Kate onu kalması için ikna etti.

"Daha şimdi *Buz Devri* DVD'sini koydum. Max de kızlarla oturmuş mutlu mutlu patlamış mısır yiyor," dedi. Dave'e de bir şeyler söylemiş olmalıydı çünkü kocası birkaç bahane mırıldandıktan sonra tam teçhizatlı atölyesine gitmek üzere ortadan kayboldu. Büyük kızının Noel hediyesi olan oyuncak evin son rötuşlarını yapıyordu. Kate, Molly'ye bir kadeh daha şarap doldurdu ve önüne de bisküvi ve kraker getirdi.

"Teşekkürler," dedi Molly. Biraz daha alkol almadan önce bir şeyler yemesi gerektiğinin farkındaydı.

"Çok güzel bir mutfak var, burada oturmak çok iyi geldi."

"Umarım sormamdan rahatsız olmazsın... İstersen bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsin ama... sen ve kocan arasında ne geçti?" diye sordu Kate. Ardından sandalyesine oturup yulaflı krakerinin üzerine bir dilim Brie peyniri koydu. Ketumluk alışkanlığı o kadar derine yerleşmişti ki Molly'nin ilk dürtüsü soruyu geçiştirmek oldu ama sonra Kate'e gerçeği söyleyebileceğini düşündü.

"Bunu daha önce kimseye söylemedim," diye söze başladı. "Çok uzun bir süredir utanç içindeydim." Molly yine duraksadı

ama Kate ona o kadar sevecen ve kaygılı bir ifadeyle bakıyordu ki kalan son çekingenlik kısıntısı da kayboldu.

“Bana vurdu. Rupert, kocam yaptı. Bana birçok kez vurdu.”

Sözlerinin verdiği tepkiyi ölçmek için Kate’e baktı ama kadın hâlâ kararlı şeklinde Molly’ye bakıyordu.

“Yorgun ya da öfkeli olduğunda, yağmur yağdığında, çatal bıçakla çok fazla ses çıkardığımda bana vuruyordu.”

“İnsanların aile içi şiddet gören kadınlara devamlı bu soruyu sorduğunu biliyorum ama... neden onu terk etmedin Molly? Neden birine anlatıp ondan kurtulmanın bir yolunu aramadın? Polis mesela?”

“Söylemekten utanıyorum ama o bana vurdukça olanları engellemek daha da zor göründü. Eğer onu terk edersem beni bulacağını söyledi hep. Ben de ona inandım.”

“Alçak herif! Peki bu pislik şimdi nerede?” Molly, Rupert hakkında konuşmaya bir kez başlamıştı, artık duramazdı.

“Amerika’da. Benim canımı yakmasına uzun süre izin verdim ama Max’e zarar verdiği anda polisi arayacak cesareti topladım.”

“Ne yaptı?” diye sordu Kate.

“Olanların en kötü tarafını Max’ten saklayabildiğimi düşünüyordum. Rupert bana genelde Max odada değilken vuruyordu. Kendini en azından bu kadar kontrol edebiliyordu. Max’e düştüğümü ya da yürürken bir şeye çarptığımı falan söylüyordum,” dedi Molly. Kate onun masanın üzerindeki ellerini yumruk yapıp sıkıldığını gördü.

“Sana inandı mı?” diye sordu Kate. “Oldukça hassas bir çocuk.”

“İnanıldığını düşünüyordum ama bir sabah yatak odamızın önünden geçerken Rupert’ın saçımı çektiğini gördü. Saçımı yatağımızın başlığındaki bakır çıkıntıya dolamıştı ve beni metalden uzağa çekiyordu. Max’in duyacağını bildiğim için bağırılmaya çalışıyordum. Max odaya koştu ve babasının üzerine atlayıp onu yumruklamaya başladı. Korkunçtu. Öfkeyle ağlıyordu. Onu hiç böyle

görmemiştim. Onu engellemeye çalıştım ama durmuyordu. Rupert bana ne yapmış olursa olsun Max'e zarar vermez diye düşünüyordum ama onun kafasına öyle sert vurdu ki odanın öbür tarafına uçtu."

"Aman Tanrım," dedi Kate, Molly'nin sıktığı ellerinden birini tuttu.

"Dışarı çıkmasını bekledim ve polisi aradım. Bayağı çabuk geldiler ve gerçekten bize çok iyi davrandılar. Max'e ve bana yaptıklarının fotoğraflarını çektiler ve onu tutuklamak için yeterli kanıt olduğunu söylediler ama onlar bir şey yapamadan Rupert ortadan kayboldu. Duyduğum ilk şey Amerika'ya gittiği oldu. Annesi arayıp haber verdi ve bu benim hatammış gibi konuştu."

Molly ağlamaya başlayınca Kate masadan kalkıp ona sarıldı.

"Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığıнын farkındasın herhalde, değil mi?" dedi. Bunun ötesinde de söylenecek söz yoktu.

On Dokuzuncu Bölüm

Jen Noel günü için Carrie ve Pam'ı evine davet etti. İki kadın Joraya arabayla gitmektense yürümeyi tercih ettiler zira Carrie, Jen'in ölümcül kokteyllerinden birkaç tane içmeyi planlıyordu ve Pam araba kullanamıyordu. Carrie, Pam'ın çantasındaki tüm ağır eşyaları çıkarıp onları kendisinin çantasına koymaya çalıştığını fark edince antrede ufak bir itişme yaşandı. Yine de Carrie'nin hediyeler ve şarabın daha adil dağıtılması konusundaki ısrarı sonrasında dostane bir şekilde serin ve güneşli gökyüzünün altında yürümeye başladılar.

Yürürken pencerelerde şeker ve heyecanın etkisindeki çocukları gördüler, birçok aile de yeni patenler, scooterlar ve bisikletlerle dışarı çıkmıştı bile. Carrie, Charlie'nin üçüncü Noel'ini hatırladı. Heyecan verici bir şey olacağını anladığı ilk Noel olmuştu bu. Noel arifesinde çaktırmadan onun odasına girdiğinde oğlu derin uykudaydı, ağzı açıktı ve kollarını dümdüz iki yana açmış, boş Noel çorabını sıkıca tutmuştu. Tulum pijamasıyla, kadının bir keresinde çöp bidonunu yuvarlarken yanlışlıkla ezdiği kurbağaya benziyordu. Sonraki sabah mucizevi bir şekilde dolmuş çorabını göğsüne bastırarak erkenden odalarına dalmış, bir saat boyunca her nesnenin üzerinden geçmişti. Her birinin paketini dikkatle açmış, ambalaj kâğıdını bir kenara koymuş, her oyunağı, her şekerlemeyi ihtimamla incelemişti. Ağzında çikolata, saçları yatmaktan düzleşmiş, gözleri zevkten âdeta kara kara olmuş, anne babasının bacakları arasındaki

güvenli vadide otururkenki halini şu anda bile çok net hatırlıyordu. Ne söylediğini biliyormuş gibi görünen insanlar, Carrie'nin hissettiği acının zaman geçtikçe hayatının kalan kısmına katılacağını söylemişlerdi, tıpkı halıdaki iplikler gibi. Fakat Carrie hâlâ bunun olmasını bekliyor, bazen acı onu asla terk etmeyecek gibi geliyordu. Diğer taraftan bazen de acının onu terk etmesinden korkuyordu.

Jen, Chesterton Caddesi'nin dar sokaklarındaki bir evde oturuyordu. Küçük ama kusursuz bir planı olan ev, bir oturma odası ve üst kattaki, her köşesi zekice kullanılmış gemi kamaralarına benzeyen iki odadan oluşuyordu. Küçük merdivenin basamak altları bile ayakkabıların yerleştirilmesi için çekmecelere dönüştürülmüştü. Jen'in kardeşi ve ev sahibi Paul bir gece önce gelmiş ve eve kendisi yokken yapılan süslemelerden tedirgin olmuştu. Carrie ve Pam kapıyı çaldıklarında Paul ateşe odun atmakla meşguldü, Jen ise akşam yemeği hazırlama göreviyle çoktan dağılmıştı. Evin başköşesinde, ateşin tam karşısında ise hırpalanmış görünen bir köpek duruyordu. Paul onu Enif diye tanıttı, anlaşıldığı kadarıyla Enif Arapçada burun demekti.

"Ona bu ismi verdim çünkü burnu gerçekten iyi koku alıyor. King's Cross istasyonunun dışında takılıyordu ve bir anda bana bağlandı. Ondan ayrılmaya çalıştım ama peşimden gelip durdu. Enif ayrıca Pegasus takımyıldızında bir yıldız," diye anlattı Paul. Enif bu sırada kafasını yavaşça kaldırdı, sonra da bıkkın bir havayla geri koydu; sanki konaklama yeri mükemmel olmasa da idare etmesi gerektiğini biliyormuş gibi hareket ediyordu.

Bulaşık yıkama konusu gündeme gelir gibi olduğunda Pam dinlenmek için yukarıdaki odalardan birine çekildi. Öğle yemeğindeki şarap ve saat beş kokteylleri arasındaki kayıp zamanda Carrie ve Jen bu kadar yememiş olmayı dileyerek ve çok gönüllü olmadan

yürüyüşe çıkıp çıkmamayı değerlendirerek kanepeye gömülmüşken Jen bir anda âşık olduğunu söyledi.

Jen dalgınca Enif'in kulağını okşayarak, "Galiba öyleyim. Öyleyim... yani galiba," dedi ve Enif de tek gözünü açıp ona küçümseyerek baktı.

Carrie arkadaşının kızaran yüzüne inanamayarak bakarken, "İnternetteki adam mı? Hani ilk kez cuma günü tanıştığın?" diye sordu. Sonuçta bu kadın ona ikisinin de erkeksiz yaşayacağına ve son günlerini bir huzurevinde beraber geçireceklerine dair yemin eden kişiydi. Huzurevinin panoramik manzaralı odalarındaki salıncan sandalyelerinde yan yana oturacak, denize bakacak, kremalı pasta yiyecek ve eflatun renkli Sobranie sigaralarını tütüreceklerdi.

"Benim tipim bile değil," dedi Jen kendine inanamıyormuş gibi. "Arabasında ilkyardım kutusu var!"

"Onunla yattın mı?" diye sordu Carrie. Noel içkileriyle sarhoş olmuş ve bir süredir erkek arkadaşı olmamış Jen'in belki de aşktan çok şehvet sıkıntısı çektiğini düşünüyordu.

"Aynı yatakta uyuduk. Ama bir şey yapmadık. Sadece birbirimize sarıldık. Güzeldi."

"Geceyi onunla mı geçirdin?" Carrie, eğer Jen bu adamla uyuyorsa işin ciddi olduğunu biliyordu.

"Evet. Sabah da yatağa kahvaltı getirdi. Bahçede son kalmış buruşuk hercai menekşeyi küçük bir vazoya koydu. Çok tatlıydı."

"Bu iş sana da biraz fazla hızlı gelmiyor mu Jen? Seni daha önce hiç böyle görmedim. Resmen kendini kaptırmışsın. Adı Anılmaması Gereken Kişi'den beri seni böyle görmedim en azından." Carrie bu sözlerle Jen'in zampara politikacısına göndermede bulunuyordu.

"O mala benzeyen hiçbir tarafı yok bu seferkinin. Onunla tanıştığında göreceksin," dedi Jen ve ölümcül kokteyllerini hazırlamak için ayağa kalktı. Tarifi yıllar önce İspanya'daki bir barmenden aldığı, barmenin sırrını evinin çatısındaki tutkulu bir geceden

sonra ona söylediğini iddia ediyordu. Carrie daha ilk kokteylde kendini Oliver'ı düşünürken buldu. Noel gününü nasıl geçirdiğini merak ediyordu. Evinin önünde tutkuyla öptüğünü gördüğü esmer kadınla beraber olmamasını diledi içten içe. Oliver'ın Noel'i sıcak bir evde, onu tutsak almış yaşlı akrabalarıyla geçirmesini istiyordu.

Yirminci Bölüm

Noel arifesinde Max o kadar heyecanlandı ki neredeyse aklını kaçıracaktı. Çorabının yerini tekrar tekrar değiştirdi, Noel Baba'nın nereye daha kolay ulaşacağı konusunda bir karara varamıyordu.

“Eğer şömineye asarsam,” diye açıkladı ciddiyetle, “benim olduğunu bilemeyebilir ama yatağımın ucuna asarsam da beni uyandırmaktan çekinebilir.”

Çorap meselesi, çorabın yatak odası kapısının koluna asılmasıyla hallolduktan sonra bu kez de Noel Baba'ya bir bardak süt mü yoksa şarap mı bırakacağına karar veremedi. Bu sorunu, mektupta tam olarak ne yazması gerektiğini bilememesi takip etti. “Birçok şey istiyorum ama benim açgözlü olduğumu düşünmesini de istemiyorum. Eğer tek bir şey istersem özellikle kibarlık yapmaya çalıştığımı anlar mı?”

Molly nihayet oğlunu yatağa gitmeye ikna ettikten sonra kendine bir kadeh şarap doldurdu ve hediyeleri kaplamaya başladı. Bir saat sonra hepsi ağacın altına dizilmişti. Yukarıya çıkıp Max'in uyuyup uyumadığını kontrol etti. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı, uyanık halinin yaşadığı kaygıların hiçbirini yansıtmıyordu. Çizgi romanları ve yanlarına koyduğu bilyeleriyle çorabının durduğu yatak ucuna yönelen bir yol yapmıştı. Son dakikada fikir değiştirip çorabı kapı kolundan almış olmalıydı. Yatağı gün boyunca titizlikle kesip evin pencerelerine yapışkan hamurla yapıştırdığı kâğıt, kar taneleriyle

kaplıydı. Molly bir dakikalığına oturdu, onun rahatlatıcı nefes almasını dinledi, sonra da çorabı küçük kap kâğıdına sarılı hediyelerle taşana kadar doldurdu. Alt katta kıymalı börek yedi ve Max'in Noel Baba için bıraktığı sütü içti. Sonra derin bir nefes aldı ve Sydney'de yaşayan, çoktan güneşli bir Noel gününe uyandığını düşündüğü ablasını aradı. Avustralya'ya hiç gitmemiş, kardeşinin evini hiç görmemişti ve kardeşinin kaldığı yeri, telefonun nerede olduğunu ya da onu çevreleyen ışığın neye benzediğini gözünün önüne getiremiyordu. Bir hayaletle konuşmak gibiydi bu. Telefon saatlerce çalmış gibi geldi ve sonra ablasının sesini duydu; sanki gerçekten onun sesi gibi değildi, aralarındaki mesafeyi vurgulayan bir ton edinmişti.

"Merhaba Moll, mutlu Noeller. Orada saat kaç? Kar yağdı mı? Noel oldu mu ki? Ah, şunu bir öğrenemedim!" Klasik bir soru yağmuruydu, sessizlik olasılığına karşı tasarlanmıştı.

"Gece, yani neredeyse Noel," dedi Molly. "Kaçta uyandınız?" Saçları gergin ve düzgün örgülü, aynı fermuarlı üstleri giymiş gençlerini düşündü ve onları Noel heyecanı yaşarken hayal edemedi.

"Şimdi kalktık. Kahvaltı ve yürüyüşten sonra hediyeleri açacağız. Kızlara hazzı biraz ertelemeyi öğretmeye çalışıyorum." Molly hazzı ertelemeyi öğrenmenin tehlikeli bir ders olabileceğini düşündü. Eğer fazla iyi bir öğrenci olursanız en başta ne istediğinizi unutabilirdiniz. On iki yaşındaki Delphine ve on dört yaşındaki Daphne birkaç yıl önce ebeveynleriyle İngiltere'ye ziyarete gelmiş ve Londra'nın sunduğu turistik aktivitelere kayıtsız kalmışlardı. London Eye'a gitmek, Fortnum & Masons'ta dondurma yemek ve *Aslan Kral* müzikalini en iyi koltuklarda izlemek bile onları etkilememişti. Bir tek Oxford Sokağı'ndaki Topshop'a inen yürüyen merdivenlerde ufak bir canlılık gösterebilmişlerdi. Oradaki fermuarlı üst giyim koleksiyonu karşısında biraz heyecanlanmışlardı.

“Birazdan yatacağım, seni çıkmadan yakalamak istedim. Umarım gününüz güzel geçer,” dedi Molly.

“Seninki de tatlım!” dedi Susanna.

Molly telefonu kapatırken görev duygusundan başka şeyler de paylaşmış olmalarını diledi. Aralarındaki on yıllık fark, apayrı çocukluk yılları geçirmelerine yol açmıştı, Susanna ondan hep kıskırtıcı biçimde ilerideydi. Erkekler, kırık kalpler ve bebekler hep onun ilk önce deneyimlediği şeyler olmuştu. Molly büyüyene kadar o her şeyi yapıp bitirmişti bile. Susanna profesyonel, Molly ise amatördü. Anneleri hastalandığında, Susanna’nın binlerce kilometre ötede olmaktan ve yardım edememekten kaynaklanan suçluluk duygusu da aralarındaki uçurumu büyütmişti. Yetersizlik duyguları yüzünden Molly’nin olayları halletme tarzını eleştirerek üste çıkmaya çalışmıştı. Artık geri dönüş yok gibi gözüküyordu.

Molly uykuya dalmak üzereyken telefon antrede korkunç bir gürültüyle çaldı. Uyku mahmurluğuyla yalpalayarak merdivenlerden indi ve ahizeyi kaldırdı. Uzaktan gelen, trafik gürültüsü olabilecek bir sesle çerçevelenmiş bir sessizlik vardı başta. Ama sonra telefon edenin kim olduğu anlaşıldı: “Sadece Mutlu Noeller demek istedim hayatım,” dedi Rupert. “Max’le konuşabilir miyim?”

“Saat sabahın üçü,” dedi Molly kol saatine bakarak. “Uyuyor. Onu uyandıraramam.”

“Ah evet, tabii, unuttum,” dedi adam, “Amerikan saatinde olduğum için... Özür dilerim. Ona mutlu Noeller dediğimi ilet.”

“Söylerim,” dedi Molly. Sonra hiçbir şey söylemedi çünkü Rupert’in daha bitirmediğini biliyordu. Sessizliğinde, ona vurduğu anların hemen öncesindeki tehditkârlığı hissetmişti.

“Sen,” dedi Rupert alçak ama muhabbet eder gibi bir tonda, “sen benim hayatımı mahvettin. Bunu biliyorsun, değil mi? Lanet olası hayatımı mahvettin...”

Molly onun yüzüne telefonu kapattı ama duydukları şimdi onunla merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Ve her gün özenle havalandırılmasına rağmen hep hafifçe nemli olan yatağa girdi.

Max çorabını tutarak annesinin yatağına atladığında hava hâlâ karanlıktı. Molly güçlkle de olsa ayıldı, çocuğu yatağa yatırdıktan sonra kendine bir fincan çay yapana kadar çorabını karıştırmaya-çağına dair ondan söz aldı.

“Noel günü çaya ihtiyacın yok,” dedi Max. Elini yünlü kumaşın yumrularında gezdiriyordu. “Şeri içebilirsin, o daha hızlı uyandırır.”

Mutfak zemini çıplak ayaklarının altında buz gibiydi; belki de ellinci kez neden terlik kavramına bu kadar karşı olduğunu merak etti. Cambridge’deki evlerinden yanlarında yaşayan kedileri Toffee, sağlam yalıtımlı patileriyle zeminde dolanıyordu. Dünyanın en huzurlu hayvanı olduğu hiçbir zaman öne sürülemeyecek bu kediyi, taşınma derinden sarsmıştı. Şimdi zamanını odadan odaya gezerek, kuyruğunu sağa sola sallayıp kulaklarını sanki bir ateş çemberinden geçmeye hazırlanıyormuş gibi sürekli arkaya yatırarak geçiriyordu. Sadece yazın ilk günlerinde, güvelerin ortaya çıktığı zaman rahatlıyor gibiydi. Bulabildiği en büyük güveleri yakalamak, onlara işkence etmek ve sonunda da yavaş ve acılı bir ölüm ikram etmek onun için kurtuluş gibiydi. Sonraki gün Molly zavallı yaratıkları kanatları parçalanmış halde halıların kenarına yapışmış olarak bulurdu.

Molly sıcak kupasını göğsüne bastırarak yatağına döndüğünde, Max’in karşı koymayı başaramayıp çorabın içindekileri boşaltmaya başladığını gördü. Kurmalı oyuncaklar ve çikolata paralarla geçen mutluluk dolu bir saatten sonra aşağı indiler. Molly hindiyi fırına koyup patates soyarken Max ağacın altında oturup ganimetlerini zevkle tekrar tekrar saydı. Yerler de yaptığı kar taneleriyle kaplı olduğu için Molly oğluna en azından halının bir kısmının kar tane-

leri olmadan gözükmesinin hoş olacağını söylemek zorunda kaldı. Molly'nin okulundan çocuklarını tek başına büyüten bir öğretmen, ilerleyen saatlerde iki çocuğuyla beraber gelecekti ve Molly yemek için her şeyin hazır olmasını istiyordu. Mutfak penceresinden solgun bir ışıkla çizgi çizgi olmuş gökyüzünü görebiliyordu. Çalılıklar ve ağaçların tepesi don yüzünden hafifçe beyazlamıştı. Radyoyu açtığında oda bir Noel korosunun sesiyle doldu. Bu ses ona, önüne nasıl engeller çıkarırsa çıkarsın hayatın kıymetli ve kutlanmaya değer olduğu hissini yayıyordu. Parlak yeşil renkleriyle ona baharı hatırlatan bir kâse Brüksel lahanasının altına küçük, düzgün örtüler koydu.

Max tüm hediyelerini çok beğendi, özellikle yüzden fazla hayvanın yaşam istatistiklerinin bulunduğu elektronik dinazor bilgi bankasını.

"Alb-ert-as-aur'un güç seviyesini tahmin et..."

"Hımm, bilmiyorum..."

"56!"

"Mega-los-aurus'un zekâ seviyesini tahmin et..."

"Onu da bilmiyorum..."

"95!"

"Peki şunu tahmin et..."

Molly dinazorlarla ilgili bilgi akışını durdurmak için aceleyle, "Neden başka bir hediye açmıyorsun Max?" dedi. Max ağacın arkasında, gözden biraz uzağa tıkmış, diğerlerine benzemeyen, kâğıtla kaplanmış bir paketi çekti.

"Bu Noel Baba'dan mı?" diye sordu paketi açarken.

"Ah, bilmiyorum. Bunu sana kimin yolladığını hatırlamıyorum. Belki okuldan biridir."

Parlak kırmızı bir çift boks eldiveni, bir kâğıt parçasıyla birlikte halıya düştü. Molly kâğıdı aldı ve el yazısını hemen tanıdı.

Max eldiveni yapış yapış olmuş yumruğunun üzerinden geçirmeye çalışırken, “Kimden gelmiş?” diye sordu.

“Emin değilim tatlım, belki Susanna teyzendendir. Notta sadece mutlu Noeller yazıyor,” dedi Molly ve kâğıdı buruşturdu. Max diğer eldiveni takmaya çalışmaktan vazgeçti ve kanepedeki kirlentleri yumruklamaya başladı.

“Bum! Bum! Bum!” diye bağırdı. “Harika ses çıkarıyor!”

Zemin, Molly’nin ayakları altından çekiliyor gibiydi. Midesini bulandıran bir kesinlikle, Rupert’ın dün akşam eve geldiğini anladı. Diğer hediyeleri ağacın altına yerleştirdiğinde o paket orada değildi. Sabahın erken saatlerinde aradığında da Amerika’da değildi. Yakınlardaydı.

Yirmi Birinci Bölüm

27 Aralık'ta Damian, Carrie'yi aradı ve onu acilen görmek için Cambridge'e gelip gelemeyeceğini sordu. Telefondaki sesi garip geliyordu, sanki bir şeyler saklıyor gibiydi; Carrie üst üste sorsa da meselenin ne olduğunu söylemedi. Bir buçuk saat sonra yanındaydı. Damian'ın ne kadar zayıfladığını gördüğünde şaşırdı. Hatta kulaklarının üstündeki saçlar biraz ağarmış, hatta bu ona çok yakışmıştı. Daha önce görmediği kıyafetler giyiyordu; üzerindeki bordo kazağı kendisi seçip almış olamazdı. Biriyle görüşüyor, diye düşündü ve bu fikrin onu ne kadar üzdüğünü fark ettiğinde şaşırdı. Eski kocası onu yanağından öptü ve nazikçe kanepeye oturttu. O anda Carrie onun söyleyeceği şeyin gerçekten önemli olduğunu anladı. Bir an için içi sevinçle kabardı ama sonra saniyesinde duruldu. Eğer Charlie bulunsaydı Damian'ın bunu onu telefonda söyleyeceğini biliyordu. Bir kez daha bu kadar darbe almış kalbinin hâlâ atmaya nasıl devam ettiğini merak etti ve onu berelerle mosmor olarak gözünde canlandırdı. Carrie bunu düşünürken Damian polis bu sabah onu aradığını söyledi. Görünüşe göre üvey oğlunu taciz eden bir adamın tutuklanmasından sonra polis, bilgisayarında bazı görseller bulmuştu. Fotoğraftaki çocuklardan biri Charlie'nin tarifine uyuyordu.

Damian, Carrie'nin yüzünün halini görünce, "Emin değiller tabii. O yaştaki birçok çocuğa uyan bir tarif bu," dedi. "Onun olmadığı neredeyse kesin. Bunu anlıyorsun, değil mi? Değil mi?"

Fakat Carrie paltosunu ve çantasını kapmış aynada kendine bakıyor, parmaklarıyla saçlarını tarıyordu.

Carrie karakola yıllar önce bir kez, Grafton merkezinin dışında duran bisikletinin çalındığını ihbar etmek için gitmişti. Şimdi ise biri şu felaket bisikletimi yürütse de gerçekten işe yarayan başka bir bisiklet alsam diye dua ediyordu. Fakat bisikletin üzerine, "Lütfen beni alın," yazan bir not koyup kilidini açık bıraksa dahi bir hafta sonra döndüğünde hâlâ yerinde olacağından şüpheleniyordu. Carrie az sonra göreceği şey üzerinde düşünmemek için alakasız şeylere takıldığının farkındaydı. Kevin Costner'ın gençliğini andıran bir dedektif onları karşılamak için lobiye çıktı. Koyu renk, iyi kesimli bir takım elbise giymişti ve hamurışı denen şeyle hayatında hiç tanışmadığı ortadaydı. Carrie onu gördüğünde *Bodyguard* filminin müziğinin kafasında çalmaya başladığını dehşetle fark etti.

Damian ve Carrie rahatlatıcı derecede geleneksel, koca kulaklı bir polisin bilgisayar karşısında oturduğu bir ofise alındılar. Kevin Costner kılıklı dedektif, olası bir duygu gösterisini önlemek istercesine kısa cümleler kuruyordu.

"Şimdi... sizi umutlandırmak istemiyorum," dedi. "Göreceğiniz fotoğrafların oğlunuza ait olma ihtimali son derece düşük. Bu küçük çocuğun nereli olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Dünyanın herhangi bir yerinden olabilir. Onun Charlie olmadığından kesinlikle emin olmamız gerekiyor. Oturmak ister misiniz? Belki önce kocanızın bakmasını tercih edersiniz..."

Carrie başını iki yana salladı. Bunu bir an önce görmeye ihtiyacı vardı ve ancak ayakta kalırsa görebilirdi. Oturmanın onu bir şekilde zayıflatacağını düşünüyordu. Kevin Costner yine sakin sesiyle konuşuyordu. "Bu fotoğraf serisine çok dikkatli bakmanızı istiyorum. Üzgünüm ama bazıları asap bozucu, ne olduğunu gizlemek için elimizden geleni yapmamıza rağmen."

Büyük kulaklı polis memuru ekranda özür dilercesine aşağı indi ve beş görselden oluşan bir seriye gelince durdu. Sıkıntılı bir şekilde Carrie ve Damian'a yaklaşımlarını işaret etti, şu anda bulunduğu yerden başka her yeri tercih ediyor gibiydi. Ağrısı varmış gibi göğsünü ovalıyordu.

İlk fotoğrafta üstü çıplak, sarışın bir çocuk bir otel odasında ayakta duruyordu. Arkasında çizgili duvar kâğıdı ve bir duvar lambası vardı. Çocuğun gözleri kocaman ve hayret doluydu, elleri iki yanına yapışmıştı. İkinci fotoğrafta çocuk sarı örtülü bir yatakta yatıyordu ve biri onu aşağı bastırıyordu. Çocuğun ne kadar küçük olduğunu onu bastıran ellerin boyutundan anlayabilirdiniz. Üçüncü görselde oğlan yan yatıp kıvrılmıştı ve çıplaktı, ayak bileğine sarılı kalın ip, fotoğrafın dışında bir yere uzanıyordu. Carrie dördüncü ve beşinci fotoğraflara bakamadı. Odada hiç hava yoktu ve nefes alamıyordu.

“Bir bardak su içmem lazım,” dedi. Sanki sesi çok uzaklardan geliyordu. Dönüp odadan çıktı. Fotoğrafların hiçbirisi Charlie'ye ait değildi. Fotoğraftaki çocuk Charlie'yle yaklaşık aynı yaşıydı, aynı solgun tene ve açık renk saçlara sahipti, belki kaşları da Carrie'nin çok sevdiği o yuvarlak şekildeydi ama bu çocuk Charlie değildi. Bir başka yerde bir başka anne bu çocuğun yasını tutuyordu.

Carrie lobideki çeşmenin üzerine eğildi ve büyük yudumlarla su içti. Sonra girişe cesaret kırıcı bir şekilde yerleştirilmiş plastik sandalyeye oturdu. O küçük, solgun göğse bastıran elleri düşündü ve ağlamaya başladı.

Damian ve Carrie, Parkers Piece'te sessizce yürüdüler. Gece kar yağmıştı ve çocuklar zemini kaplayan zayıf karı alıp çamurla karışmaya başlayan minik kardan adamlar yapmışlardı. Birkaç martı yollarını kaybetmiş ve sahil şeridini arıyormuş gibi kardan adamların arasında geziniyordu. Karşılarına çıkan ilk bara girdiler ve şöminenin yanındaki bir masaya oturdular.

Damian, Carrie'nin önüne büyük bir kadeh konyak koyup, "Buna maruz kaldığın için üzgünüm," dedi.

"Utaniyorum," dedi Carrie. "Utaniyorum çünkü Charlie olmadığı için o zavallı, küçük çocuktan nefret ettim. Onu bulabilecekler mi?"

"Kimi?" diye sordu Damian büyük bir yudum bira içerek.

"Fotoğraflardaki oğlanı... Onu bulup eve götürebilecekler mi?"

"Bilmiyorum Carrie. Belki. Charlie'ye biraz benziyordu, değil mi?"

Carrie, "Siktiğimin piçleri," diye sövdü ve Damian onun yanağını yavaşça okşadı. Carrie de ona yaslandığında bunca zaman sonra bunun böylesine doğal gelmesine şaşırmıştı.

"Onu hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu.

Damian da, "Her zaman," dedi.

"Her sabah uyandığımda onu düşünüyorum," dedi Carrie. "Sevdiği ya da onu güldüren bir şey gördüğümde onu düşünüyorum. Üzüldüğümde ya da mutluluğa benzer bir şey hissettiğimde de onu düşünüyorum... Uyumadan önce ve gece uyandığımda, bir çocuk kafasını her çevirdiğinde onu düşünüyorum. Her ağlayışını. Her gülüşünü."

Pam dışarıdaydı, yoksa o öğleden sonra farklı bir şekilde bitebilirdi. Yine de Carrie sonraları, Damian'ı dar merdivenden yukarı çıkarıp bahçeye bakan balkonlu küçük yatak odasına götürmesine neden olan şeyin üzüntü olduğunu düşündü. Kıyafetlerini çıkardı, yatağının yanındaki yığına attı ve hemen yorganın altına girdi. Soğuk çarşafların tenine değmesi onu hafifçe titretti. Damian yatağın yanında diz çöktü ve onu dudaklarından öptü.

"Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum," dese de yatağa, kadının yanına yattı, giyinik vücudu sanki bir cevap bekler gibi mesafeliydi. Carrie onun kot pantolonu üzerinden, penisinin elinin altında sertleştiğini hissedene kadar okşadı. Yatakta oturup tanımadığı

kazağı üzerinden çıkardı ve adamın boynunu öptü. Birbirlerine karşı çok özenlilerdi, sanki ani hareketler ya da fazla acele etmek ikisinin de canını acıtabilirdi.

Sonrasında yumuşak öğleden sonra ışığında birbirlerine sarılıp uyuyakaldılar.

Yirmi İkinci Bölüm

Noel'den bir hafta sonra, Pam broşürü sanki Carrie'ye müthiş bir sürpriz sunuyormuş gibi ortaya çıkardı. Carrie huysuzca kahvaltı hazırlarken annesi de normalde ne yapıyorsa onu yapıyor, kanepeye uzanıp gidişatı üstü kapalı ama istikrarlı bir şekilde yönetiyordu. Carrie annesini sevse de bazen onunla olmanın bir tatarcıkla cam kavanoza kapatılmaya benzer olduğunu hissediyordu. Ayrıca annesinin onunla daha ne kadar kalmayı planladığını onu kırmadan sormanın yollarını düşünüp duruyordu. Pam, kızını daha da kaygılandırarak, ikisinin “yeni yılda güzel bir yerlere gidebilecekleri” ihtimalinden bahsediyordu, bu da onun kısa vadede Coventry'deki evine dönme planı yapmadığı izlenimini uyandırıyor.

“Küçük bir krepe hayır demem,” dedi Pam, “yapmak istersen tabii. Şu akçaagaç şurubu serpilmiş Amerikan kreplerinden bir tane...”

Carrie tavayı ocağın üstünde çarpıp, “Akçaagaç şurubum yok,” diye konuştu ters ters. Annesi sinir bozucuydu ama onu rahatsız eden asıl şey Damian'la ne yapacağıydı. Öğleden sonra uykularından uyandıklarında Damian utanç dolu bir ifadeyle çabucak giyinip çıkmıştı. Ama o günden beri Carrie'ye iki mesaj atmış ve onu görmek istediğini belirten bir de sesli mesaj bırakmıştı. “Doğru olan buymuş gibi geldi Carrie,” diyordu. “Sana da öyle geldi mi?”

Carrie bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordu. Damian'la olmak rahatlatıcıydı ve onu bu kadar istemesi karşısında kendisi de

şaşırmıştı. Ancak bunun yeniden başlamak ve belki de birilerinin, özellikle de Damian'a pahalı kazaklar alan kişinin canını yakmak için yeterli olduğundan emin değildi.

Pam kızının düşüncelerinin ortasına dalıp, "Bence gitmeliyiz," dedi.

"Nereye?"

"Buna... Dinlemiyor musun sen beni? Her zaman bir medyuma gitmek istemişimdir..." diyen Pam tanıdık gelen sarı bir broşürü havada sallıyordu.

"Bu bir işaret. Dün mağazada iki kadın bu adama gitmekten bahsediyordu, şimdi de geri dönüşüm kutusunu boşaltırken bunu buldum. Gitmemiz lazım."

"Hayır, hiç de lazım değil," diye karşılık verdi Carrie.

"Yardıma dokunabilir..."

"Başka insanların acısını para kazanmak için kullanan bir dolandırıcıya gitmeyeceğim."

"Onun dolandırıcı olup olmadığını bilmiyorsun. Burada büyük tiyatroları doldurabilecek olsa da küçük gruplarla çalışmayı tercih ettiği yazıyor."

"İnsanların aptallığını sömürüyor sadece. Çok aşağılayıcı bir şey, bundan nefret ediyorum," dedi Carrie krep hamurunu abartılı hareketlerle karıştırarak.

"Doğru dürüst para bile almıyor. Sadece bir beşlik. Görünüşe göre polisle de çalışmış."

"Bu tür şeylere inanmıyorum," dedi Carrie. Yumuşak dudakları şimdi sert bir çizgiye dönüşmüştü.

"Senin bu kadar örümcek kafalı birine dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Küçük bir kızken çok meraklı ve araştırmacıydın," dedi Pam hüzünle.

"Evet, çoğu zaman annemin niye ortalıkta olmadığını araştırıyordum."

“Bu kadar gaddar da değildin eskiden,” dedi Pam. Yüzünde zaferin kokusunu aldığı anlara özel, o incinmiş ifadesi vardı.

Akşam Carrie kendini Romsey'deki toplum merkezinde, küçük bir odada otururken buldu. Bu olayın şerefine koyu gri giyinmiş, sadece boynuna doladığı eşarpı bir tutam pembelik katmış Pam ise sandalyesinde heyecanla hareket ediyordu.

“Kıpırdanmayı bırak,” diye tısladı Carrie. “Beni buraya getirdiğine inanamıyorum.”

Diğer katılımcılara bakarken Carrie acımasızca bu insanların tam da medyum görmeyi isteyecek tipte, kandırılmaya müsait ve enayi kişiler olduklarını düşündü: Yaşlı, zihinsel engelli ya da tamamen çaresiz görünen insanlardı. Kazağının sırtından bir palto askısına asabileceğiniz kadar zayıf, yaşlı bir kadın vardı; ölümüne keriz insanların hafıfçe dışarı fırlamış gözlerine sahip bir anne ve kız; her an ağlamaya aday, burnunu silip duran bir adam ve ancak üzerine dar gelen kıyafetler sayesinde kendine hâkim olabiliyor-muş gibi gözüken bir başka orta yaşlı kadın. Bu kadın dimdik oturuyordu, paltosu çenesine kadar düğmelenmişti, boynunda da nefes almasını güçleştirecek kadar sıkılmış gibi gözüken bir eşarp vardı. Bu şen ekibin son üyesi solgun, ince uzun yüzlü ve inanılmaz derecede uzun saçlı bir genç kızdı. Carrie alayla, kızın üzerinde oturulabilecek bir saça sahip olmaktan gurur duyduğunu düşündü, halbuki bu hüznü ve hatta tüyler ürpertici bir durumdu.

Carrie tam sıvışmaya ve annesini orada bırakmaya karar vermişken kapı açıldı ve Simon Foster içeri girdi. Bir sebepten onun daha tombul ve teatral hareketlere sahip olacağını düşünmüştü ama adam sıskaydı ve yavaş hareket ediyordu. Ellilerinin sonunda ya da altmışlarının başlarında olduğunu tahmin etti. Yaşını bilmek zordu çünkü vücudu sağlam ve iyi bakılmış görünse de gözlerinin uçlarında ve ağzının kenarında derin kırışıklıklar vardı, cildi de

sanki soğukta çok zaman geçirmiş gibi kaba görünüyordu. Gri saçları çok kısa kesilmiş, neredeyse tıraş edilmişti, üzerinde lacivert bir kazak ve koyu renk pantolon vardı. Çember şeklinde dizilmiş sandalyelere doğru yürüdü ve kalan tek boş sandalyeye oturdu. Hepsine bakarak gülümsedi. “Herkes merhaba. Ben Simon Foster. Psişik medyumum.” Sesi yumuşaktı ama harfleri yutuyordu, sanki daha önceki bir konuşma biçiminden tam kurtulamamış gibiydi.

“Size biraz kendimden ve bugünkü seansımızdan ne bekleyebileceğinizden bahsetmek istedim.” Carrie adamın ince uzun parmaklı ellerinin, kucağında üst üste, görünürde rahat biçimde durduğunu ancak arada bir sanki bir şeyi uzaklaştırmak istiyormuş gibi ufak ve ani hareketler yaptığını fark etti.

“Asker kökenli bir aileden geliyorum. Babam tümgeneraldi ve benim hayatımın da o yönde ilerleyeceğine kesin gözüyle bakılıyordu. Yedi yaşındayken ağır bir trafik kazası geçirdim, neredeyse ölüyordum. Kalbim üç kez durdu ama bir şekilde hayatta kaldım. Annem o kadar şanslı değildi. Bir ay komada kaldıktan sonra öldü. Kazadan kısa süre sonra, daha iyileşme dönemindeyken, bazı şeyleri daha gerçekleşmeden söyleyebildiğimi fark ettim. Önemli şeyler değildi. Bir kapının açılacağını önceden bilmek ya da birinin ne diyeceğini o daha söylemeden tahmin etmek gibi şeyler...”

Anlatının bu noktasında Pam, Carrie’yi heyecanla dürttü ve uzun saçlı kız gürültüyle iç çekti. Adamın hikâyesine kapıldığı için sabırsızlığını bir an unutan Carrie, kendine bu adamın yapabileceğini iddia ettiği şeyleri hatırlattı. Onun hayal ettiği şarlatan olmayabilirdi ama yine de bariz bir şarlatandı.

“Sekiz yaşma bastığımda deneyimlerim çok daha güçlü olmaya başladı ve artık önsezilerime ek olarak sesler duyuyordum. Sesler beni korkutuyordu çünkü zihnimden mi yoksa dışarıdan mı geldiklerini bilmiyordum. Nihayet babama açıldım, o da beni bir doktora götürdü. Doktor duyduğum seslerin kazada kafamın

aldığı hasarın sebep olduğu fiziksel bir semptom olabileceğini düşünüyordu.” Simon Foster ayağa kalktı ve hikâyesine sandalyesinin arkasına yaslanarak devam etti. Carrie onun gözlerinin renginden etkilenmişti; o kadar açık bir maviydi ki iris ve göz akı arasında neredeyse hiçbir fark yoktu.

“Sesler gitmedi. Bazen beni bir süre terk ediyorlardı ama hep döndüler ve büyüdükçe duyduklarımın ölümlerin sesleri olduğunu anladım. Bu gerçeği anladığımda artık seslerle yaşamaya o kadar alışmıştım ki düşündüğünüz kadar büyük bir şok olmadı. Olayın kötü tarafı, bazen neredeyse hiç sessizlik yaşayamamam ve özellikle yoğun dönemlerde geçirdiğim korkunç migrenlerdi. Hâlâ arada oluyor. Benden beklenen yolda ilerledim. Seslerin hayatıma çok karışmaması için çabaladım. Ne kadar aktifsem sesleri o kadar az duyuyordum. Sonunda onları öyle bir seviyede kontrol edebiliyordum ki ancak kendimi bilinçli olarak sakinleştirdiğimde duyabiliyordum. Yatılı okula, sonra da Sandhurst’e gittim, yetmişlerin sonunda Kuzey İrlanda’da istihbarat subayı olarak çalışıyordum. İş bazen sıkıcı, bazen de korkunçtu çünkü hep bir şeylerin olmasını bekliyorduk ve ne olacağından hiçbir zaman emin değildik. Tanıdığım ve birlikte çalıştığım insanlar ölmeye başladı. Sesleri kontrol etmekte giderek daha çok zorlanmaya başladım. Hepimiz bombalar, keskin nişancıların tehdidi ve orada istenmediğimiz hissine karşı mücadele veriyorduk ama ben bir yandan da ölümlerin yaygarasıyla uğraşmak durumundaydım.”

Mendilli adam burnunu gürültüyle sildi ve Simon’a gözlerinde yaşlarla baktı. Carrie gizli gizli saatine göz attı. Konuşmanın hepsi iyi hoştu da sadede ne zaman gelecekti? Ne kadar erken başlarsa Carrie de beş sokak ötedeki elektrikli tenceresinde ağır ağır pişen tavuk güvecine ve şarap kadehine o kadar erken dönebilirdi.

“Uzun lafın kısası, baskıyı kaldıramadım. Bana ne olduğunu kimseye söyleyemiyordum. Sesler duymak orduda kariyer yapmak

için pek uygun değildi ve ben de ayrıldım. Babamı büyük hayal kırıklığına uğratmıştım, duygularını o kadar açık ifade etti ki eve dönemeyeceğimi anladım. Senelerce benden ne beklendiğini harfiyen bildiğim ve her hareketim benim için ayrıntılarıyla planlandığı için dış dünya birden çok tuhaf geldi. Ne bir çizelgeye göre çalışmadığım zaman ne yapacağımı biliyordum ne de hayatta ne yapmak istediğimi. Çok içmeye başladım. Başlarda beni ağdırlamaktan mutlu olan arkadaşlarım benden bıktılar. Yavaş yavaş çevremdekileri kaybetmeye başladım.

“Bir gece dışarıda içerirken gidecek yerim olmadığını fark ettim, bunun üzerine Londra’da bir parkta uyudum. İki sene boyunca o ve benzeri parklarda kaldım. İçmek bir şeylerle yüzleşmeme mâni oluyor, aynı zamanda sesleri de boğuyordu. Size bu bataktan nasıl çıktığımı anlatmam uzun sürer. Ama çıktım. Bunu yapmama yardımcı olan şeylerden biri, Tanrı vergisi bir yeteneğ’e sahip olduğumu kabul etmektir. Bazen sinir bozucu ve zahmetli bir hediye oluyordu ama insanların daha iyi hissetmesi için kullanabileceğim bir şeydi bu.”

Simon sandalye çemberinin dışında yürümeye başladı, geçerken sanki insanların sırtına dokunuyor gibiydi. Yavaş yürüyordu, sesi de bir hayli alalmıştı.

“Burada söylenen her şeyin gizli kalacağını bilmenizi istiyorum; umarım siz de birbirinize saygı gösterir ve bu kurala uyarınız. Her zaman duymak istediğim insanları duyamayabilirim. Aktardığım insanları odadaki kimsenin tanımadığı zamanlar oluyor.”

Ne kadar da uygun bir bahane, diye düşündü Carrie. Saçma sapan konuşabilmek için her şeyi ayarladı, eğer kimse onun dedikleriyle bağlantı kuramazsa da elinde, “Tüh, yanlış zaman, yanlış insan,” deme kozu var. Bu adamdan kısa bir süre de olsa etkilendiği için kendine sinirlendi. Etkileyici bir duruşu olduğu doğrudu ama yaptığıının yanına kâr kalabilmesi için biraz karizması olması gerekirdi zaten.

"Hepinizin olabildiğince sessiz ve dikkatli olmanızı istiyorum. Burada, bugün seslerini duyurmak isteyen insanları duymama yardımcı olmanızı istiyorum," dedi Simon. Yürümeyi bıraktı, kafasını tavana doğru kaldırdı ve yüzünden ancak dalgalanma olarak tabir edilebilecek bir şey geçti. Sanki yüzü yeniden düzenlenip ağzı gevşedi ve çenesindeki deri yumuşadı. Carrie her şeye rağmen bu dönüşüm karşısında ürkmüştü.

"Burada benimle olan birkaç kişi var," dedi adam. Sesi monotonlaşmış, daha önceki kişiliğini bir anda kaybetmiş gibiydi. "Benim için itişiyorlar. Duyulmaya en ihtiyacı olanları seçmek başta zor oluyor... Yanımda bir kadın var. Baskın bir kişilik. Yüksek sesli... bu odadaki birinin hasta olduğuyla ilgili bir şey söylüyor. Burada sağlığından endişe eden biri var mı? Kadın çok ısrarcı... Anne mi? Burada annesi ölen biri var mı?"

Carrie sessizce, "İşini sağlama alıyorsun Simon Foster," dedi ve Pam'in azarlayan bakışlarının hedefi oldu.

Simon odayı kolaçan etti ve neredeyse ağzına kadar düğmelenmiş o tuhaf kadın gözlerine iliştiğinde durdu. Kadın kızarmıştı, ellerini telaşla birbirine sürüyordu.

"Annemi altı ay önce kaybettim," dedi.

"O halde anneniz olmalı. Utangaç bir hanımefendi değil kesinlikle."

Kadın, "Değil," dedi ve yüzünden gülümsemeye benzer bir şey geçti. "En hafif tabirle... güçlü fikirleri vardı."

"Bir sağlık sorunu nedeniyle kaygılandığınızı bildiğini söylüyor. Bu size bir şeyler ifade ediyor mu? Şöyle söylüyor: 'O ahmağa endişelenmeyi bırakmasını söyle. Bir şişe tonik ve güzel bir uykunun geçiremeyeceği bir şeyi yok. Ayrıca paltosunu da çıkarmasını söyle.'"

Kadın garip biçimde çocuksu görünen yumruklarıyla yaşlı gözlerini ovuşturdu. "Teşekkür ederim," dedi. "O olduğunu biliyorum, başkası olamaz."

Simon devam etti. Odadaki kimseye tanıdık gelmeyen bir iki ses vardı; bir haberin, gözü yaşlı adamın ağabeyinden gelip gelmediğinden emin olunamamıştı ama iki saatlik seansın sonunda odanın havası değişmişti. Katılımcıların farklı seviyelerde rahatladıkları barizdi. Kimseden haber almamış insanlar bile canlı görünüyorlardı. Carrie, Simon'ın olumlu bir etkisi olduğunu görebiliyordu ama yine de ölü akrabalarının ve sevdiklerinin ortalıkta dolanıp kafayı yemiş eski bir asker üzerinden kendilerine mesaj gönderdiğini düşünmeye yatkın diğer insanlara uzak hissediyordu kendini. Seans sona erdiğinde rahatlayıp çıkışa koştı, Pam ağzındaki koli bandı az önce çekilmiş biri gibi durmadan konuşuyordu. Simon kapıda insanları yolcu ediyordu, Carrie yaklaştığında açık renkli tuhaf gözleri onunkilerle karşı karşıya geldi. Tokalaşmak için elini uzattığında Carrie adamın parmaklarının gücüne şaşırdı. “Çok dirençlisiniz,” dedi adam fazla resmî, harfleri yutan sesiyle. “Ama düşündüğünüz kadar keskin çizgiler yok.”

“İnançlı biri değilim sadece,” dedi Carrie ve elini çekti. Ancak adamın rahatsız edici bakışlarını bir süre daha unutamadı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Evine gitmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünmesinin yanı sıra iç mimarlık alanında da tavsiyeler vermeye başlayan Pam yüzünden odasına kaçan Carrie, kendi kendine bir ayıklama seansı düzenlemeye karar verdi. Noel boyunca kendine gösterdiği müsamaha yüzünden artık durum değerlendirmesi yapma vakti gelmişti, hem bel çevresini hem de dolapların yükünü zayıflatması gerekiyordu. Ayrıca biraz daha alt katta kalıp oturma odasının yeniden düzenlenmesini izlerse anne katili olabilirdi. Tahta zemin üzerinde çekilen ahşap mobilya ayaklarının sesini duydu ve dişlerini sıktı. Annesinin bu enerjiyi nereden bulduğunu bilmem kaçınıcı kez merak etti. Yemek hazırlama ya da bulaşık yıkama vaktinde genelde yatay pozisyonda olan Pam, kendi üstün zevkini kanıtlaması gerektiğinde tam bir semazene dönüşüyordu. Önceki gün Carrie'ye indirimden siyah bir palto alma girişiminde bulunmuşlardı ve bu deneyim genç kadına gençken yaptıkları kâbus gibi alışveriş maceralarını hatırlatıyordu. Pam kızının seçimleri için, "Çok adi görünüyor hayatım," derdi. Annesi hiçbir zaman bir etek yeterli uzunluktaysa ve cepleri de doğru yerleştirilmişse astarlı olmamasının önem taşımadığını idrak edememişti.

Dolabın arkasında, saç maşaları, kullanılmayan günlükler ve yarısına gelinip bırakılmış kanaviçeler gibi (marifetli parmakların parlak yün ipliklerin üstünde ışık hızıyla geçmesi fikri Carrie'yi baştan çıkarıyordu ama en küçük köşeyi bile bitirmek için gereken zaman

onu her seferinde vazgeçiriyordu) alakasız nesnelerin arasında eski fotoğraf makinesini buldu. Önceki sene kendisine dijital bir makine aldığı için buna ihtiyacı kalmamıştı. Makineyi alıp inceledi, tutsun mu yoksa hayır kurumu mağazasına mı götürsün karar vermeye çalışıyordu. Lens kapağını çıkardığında eline biraz kum düştü ve Charlie'yi düşündüğü zamanlarda içinden akıp giden küçük şeyi hissetti. Bu darbeyi her seferinde ilk kez olmuş gibi hissetmesine, darbenin her seferinde onu sarsacak gücü olmasına şaşıırıyordu. Oğlunun gittiği gün yanında olan fotoğraf makinesiydi bu. Sahilde bıraktığı diğer her şey gibi bunu da polis ona geri vermiş, Carrie de makineyi bir kenara koyduktan sonra unutmuştu. İçindeki filmin bittiğini gördü ve çıkarmak için makinenin arka kapağını açtı. Charlie'nin yüzlerce fotoğrafı vardı; doğumundan dakikalar sonra çekilmiş buruşuk yüzlü ilk fotoğrafından Afacan Dennis kıyafeti içinde neşeyle hoplayıp zıplarken yakalandığı beşinci doğum günü fotoğraflarına kadar. Kaybolmasından sonraki ilk birkaç günde Carrie hiçbir fotoğrafa bakamamıştı. Onu görmenin, yarasını kaşıyıp yeniden kanatacağından korkuyordu. Ama haftalar aylara dönünce, daha da ağır bir korkuyla oğlunun yüzünün, zihninde netliğini kaybettiğini fark etmişti. Saçının alnına nasıl düştüğünü, ağzının kenarlarındaki çizgileri hatırlamakta zorlanıyordu. Bu noktada fotoğraf albümlerine mutlulukla döndü. Charlie'nin fotoğrafları ona kesinlikle büyük bir huzur vermişti. Oğlunun yüzüne aslında hiçbir zaman gölge düşmediğini fark etti. Karanlığa karşı durması gereken kendisiydi. Yıllar geçecek ve çocuk burada, hâlâ yaşatıldığı ve sevildiği yerde kalacaktı. Carrie filmde Charlie'nin fotoğraflarının olması gerektiğini biliyordu, bu yüzden onları hemen görmek istedi. Daha önce sahip olduğunu fark etmediği, çocuğa ait küçük bir parça bu filmin içindeydi.

Bir mağaza çalışanı ona mavi paketi teslim etti ve Carrie caddede hızla yürüdü. Otobüs durağı ve Christ's Pieces'in yarısını aştıktan sonra boş bir çiçek tarhının ortasında bir bank buldu. Belediye bahçıvanları don kurbanı olan krizantemleri el arabalarına doldurmuş, toprağı ters yüz etmişlerdi. Hava dışarıda durulacak gibi değildi, soğuk yüzüne ve boynuna iğneler batırıyordu ama Carrie bekleyemezdi. Paketi açarken elleri titriyordu. İlk birkaç fotoğraf, iş arkadaşlarıyla yemeğe gittiğı bir akşama aitti. Bir kutlama olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama hepsini gülümseten şeyin ne olduğunu artık anımsamıyordu. İyi tanımadığı biri makineyi kendisine doğrulttuğunda yaptığı şaşı suratın olduğu bir fotoğraf vardı. Estetik cerrahi reklamlarındaki *sonrası* fotoğraflarına benzediğini, aptal ve ifadesiz göründüğünü düşündü. Tabii bu fotoğraf öncesine aitti. Sonraki karede sahil ve görünmeyen bir uçağın gökyüzünde bıraktığı bir çizgi vardı ve sonra... Charlie. Ah Charlie... Kafasını geri atmış, kum dolu ellerini uzatmıştı. Charlie... Anneciğinin yanında kafası eğik yürürken. Kafasına turuncu bir balık ağı sardığı başka bir kare... Kocaman gülümsemesi ve iki eksik dişi karşısında Carrie'nin yüreğı kabardı. Ucunda hâlâ çocuğun kanını taşıyan, mücevher kutusunda ağzı büzgülü bir kesede duran dişleri düşündü. Diş perisinin ganimeti artık çocuğun fazlalıkları değil, tamamıydı. Elleri ve dizleri üstüne çökmüş, sahilde tanıştığı çocukla çukur kazarken bir fotoğrafı vardı; çocuğun annesi arka planda bir havlunun üzerinde oturuyordu. Başka bir fotoğrafta makineye garip şekilli bir sopa gösteriyordu. Başka da bir şey yoktu.

Carrie o akşam fotoğraflardan bahsetmek için Damian'ı aradı ve o da gelip fotoğrafları görüp göremeyeceğini sorduğunda sadece bir anlığına tereddüt etti. Patates soydu, birkaç kuzu pirzolasını marine etti ve sotelemek için turuncu ve kırmızıbiber doğradı. Bir şişe kırmızı şarap açıp yukarı çıkardı. Tunik uzunluğundaki siyah

kazağını, koyu renkli yeni kot pantolonunu giydi ve Damian'ın yıllar önce, Whitby'de geçirdikleri bir hafta sonu ona aldığı Oltu taşlı ve incili kolyeyi taktı. O hafta sonu havanın sisli olduğunu, saklı manastırda birbirlerini korkuttuklarını ve üzerinde çilekli "vampir kanı" gezdirilmiş dondurmalarını yediklerini anımsadı.

Jen, şüphelerini pek yansıtmamaya çalışsa da hiçbir zaman Damian'dan hoşlanmamıştı, aslında Carrie'nin hiçbir erkek arkadaşından hoşlandığı söylenemezdi. Carrie, Damian'la tanıştığında yirmi yedi yaşındaydı, Londra'da bir kanser vakfının kaynak geliştirme bölümünde araştırmacı olarak çalışıyordu. Damian ise ondan üç yaş büyüktü ve iletişim bölümündeydi. Günlerini ilgisiz gazetecileri, ölümcül hasta insanların aileleri için süreli bakımın önemi üzerine bir şeyler yazmaya ikna etmeye çalışarak geçiriyordu. Bir an önce telefonu kapatmak isteyen gazeteciler ise "Bu konuyu ne diye ele alalım?" diye soruyordu. "Bize bu haberi satacak bir şey söyle." Stres yaptığında belirgin olan hafif bir kekemeliği vardı. Carrie, onun ellerini umutsuzca saçında dolaştırmasını ve tüm ofise kahve yapmasını çok seviyordu.

İşyerindeki Noel partisinden sonra çıkmaya başladılar. Kiliseye bağlı bir salonda gerçekleşen zevksiz partide, çalışanlar çok daha hayırlı işlere harcanabilecek bir parayı çarçur ediyor gibi görünmekten korktukları için sosisli börek yiyor ve plastik bardaklardan tatlı kırmızı şaraplarını yudumluyorlardı. Carrie açlık ve ucuz şarap kaynaklı bir baş ağrısının başlangıç sinyalleri nedeniyle oradan erken çıktı. Damian da onun çıktığını fark etti ve peşinden gitti. Çin yemeği yediler ve Carrie onun konuşurken sürekli dudaklarına bakmasıyla biraz baştan çıkarılıyor gibi hissetse de Damian onu ayırmak üzere dairesinin kapısına bıraktığında öpüşmediler.

İkinci buluşmalarında sinemaya gittiler. Carrie onun bacağına dokundu, Damian da tek parmağıyla onun kulağından boynuna bir çizgi çekerek indi. Filmin ikinci yarısını, sinemanın yanındaki

sokağın duvarında öpüşerek kaçırdılar. Damian onun eteğini yukarı çekip külotunu sıyırdığında Carrie adamın cüreti karşısında çok şaşırmişti. Bir sonraki hafta sonu Hunstanton'da bir otelde kaldılar ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağan sahilde, bir dalgakırandan öbürüne yürüyüp sıırsıklam oldular. Adamın ıslak yün yüzünden hâlâ serin olan karnının verdiği hissi ve boşalırken onun ismini söylediğinde kekelememesini çok sevmiştir Carrie.

"Birbirimize dokunduğumuzda her şey olması gerektiği gibi idi," dedi bir sonraki gün Jen'le telefonda konuşurken. Jen o sırada Paris'te çalışyordu ve gazeteci erkek arkadaşına, kendine özgü ilgisizliğiyle işkence ediyordu.

"Tipi nasıl?"

"Uzun, benden on santim falan uzun. Saçları koyu kıvı, Ron Weasley gibi havuç değıl..."

"Kırpıkleri?"

"Hımm... Onlar açık renkli..."

"Boris Becker," dedi Jen küçümseyerek. Boris Becker onun gözünde iğrenç biriydi; sadece görünmez kırpıkleri olduğundan değıl, aynı zamanda bir restoranın süpürge dolabında seks yaparken yakalandığı için de. Son derece anlaşılır sebeplerden ötürü kamu alanlarının kapalı yerlerinde seks yapmayı seven adamlara karşı nefret besliyordu.

"Hayır, daha çok Damian Lewis gibi, onu seveceğinden eminim."

İkisinin nihai tanışması pek de iyi geçmedi. Damian, Carrie için bu kadar önemli ve onun üzerinde bu kadar etkisi olan biriyle tanışacağı için heyecanlıydı. Kıv arkadaşının gereğinden fazla etki altında olduğunu düşünüyordu aslında ama bu düşüncesini kendine saklamayı başardı. Tottenham Court Caddesi'nin oralarda, Jen ve Carrie'nin öğrenciyken kutlayacakları bir şey (ve o şeyi kutlayacak paraları) olduğu zaman gittikleri bir İtalyan restoranında buluşmaya karar verdiler. Sınavların bitişini, yeni buldukları daireleri ve işe

girmelerini hep barın yanındaki o köşe masada kutlamışlardı, o bakımdan Damian için burası, hiçbir şekilde bir parçası olmadığı köklü bir geçmişe sahipti. Damian'ın, Carrie onunla yaşamadığı deneyimleri anlattığında surat asmak gibi bir eğilimi vardı. Kadını yumuşak dudakları ve saçını kulağının arkasına atışıyla ofisteki masasında otururken gözüne kestirdiği ana kadar olan geçmişinin silinmesi gerektiğini düşünüyordu. Carrie o masada aşırı derecede ciddi ama bir yandan o kadar seksiydi ki onu erekte ediyordu.

Jen'in yemeğe geç kalması Damian'ı öfkeliyordu. İnsanın eğer banka hırsızları tarafından rehin alınmak ya da tsunamiye kapılmak gibi geçerli bir bahanesi olmadığı sürece, bir yere geç kalmasını kabalığın en üst derecesi olarak yorumluyordu. Sonunda Jen birkaç çocuğun sığacağı büyüklükte, erik rengi bir paltıyla geldiğinde ilk yaptığı şey, bilezikli kolunun buyurgan bir hareketiyle Damian'ı, dışarıda bekleyen taksinin parasını ödemeye göndermek oldu. Akşam ilerledikçe Damian, Jen'in kendi kendisini dinlemekten fazla keyif aldığına, Jen ise Damian'ın çıkarıcı ve fazla kontrolcü olduğuna karar verdi. Ayrıca adamın spagettisini hüpleterek yemesinden de hoşlanmamıştı. Carrie, Jen'in sonraki gün telefonda ne dediğini hiç unutmamıştı. Hatırlayınca hâlâ gülümsüyordu:

Arkadaşı samimi bir sesle, “Çok hoş görünüyor, gerçekten hoş,” demişti. “Ama dürüst olmam gerekirse, Lewis'ten çok Weasley'ye benziyor.”

Carrie sahanlığa çıkıp annesinin yatak odasının dışında durdu ve yaşam belirtisi olup olmadığını dinledi. Pam sabahleyin iki saatlik amansız bir evi baştan yaratma seansıya kendini tüketmişti. Oturma odasının beyaz perdelerini çıkarmış, yıkamış, kurutmuş, ütölemiş ve geri asmıştı. Bir dolapta bulduğu kumaşın kenarını bastırılmış, itiraf etmek gerekirse lekelerle dolu krem rengi koltuğun üzerine örtü yapmıştı. Geçenlerin meraklı bakışlarını engellemek için sürme

pencerelerin alt kısmına kare şeklinde opak yapışkanlı kâğıtlar yapıştırmıştı. Koyu ahşap çalışma masasını temizlemiş, kalemleri parlak renkli sürahilerin içine koymuştu. Kırılentler kabartılmıştı, yerler cilalanmış gibi parlıyordu ve oda Pam'ın bilek, boynun yanları ve şakaklar gibi nabız noktalarına sürdüğü, görünüşe göre odaya da bolca sıktığı gül suyu kokuyordu.. Carrie acımasızca annesinin artık nabız noktalarına dikkat çekmenin pek yakışık almadığı bir yaşta olduğunu düşündü. Altmışlarının ortasında olan Pam'ın hâlâ çekiciliğinden emin olmasından, hâlâ lastikli pantolonlara ve rahat ayakkabılara teslim olmamasından birazcık utandı.

Wolford çoraplı bacaklarını kendinden memnun bir şekilde çapraz yaparken, "Bacaklar hep en son gider tatlım," derdi annesi. "Bacaklar ve gözler. Bir kadın bacakları ve gözleriyle uzun yıllar ayakta kalabilir." Şu anda mevzubahis bacakların yatay vaziyette ve gözlerin de kapalı olduğu açıktı çünkü içeriden hiç ses gelmiyordu. Annesi, Damian'ın omzu üzerinden sorgulayıcı bakışlar atmak için ortalarda olmayacağı için Carrie derin bir oh çekti. Damian'ın o akşam uğrayacağını öğrendiğinde Pam yine o sinir bozucu "ben bilge bir baykuşum" ifadesini takınmıştı.

"Bu iyi bir fikir mi sence?" demişti imalı bir tonla.

"Sadece yemeğe geliyor anne, o kadar."

Pam de, "Biliyorum hayatım ama olur da niyet edersen diye söylüyorum, geçmişe gitmek onu geri getirmez," deyip Carrie'nin yüzüne kibarca dokunmuştu. Eğer annesini iyi tanımıyor olsaydı Carrie onun bu ifadesini, gerçekten ilgi gösterdiğine yorabilirdi.

Tahmin ettiği gibi Damian elinde çiçekle geldi. Birliktelerken her cuma işten eve dönerken çiçek alırdı. Carrie ona uzun zaman önce bir kez en çok beyaz çiçekleri sevdiğini söylediği için bu kuralı asla terk etmiyordu. Yazın gül, süsen ve frezya, kışın ise karanfil ve orkideyle geliyordu. Carrie onun bu azimli davranışı için minnettardı

elbette ama bazı zamanlar çiçek almanın bir alışkanlıktan ziyade, “bunları gördüm ve seni hatırladım” tadında, kendiliğinden gelişen bir olay olmasını dilemişti. O akşam Damian baloncuklu naylona sarılı, bir saksı siklamen getirmişti. Siklamen normalde canlı pembe renkte olması gereken bir çiçektir ve bu kar beyaz versiyonunda özelliğini biraz kaybetmiş gibi duruyordu. Çiçekleri ve paltosunu alırken Damian’ın gergin görüldüğünü fark etti. Sağlık durumunu ve ruh halini ayna gibi gösteren ince, gergin bir cildi vardı. Birkaç gece geç yatsa gözlerinin etrafı yumruk yemiş gibi morarıyor, soğuk hava ağzı ile burnu arasındaki bölgeyi hemen kızartıyordu.

Carrie ona bir kadeh şarap uzatırken, “Ona her şeyin bittiğini söyledim,” dedi oturur oturmaz.

“Kime?” dedi Carrie. Aslında kim olduğunu çok iyi biliyor ama zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Sarah. Görüştüğüm kişi...” dedi. Carrie, Damian’ın şimdi cevap bekler gibi baktığını biliyordu ama henüz ne söyleyeceğini çözmemişti.

“Ona haksızlık oluyordu. Seni düşünüyorken.” Durdu. “Seni düşündüğümü biliyorsun. Bizi düşündüğümü. Değil mi Carrie?” Ayağa kalktı, onu kollarına aldı ve Carrie de ona doğru büzüldü çünkü gidecek başka bir yer yok gibiydi. Damian ikisinin de şarap kadehini alıp şömine rafına koydu, Carrie’nin kazağını çıkardı ve elini sutyeninin altından geçirdi. Carrie bir anda kendini o kadar üzgün hissetti ki hüznü bir zamanlar hissetmiş olabileceği diğer hisleri de alıp götürdü. Ama kanepede Damian onun pantolonunun fermuarını indirdiğinde Carrie onun penisinin sertliğini ve kendisinin de arzuyla çiçek gibi açıldığını hissettiğinde bir süreliğine diğer her şeyi unuttu. Pam’ın bir anda odaya girip yeni örtünün üzerinde yaptıkları şeye itiraz etme ihtimalini bile kafasından atmıştı.

Seviştikten sonra Carrie çay yaptı, Damian da oğlunun fotoğraflarına baktı. “Buna hâlâ inanmadığım günler oluyor,” dediğinde

Carrie onun yüzünde hiçbir suçlama görmedi. Damian onu affetmiş olabilir ama o, kendini asla affetmeyecekti. Ne yaparsa yapsın oğlunu kaybetmesini telafi edemeyeceğini biliyordu.

Damian, oğlunun hatlarının üzerinden parmağıyla geçerek, “Kafasında balık ağıyla olan bu fotoğrafa bayıldım,” dedi. “O kadar hayat doluydu ki.”

“Evet,” dedi Carrie dalgınca. Charlie’nin önde, yanlarına yerleştikleri insanların ise arka planda olduğu fotoğrafta bir şey dikkatini çekmişti. Havlunun üzerinde diz çökmüş, profilden görünen kadın, Carrie’nin iki günde iki kez gördüğü kadındı. Ely Katedrali’nde bakırları ovalayan aynı kadın ve aynı çocuk. Ensesinin ve parmak uçlarının karıncalandığını hissetti. Böyle bir şeyin olma ihtimali yüzde kaçtı? Tesadüften fazlası mıydı bu yoksa? Carrie sanki biri onu özellikle uyarmış gibi dönüp onlara bakmasını hatırladı.

Kapının çalmasıyla kendine geldi, kıyafetini ve saçlarını düzelterek kapıya bakmaya gitti. Oliver Gladhill elinde bir şarap şişesiyle kapı eşiğinde duruyordu. Belki boynundaki hafif kızarıklık, belki de dudaklarının normalden biraz daha şiş olması, belki de bambaşka bir şey, Carrie onu içeri davet etmeyi çok istediğini ama meşgul olduğunu söylediğinde Oliver Gladhill’in işi zorlamamasına neden oldu.

Oliver, Carrie’nin dikkatini bu kadar dağıtan şanslı piçin kim olduğunu merak ederek, “Başka bir zaman belki,” dedi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Carrie, Damian'dan önce uyandı ve o uyurken yüzünü izleyerek öylece uzandı. Bunca zamandan sonra onun yanında uyanmak garip gelse de yüzü hâlâ son derece tanıdıktı ve kadın onun çenesinin kıvrılışında, gözkapaklarının katlanışında Charlie'yi görüyordu. Damian birlikteliklerinin geleceğine dair bir soru sorduğunda evet cevabı almış olsa da Carrie hâlâ duygularından emin değildi. Hissettiğinin aslında Damian'ın görünürde onu affetmiş olmasına minnettarlık duygusu olup olmadığını merak ediyordu. Öte yandan, başlarına gelen onca şeyden sonra onu nasıl sevmezdi? Charlie'nin gözkapaklarına sahip bir adamı nasıl sevmezdi? Damian onun bakışlarını hissetmiş gibi gözlerini açtı ve gülümsedikten sonra kısaca, "Kahvaltı?" dedi.

"Ekmek sepette, meyve suyu da buzdolabında, kendin alman gerekecek," dedi Carrie kalkıp bornozuna uzanırken. "Yirmi dakikaya mağazada olmam lazım."

Çabucak duş alıp saçını kuruttu ve pırıltılı iki tokayla tutturdu. Reiss marka lacivert yün eteğini, krem rengi polo yaka bluzunu, kalın bordo külotlu çoraplarını ve birkaç sene önce İspanya'da aldığı çapraz bağcıklı yarım botlarını giydi. Üzerine Marmite sürülmüş bir dilim ekmekle Damian'a bir veda öpücüğü verdi.

Damian ağzına bulaşan Marmite'i silerken, "Seni bir daha ne zaman göreceğim," diye sordu.

“Emin değilim... Haftanın kalanında doluyum,” dedi Carrie. Bu tamamen doğru değildi ama kendini toplamak, gerçekten ne istediğine karar vermek için zamana ihtiyacı vardı. Damian onun sesindeki tereddüdü duydu.

“Ama sorunumuz yok, tamamız, değil mi Carrie?”

“Tabii ki. Sadece alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Her şey çok ani oldu. Seni arayacağım...”

Damian ona daha fazla soru sorma şansı bulamadan Carrie evden çabucak çıktı. Damian da kalkıp görünmeden Carrie'nin bisikletinin kilidini açmasını izleyebileceği oturma odasına gitti. Saçını yeniden toplamak için kollarının kalkışını, göğsünün dışa doğru çıkmasını, bisiklete binmek için bacağına bir erkek çocuğu gibi arkaya doğru attığını gördü ve onu geçmişte nasıl olup da bıraktığına hayret etti.

Dükkânda Jen'den iz yoktu, oysa normalde ilk o gelirdi. Önceki gün Carrie bir miktar daha yeni ürün teslim almıştı ve şimdi bunlar için raflarda daha fazla boş yere ihtiyacı vardı. Su ısıtıcısını çalıştırdı ve sesli mesajlarını kontrol etti. İlk iki mesajda Manchester'lı sevimsiz sanatçı, tablolarının satışları hakkında bilgi almak istiyordu; müşteriler dört mesaj bırakmıştı, son mesaj ise Jen'indi. Soluk soluğaydı:

Selam ortak! Jen konuşuyor. Şey diyecektim, bu sabah azıcık gecikebilirim... hmm uyuyakalmışım... yani... hmm... 11'de kek, kahve ve iğrenç özürlerimle geliyorum... en geç...

Carrie o anda boğuk bir kakhaha ve gıcırdayan yatak yaylarının sesini duyduğundan emindi. Mill Caddesi'ndeki Al-Amin'den aldığı tatlı çaydan bir fincan demledi. Poşet çayına bağlı ipteki mesajı okudu.

Açık fikirli insanlar kelebekleri yakalar.

Kulaklarımın dibinde fıldır fıldır dönecek kelebekler istemiyorum, kafam onlarsız da yeterince dolu, diye düşündü Carrie. Sahildeki kadın ve çocuğun görüntüsü yine gözünün önüne geldi ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, makasını aldı ve ilk kolinin bandına saldırdı. Carrie yeni ürünlere bayılmıştı. Lale aplikeli kırlentler, boş duvarlara asmak için rengârenk kuş çıkartmaları, altın boyalı metal üzerine turkuaz boncuklu şamdanlar, melek kanatlı buzdan heykellere benzeyen ayaklarıyla şarap kadehleri ve bir parti de kenarları pamuklu, dantel işlemeli damasko masa örtüsü gelmişti. Başka bir büyük kolide de parti malzemeleri vardı; shakerlar, bardakların kenarından sarkıtılacak küçük plastik ballerinler, ipe dizili kâğıt ananaslar ve küçük fenerler. Carrie vitrini kokteyl partisi konseptinde düzenlemeye karar vermişti ve bunun için mankenlerden birine şarap renginde muhteşem bir straplez gece elbisesi giydirmişti. Geriye çekilmiş, elbiseye aksesuar olarak sahte kürklü siyah bir etol mü yoksa gümüş rengi kaşmir bir etol mü taksın diye karar vermeye çalışıyordu ki cam muazzam bir sesle tıkırdadı. Döndüğünde Jen'in bir elinde iki büyük kahvenin durduğu bir tepsi, diğer elinde beyaz kurdeleli bir kutuyla ağzı kulaklarında kapıda durduğunu gördü.

Köpüklü kahvelerini içip üzeri limon kremalı, inanılmaz lezzetli kelebek keklerini yerlerken Carrie, Jen'i soru bombardımanına tuttu.

"İnternetçi sevgili dünyayı yerinden oynattı mı bari?" diye sordu karşısında kızarıp bozaran Jen'e. Kadın aşkla değişmiş olsa da hâlâ tüm yüzüne limon kreması bulaştırmayı beceriyordu.

Yüzünü suni çim rengindeki dev kazağının koluyla silerek, "Bu sabah için özür dilerim, sadece bir... bir... hesap hatası oldu, zamanlama olarak," dedi. Aşk hayatının giyim zevkine katkısının olmadığı açıktı.

"Tamam, bu Tom sana kahvaltı tepsisinde küçük tatlı çiçekler getiriyor, olası acil durumlara karşı sorumluluk sahibi ve yorgan altında da son derece hünerli... Peki hakkında başka ne biliyoruz?"

"Evet," dedi Jen. "Bir dolu şey... Böğürtlen, yaban mersini ve ahududu seviyor ama çilek onu hasta ediyor. Seneler önce bir havai fişek kulağının bir kısmını uçurmuş. Gerilim filmlerini, *Hancock's Half Hour*'u¹⁵ ve Emmylou Harris'i seviyor. Ayakları 43 numara ve sadece dikişsiz çorap giyiyor. Daire şeklinde yürümeyi seviyor, geldiğin yoldan dönmek zorunda olduğun yürüyüşleri değil. Sahilde bulduğu yuvarlak taşları topluyor ve dairesindeki pencere pervazlarına taşlarla spiraller yapıyor. Sonra..."

"Peki, peki, anladım. Adam destansı boyutlarda bir dünya harikası ve sen de ona abayı yaktın."

"Onun gibi bir şey."

"Süper birine benziyor. Hoş, spiral taşlardan çok emin değilim. Hangi adam taşları desenli olarak dizmeye vakit ayırır ki?"

"Yaratıcı bir adam," dedi Jen gururla.

Üç laleli kırlent, iki şamdan ve birçok başka ürünün mağazaya veda ettiği işlek öğleden sonra saatlerinde Carrie, Damian'la yeniden görüşmeye başladığını ağzından kaçırdı. Bu haberin Jen'i endişelendirdiğini görebiliyordu zira kadın korkunç kazağının kollarındaki yün iplikleri çekiştirmeye başlamıştı.

"Olay ne peki? Yeniden birlikte misiniz?"

"Şu iplikleri çekmeyi bırak! Emin değilim. İstiyor gibi. Ben ne hissettiğimi bilmiyorum. Olay dönüp dolaşıp Charlie'ye geliyor ve eski halimize dönmeye çalışmak iyi bir fikir mi emin olamıyorum."

"Ben de emin değilim. Peter Fletcher için büyük umutlarım vardı. Çok üzülecek," dedi ve Carrie ona mantar şeklindeki bir iğne yastığını atarken eğildi.

15 1954-1961 arasında BBC radyo ve televizyon kanallarında yayınlanmış bir komedi programı. (ç. n.)

O sırada mağaza kapısının zil çaldı ama Carrie yerde iğne yastığını aradığı için kimin geldiğini hemen görmedi. Jen'e hâlâ gülerek ayağa kalktığında Molly ve Max tezgâhın oraya gelmişlerdi. Onları görünce donakaldı. Fotoğraftaki kişilerin, bir anı canlanmış gibi kanlı canlı önüne çıkmaları olağanüstüydü. Bir an için koşacak gibi oldu, hatta panikle o tarafa doğru döndü ama Max konuşunca durdu. Çocuk ellerini tezgâhın üzerine koymuş, Carrie'ye daha yakından bakmak istemesine eğilmişti. "Sen Charlie'nin annesinin, değil mi?" diye sordu.

İki kadının arasında şaşkın bir şekilde duran Jen, "Dur bakalım, sen kimsin peki?" diye sordu.

"Evet. Ben Charlie'nin annesiyim," dedi Carrie çocuğa bakarak.

"Seni sahilden tanıyorum," dedi çocuk ciddiyetle. "Ben Max, bu da benim annem Molly."

Molly utanmış gibi, "Bence hanımefendi şu anda bu konuda konuşmak istemiyor Max," dedi. Mağazaya hiç girmemiş olmayı diliyordu. Çocuğunu kaybeden kadının Trove'da çalıştığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sadece bu mağazanın bazen sanatçılardan resim aldığını duymuştu ve kendi yaptığı iki suluboya tabloyu göstermek için getirmişti.

Max elini Carrie'ye uzattı ve kadın da kendini çocuğun elini sıkarken buldu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Molly. "Bilseydim içeri girmezdim."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Carrie hayretle.

"Yani... biz o gün oradaydık. Size bunu hatırlatmak istemezdim."

"Bence hep düşünüyorsundur zaten," dedi Max. "Charlie'yi düşünmesi için bizim içeri girmemize ihtiyacın yok," dedi Max.

"Şşşt Maxy!" diyen Molly bu sefer utançtan kızarmıştı.

"Neden gelmiştiniz?" diye sordu Carrie.

"Ah, şimdi size bununla zahmet vermeyeyim... Başka bir zaman gelirim."

"Hayır, lütfen. Rica ederim söyleyin."

Molly isteksiz bir tavırla çantasından iki küçük tuval çıkarıp tezgâha koydu.

"Ben bir ressamım. Bunları satmayı düşünür müydünüz diye merak ettim."

Carrie resimleri alıp daha yakından baktı. Güzel resmedilmiş manzaralardı. İlkinde sarmaşıkla kaplanmış, bacası kırık, kırmızı tuğlalı harap bir bina vardı, üzerindeki gökyüzü yılan derisi gibi bir deseni olan bulutlarla kaplıydı. İkincisinde ise geniş bir Fenland tarlasında, elinde kürekle duran bir adam vardı, üzerinde uçan siyah kuşlar kurdele şeklindeydi.

"Eskiden daha çok resim yapardım, şimdi de yeniden başlamaya çalışıyorum," dedi Molly. Diğer kadın hemen cevap vermeyince de, "Eğer ilginizi çekmediyse önemli değil," diye ekledi.

Carrie harabe resmini işaret ederek, "Burası gerçek bir yer mi?" diye sordu.

"Evet, hep gerçekte olan şeyleri resmetmeye çalışıyorum. Burası yaşadığım yere sekiz kilometre uzaklıkta garip bir bina. Bir gün yürürken rastladık."

"Çok güzeller. Almaktan çok memnun olurum," dedi Carrie. "Yerel manzara resimlerine bayağı bir talep var."

"Ah, harika," dedi Molly. "Size iletişim bilgilerimi vereyim. Fiyatlar ve diğer detaylar hakkında daha sonra konuşuruz." Kartvizitini tezgâha koydu ve yine garip bir sessizlik oldu.

"Olanlar için..." dedi Molly. "Çok üzgünüm."

"Kimse ne olduğunu bilmiyor," dedi Carrie.

"Zor olmalı," dedi Molly çabucak. Bir yandan ortadan kaybolmayı diliyor, bir yandan da cesaret ve sevecenlikten yoksun olduğu için kendine kızıyordu. Yalnızlaşmanın ne demek olduğunu çoğu

insandan daha iyi biliyordu ve insanları ürkütüp kaçırın böylesi bir kaybın acısını çekmekten daha yalnız hissettiren başka bir şey herhalde olamazdı.

“Sahildeki halinizi hatırlıyorum. Sizin için çok üzüldüğümü ...” Molly’nin sesi kısılarak kayboldu.

Carrie belli etmemeye çalışsa da çok geçiriyordu. O gün zihninde yeniden canlanmış gibiydi. Bu küçük oğlan, Charlie gitmeden önce onu görmüş son kişi olabilirdi. Bir anda ona dokunmak, tenini hissetmek istedi... Tezgâhın ön tarafına dolandı ve elini Max’in başına koydu. Çocuk ona sakince baktı ve, “Charlie benim arkadaşım,” dedi.

Max’in çocukça şimdiki zamanı kullanması Carrie’nin kalbinin yerinden oynamasına neden oldu. Kimse Charlie’yi hâlâ yaşıyormuş gibi anmamıştı, doğrusu çoğu insan onun bir zamanlar var olduğundan bile bahsetmemeyi tercih ediyordu. Carrie ona sarıldı, başının üzerinde Molly’ye izin ister gibi baktı ve Molly de gülümseyerek izin verdi.

“Seni gördüğüm için çok mutlu oldum Max,” dedi Carrie. Ve çocuğa sarıldığı o çok tatlı anda sanki Charlie geri dönmüş gibi hissetti.

Carrie eve vardığında geç olmuştu ve eve doğru yaklaşırken birinin kapının dışında onu beklediğini fark etti. Işıklar ev tarafında sönüktü ve başta o kişinin kim olduğunu çıkaramadı, sonra adam elini kaldırınca gelenin Peter Fletcher olduğunu gördü.

“Merhabalar!” dedi Peter. “Bu şekilde gelmek istemezdim ama yakınlardaydım ve aşağı yukarı bu saatlerde eve döndüğünü biliyorum.”

“Ya işten sonra dışarı çıksaydım? Araman gerekirdi,” dedi Carrie. Planladığı sıcak banyoyu hemen yapamayacağı için biraz bozulmuştu. Peter’a her zaman için ayıracak zamanı vardı ancak

beklenmedik misafirlerden hoşlanmıyordu, özellikle de Molly ve Max'in mağazaya gelmesinin hissettirdikleri nedeniyle duygusal olarak tükendiği bir günün akşamında. Diğer yandan Damian da aklını meşgul ediyordu. Adamın aramalarına ya cevap vermiyor ya da geç dönüyordu ve bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyordu. Bisikletini ön kapının yanındaki yağmur borusuna kilitleyerek, "İçeri gel," dedi. "Biraz soğuk, o yüzden ateş yakacağım."

Peter paltosunu ve şapkasını merdiven korkuluğuna astı, Carrie de daha önce yakılmış şömineye bir ateşleyici koydu ve ateşi güçlendirdi. Mutfığa gidip birer kadeh şarap koyarken Peter kanepeye oturdu. Ona kadehini uzatırken Peter teşekkür edercesine gülümsedi.

"Burası çok rahat," dedi kadının küçük oturma odasına göz atarken. "Eşyaların da çok güzel."

"Sadece biraz fazlalar," diyerek güldü Carrie. "Bir şeyleri atmak istiyorum ama o noktaya gelince de hiçbir şeyden vazgeçemiyorum."

"Charlie'nin tüm eşyalarını sakladın mı?" diye sordu Peter. Ancak Carrie şu anda gerçekten Charlie'den bahsetmek istemiyordu.

Olan biten hakkında konuşmanın onu rahatlatmadığı zamanlar da oluyordu. Bazen bu konuda konuşunca kendine işkence ediyormuş gibi geliyordu. Ama bazı günlerde ise yapmak istediği tek şey konuşmaktı; kelimeler öylece dökülüyor, onları durduramıyordu ve kelimelerle birlikte onun içini oyan ve bomboş bırakan acı da dışarı çıkıyordu.

"Bazı özel şeyleri sakladım. Bilirsin... ilk ayakkabıları, çizdiği bazı şeyler, en sevdiği peluş hayvan..." dedi.

"Ben her şeyi sakladım. Hiçbir şeyi atmadım," dedi Peter. "Odası tıpkı öldüğü gün bıraktığı gibi, yerdeki pijamalarına kadar. Herhangi bir şeyi değiştirme fikrine katlanamıyorum. Odasından aldığım tek şey o çok sevdiği geyik. Onu da şeye götürdüm... biliyorsun... olayın olduğu yere."

Carrie her araba yolculuğunun bir parçası olan, aydınlatma direklerinin ve yol işaretlerinin yanına bırakılan küçük plastik mabetleri düşündü. Onların zayıf anıtlar olduğunu düşünüyordu. Bir anlık yağmur, bırakılan kartların ve oyuncak ayıların kurdelelerinin rengini solduruyordu, yine de olay yerine dönme dürtüsünü anlayabiliyordu. Peter'ın ümitsiz yüzüne baktı ve onun acısının yükünü bir anda çok keskin bir şekilde hissetti. Carrie bu yükün ağırlığı altında eziliyor ve adama gerçekten ihtiyacı olan herhangi bir şeyi sağlayamayacağını biliyordu. Peter sevilme istiyordu ancak Carrie bunu yapamazdı. Tamamen bencilce bir itkiyle bir öneride bulundu.

"Peter," dedi, "hiç yardım almayı düşündün mü? Yani... sana huzur verecek farklı bir şey denemek gibi..." Peter'ı, Simon Foster'a götürecekti çünkü Foster, bu adama iyi gelebilirdi. Ancak Carrie kendi sıkıntısı için medyumunu tekrar görmek konusundaki duygularından emin değildi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Noel'den önce başladığı bir resmi bitirmek için sabırsızlanan Molly, Max'in televizyon izlemek için yalvarmalarına razı olmuştu. Şimdi de oğlu halinden memnun bir şekilde kanepeye kurulmuşken kendisi pencere kenarına yerleşmişti. Salondaki masayı en iyi açıyı alabildiği yere çekmiş, etrafına yayılı boya ve fırçalarla o sırada gökyüzünün mavisini kesen canlı ışınların rengini tuvale aktarmaya çalışıyordu. Hâki ile limon yeşili arası garip bir tonda ve bu tonu tutturabileceğinden emin değildi. Önceki günü ve Carrie'nin dükkânında düştükleri rahatsız durumu düşündü ama Max bir şekilde her şeyi düzeltmeyi başarmıştı. Oğlunun, yaşının ilerisinde bir ağırbaşlılığı vardı ve içgüdüsel olarak ne söylemesi ve yapması gerektiğini biliyor gibiydi. Çocuğunu kaybetmek her ebeveynin en büyük korkusuydu ve Molly bu korkunun küçük bir kısmını algılayabilse de acının gerçek boyutunun neyse ki hayal gücünün çok ötesinde olduğunu biliyordu. Carrie'nin yaşadıklarını düşünmek, Molly'nin kendi endişelerini göz önüne almasına neden oldu.

Rupert'tan gelen paketi keşfettiği an polisi aramıştı ve Noel sabahı olmasına rağmen ilk aradığında gelen ev içi şiddet birimi memuru on dakika içinde eve varmıştı. Bu kez yanında bir başka polis memuru da vardı. Rupert'ın yakınlarında olduğu konusundaki endişesine ciddiye almış gibi görünüyorlardı. Adamın yerini tespit edene kadar bir arkadaşın ya da akrabasının yanına taşınmasını

önerdiler. Molly önce Kate'e yanlarına taşınabilirler mi diye sormayı düşündü ama sonunda vazgeçti. Kate'in evinde sadece iki yatak odası olmasına karşın onları misafir etmekten son derece mutlu olacağını düşünse de Molly bunun tüm aileye rahatsızlık vereceğini biliyordu, özellikle de Noel gününde. Hem oğluna hediye vermek için haneye tecavüz etmesi korkutucu bir hareket olsa da bu, Rupert'in ona ve oğluna fiziksel bir zarar vermeyi düşündüğü anlamına gelmiyordu.

"Anne, tutarsızlık ne demek?" diye sordu Max.

Molly giderek bulanıklaşan paletinde sarıları ve yeşilleri karıştırırken, "Açıklaması zor bir kelime," dedi. "Hem bir şeyler arasındaki fark demek ama aynı zamanda o farkın özellikleriyle de alakalı... Ne izliyorsun?"

"Kimyasal reaksiyonlar üzerine bir program," dedi Max.

Ateşin sıcaklığına rağmen Molly bir anda bacaklarının arkasında bir serinlik hissetti. Bu kadar uzun oturunca böyle oluyordu. Evi tamamen sıcak tutmak olanaksızdı. Bir iki sıcak köşesi vardı, tam şöminenin karşısında durunca da iyiydi örneğin ama pencerenin ya da kapının orada bir süre oturduğunda soğuk hemen etrafını çevreleyip içine işliyordu. Arka kapıyı kapattığından emindi ama belki de kapatmamıştı. Son zamanlardaki nemli hava kapı pervazını şişirmişti ve kapıyı yerine oturtmak giderek zorlaşıyordu. Tam o sırada rüzgârın kapıyı duvara çarptığını duydu ve kuşkularında haklı çıktı. "Rüzgâr yine iş üstünde," dedi ve fırçasını masaya koyup kalktı. "Şu kapıya gerçekten baktırmam lazım."

Max'in mutfğa gelip de onun gördüğü manzarayı görmesine mani olmak isteyen içgüdüğü, Molly'nin çılgınlığını daha ağzından çıkmadan durdurdu. Mutfğın bir duvarından diğerine uzanan bir ipe beş altı tane ölü tavşan asılmıştı. Bir tanesinin kulakları kesilmişti, diğerinin ayakları. Başka bir tavşanın ise karnı deşilmişti. Kan yerdeki karolara damlıyordu, zemindeki hafif eğim yüzün-

den mutfakın uzak köşesinde bir gölcük olmuştu. Havada tatlımsı, mide bulandırıcı bir koku vardı. Molly mutfakın soğukunda ölü hayvanların vücudundan çıkan ısıyı hissedebiliyordu. Arka kapıyı çarparak kapattı ve koluna bir sandalye geçirdi. Mutfaktan çıktı, ara kapıyı ardından kapattı ve kimyasal reaksiyonları anlatan programın Max'i bir süre daha ekrana kilitlemesi için dua etti.

Bu kez polisin gelmesi biraz daha uzun sürdü ancak ortadan kaldırmadan önce tüyler ürpertici keşfi çekmesi için bir fotoğrafçı da getirmişlerdi. Temizlik operasyonu sürerken Molly, Max'i odasında masallarla ve oyunlarla oyaladı. Çocuğun bir şeyler döndüğünü bildiğini düşünmesine rağmen oğlu ona ne olduğunu sormadı. Polis bahçeyi ve sundurmayı kontrol etti, Parson's Bridge yolunda gidip geldi ama Rupert'tan iz yoktu. Polisin ısrarla kendisinin ve Max'in güvenli bir yere gitmelerini tavsiye etmesine karşın Molly kendi içinde, Rupert'ın ona vurarak yok ettiğini zannettiği inatçılığı buldu. Neden evlerini bırakıp Max'in huzurunu kaçıracaktı? Rupert'ın ona şiddet göstermesine göz yummuştu ama onu yenmesine asla izin vermeyecekti.

Polisle bir konuda anlaştı: Evde emniyetli bir alan, Rupert tekrar gelip onları tehdit ederse Molly ve Max'in kendilerini kitleyebilecekleri bir oda yapacaklardı. Yarım gün içinde bir ekip geldi, yemek odası ile mutfakın kapı ve pencerelerini sağlamlaştırdı, oturma odasını ise kilitli camları, parmaklıklılı kapısı ve polise acil durum araması yapacak bir panik odasına dönüştürdü. Ekiptekiler, Rupert eve gelip şiddete başvurursa ne yapması gerektiğini Molly'ye anlattılar. Max'e mümkün olan en güven verici şekilde eğer babası eve gelip onları korkutursa nasıl davranacağını da açıkladılar. Max onların talimatlarını dikkatle dinledi. Sakin görünüyordu ama Molly onun korktuğunu ellerini kucağında kenetleyip sıkmasından anladı. Polis gittikten sonra Max'in, yatak odasından güvenli odaya varmasının ne kadar sürdüğünü ölçtüğünü fark etti ve içi burkuldu.

O gece oğluyla beraber kanepeye oturdu, küçük yumruklarının gevşediğini ve alnındaki ince çizgilerin yumuşayarak uykuya daldığını hissedene kadar ona sarılmaya devam etti.

Rupert son sefer ortaya çıkmadan önce birkaç gün geçmiş olsa da rahatlayamıyordu. Max'le beraber evin dışında olabildiğince çok zaman geçiriyorlardı ama döndüklerinde Molly kapıları ve pencereleri tekrar tekrar kontrol ediyor, hava kararmaya başladığında perdeleri pencere pervazının sonuna kadar çekiyordu. Rupert'ın bahçede olup, onlar içeride âdeta aydınlatılmış bir akvaryumdaki balıklar gibi görünür halde ışıklı odalardan geçerken onları izliyor olması ihtimalini düşünmemeye çalıştı. Rupert'ın ellerini ve onları masanın üzerine gergin biçimde koyuşunu düşündü ve göğsünün sıkıştığını hissetti. O ilk akşam elleri çok güzeldi, uzun parmakları masanın üzerinde beceriyle gidip gelmiş, ona kâseleri uzatmıştı. Ardından onun bacağına dokunup üzerinde hak iddia etmesini hatırladı.

Rupert'ın nerede olduğunu ve bir daha ne zaman ortaya çıkacağını bilmemek ona işkence gibi gelmeye başlayınca adamın annesini arayıp, bir şey bilip bilmediğini öğrenmeye karar verdi. Elizabeth ilk çalışında telefonu açtı, sanki çalmasını bekliyordu.

“Ben Molly. Umarım çok geç bir saatte aramamışımdır. Yemek falan yemiyordunuz, değil mi?”

“Hayır.” Elizabeth bu bir tanecik kelimeye bile düş kırıklığını yansıtmayı başarmıştı. Molly onun başka birinin aramasını beklediğinden emindi. Kadının torununa karşı hiçbir ilgi duymadığını biliyordu, yine de bir şey söylemesi gerekiyordu ve Max de konuşmak için tehlikesiz bir konu gibiydi. Elizabeth'in soğukluğu Molly'yi daima boş gevezelik yapmaya teşvik etmişti. İçinde bir şey hâlâ, onu hiçbir zaman önemsememiş bu kadın tarafından beğenilmeyi diliyordu. Elizabeth'in bir keresinde kendi evinde kurduğu masanın etrafında dolandığını, kendisinin de tatlı kaşıklarını tabakların

ön kısmından yanına aldığını ve Elizabeth'in de bunun için ona teşekkür ettiğini hatırladı.

"Max iyi. Kitap için çok teşekkürler. Yakın zamanda size kendisi yazıp teşekkür edecek."

"Çok sevindim," dedi kadın soğuk bir sesle. "Peki başka bir şey var mı? Çünkü benim gerçekten..." Sabırsızlanmasına bir sebep göstermekle bile uğraşmayan Elizabeth cümlesini tamamlamadı, sanki Molly'ye bir kelime daha söylemek bile onu yoracaktı.

"Şey, son zamanlarda Rupert'ı gördünüz mü, merak ettim."

"Hayır. Amerika'da, onu nasıl görmüş olabilirim?" diye cevapladı Elizabeth. Molly hayatında ilk defa kadının sesinde endişe tınısı duyuyordu.

"Belki Noel için geri dönmeye karar vermiştir diye düşündüm."

Şimdi alışıldık soğukkanlılığına tekrar kavuşan Elizabeth, "Bildiğin gibi Kaliforniya'da bir tatil köyü işletiyor. Bana tatil boyunca yeni arkadaşlarıyla olacağını yazdı," dedi.

"Ah, siz bana bakmayın," dedi Molly. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. O zaman sizi daha fazla tutmayayım."

"Eğer oğlum ülkede olsaydı bunu kesinlikle bilirdim," dedi Elizabeth ve Molly o an kadına acıdı. Elizabeth'in iticiliğinin altında yatan gurur ve yalnızlığı duyabiliyordu.

"Elbette bilirdiniz. Endişe etmeyin." Ahizeyi yerine koyarken Elizabeth'i soluk renkli, özenle döşenmiş evinde hayal etti; örtülere dokunuyor, yaprakları düzenliyor ancak huzur bulamıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Carrie'nin Peter'i medyuma götüreceğini öğrenen Pam de onlarla birlikte gelmek istedi, Simon'ı bizzat keşfettiğini ve kenarda kalmayacağını söylüyordu. Kızının kendi işini kendisinin görebileceğinden hep şüphe duyan Pam'ın, öbür dünyaya bu kadar kolay inanması Carrie'yi çok şaşırtıyordu. Pam gri takımını giymek için yukarı koştu, bu kez aksesuar olarak uçuk mavi ipek bir eşarp ve aynı renkte eldivenler tercih etmişti.

Antredeki aynanın önünde saçını düzeltirken, "Erkeklerin en çekici bulduğu rengin uçuk mavi olduğunun bilimsel olarak kanıtlandığını biliyor muydun?" dedi. Bu arada Carrie ayağını sabırsızca yere vuruyor ve şöminenin ısıttığı kanepesine özlem duyuyordu.

Carrie iki yol arkadaşının arasında demiryolu köprüsünü bıkkın bir şekilde geçerken istasyondan çıkan bir trenin hazin düdüğünü duydu. Bu melankolik ses, ağıt gibiydi ve her zamankinden daha karamsar hissetmesine yol açtı. Köprünün yanındaki ağaçlar akşam havasında kasvetli görünüyordu, yüksek dalların arasındaki birkaç kuş yuvası sanki atardamardaki kan pıhtıları gibiydi. Hayatı iyiye gitmiyordu. Son sürat kırk yaşına yaklaşıyordu, görünen o ki annesi sonsuza kadar evinin diğer odasına kurulmuştu, eski kocasıyla yatıyordu ve bunu yapması gerektiğinden emin değildi ve tüm bunların üzerine, yas tutan arkadaşına karşı görev bilinci o kadar fazla gelişmişti ki akşamını hırkalı ve saf bir güruhla geçirmeye razı olabiliyordu.

Beklenmedik bir şekilde Oliver Gladhill'i düşünmeye başladı, onun Romsey Toplum Merkezi'nde yaşanacaklar hakkında ne düşüneceğini merak etti. Büyük ihtimalle Simon Foster'ı akıl hocası yapar ve ikisi birden umutsuzları ve büyük memeli kadınları dolandırarak mahalleyi talan ederlerdi. Bu adamın sürekli cinsellik sicilini kanıtlamak için çalışmasına yol açacak ne yaşamış olduğunu merak etti. Bu tarz seksi, hafif dağınık halleri çekici bulan kadınlar için kesinlikle çirkin biri değildi. Mesleğim ne demişti? Carrie onun korumayla ilgili bir işten bahsettiğini düşündü ve onun yaralı kuşu tutarkenki hünerli halini hatırladı. Oliver ona kuşun, geceyi bir ayakkabı kutusunda geçirdikten sonra tamamen iyileştiğini söylemişti. "Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi uçup gitti," demişti kuşun uçuş rotasını göstermek için kolunu coşkuyla savurarak. Gerçekten hayat dolu biriydi ancak canlılığını yarıda kesen bir mesafeliliği de vardı. Sanki içinde bazı şeyleri gizli tutmaya çalışıyordu.

Merkeze ilerlerken Carrie, Peter'ın ona kaçamak bakışlar attığını gördü ve önündeki iki saate neden katlanması gerektiğini hatırladı. Adamın ona aşırı bağlandığını görebilse de onun derdine asla derman olamayacağını da farkındaydı. Carrie'den başka bir odak noktasına ihtiyaç duyduğu açıktı. Ve Carrie bir çocuk kadar, hatta adamın durumunda bir aile kadar değerli bir şeyi kaybetmiş bir insanın derman bulup bulamayacağını merak etti. İnsan nasıl iyileşirdi ki? Herhalde olabilecek en iyi şey acıyla başa çıkmayı öğrenmekti, acının biteceğini ummayı bırakmak ve kalan hayatına çok zarar vermeyecek bir şekilde yaşamının yolunu bulmaktı. Carrie de bir gün Charlie'yi düşünürken acıdan ziyade mutluluk hissedeceğini umdu. Onu tamamen bir nimet olarak görebilmek istiyordu, bu nimetin ne kadar kısa süreli olduğunu düşünmek değil. Çocuğun eliyle yüzünü okşadığı son seferi hatırladı. Charlie onun canı ve kanıydı. Hayatında başına gelmiş en güzel şeyiydi.

Grupta tanıdık tek yüz, gözü yaşlı adamdı. Diğer herkes yeniydi ama onlar da Carrie'nin önceki sefer yüzlerde gördüğü beklentili, umutlu ifadeyi paylaşıyorlardı. Simon Foster odaya girdiğinde yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında morumsu gölgeler vardı ve yüzündeki çizgiler derinleşmiş gibiydi. Önceki hafta orada olanlardan aynı şeyleri bir kez daha duyacakları için özür diledikten sonra hayat hikâyesini özetledi. Carrie bu sefer adamın daha önce bahsetmediği bir ayrıntı eklediğini fark etti; geçirdikleri kazada arabayı babası kullanıyordu. Onun bu bilgiyi daha önce neden anlatmadığını merak etti. Dikkatsizlikten miydi? Yoksa adam hikâyesini gittikçe süslüyor, aklına geldikçe yeni şeyler mi ekliyordu?

Seans aşağı yukarı bir önceki gibi geçti ancak bu sefer medyum daha genel bir yöntem izledi; seslerin yoğun ve hızlı bir şekilde geldiğini söylüyor, odanın içinde duracak bir yer yokmuş gibi hararetle oradan oraya gidiyordu. Bir an elleri kafasına gitti ve Carrie onun daha önce bahsettiği migren krizlerinden birini geçiriyor olabileceğini düşündü. Duyduğu seslerin de bir krizin başlangıcının habercisi olup olmadığını merak etti: Sözde bir yetenekten ziyade bir hastalık semptomu, migren hastalarının sık sık bahsettiği görme sorunları ve yerin kayması hissi gibi. Belki de adam bir tür akıl hastalığından muzdaripti ve yabancılarla dolu bir odada konuşup durmak yerine hastanede tedavi görmesi gerekiyordu.

Peter, tam da Carrie'nin tahmin ettiği gibi kendini bu deneyime tamamen kaptırmıştı. Gözleri Simon'dan asla ayrılmıyordu ve Carrie birçok kez onun şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydu. Simon gözü yaşlı adamın uzun süre önce ölmüş ağabeyiyle bağlantı kurduğunu söyleyince Peter, Carrie'ye tamamen büyülenmiş bir şekilde baktı. Gözü yaşlı adamın yüzü mendilin ardına gizlenmişti ve omuzları sarsılıyordu... Üzüntüden mi? Sevinçten mi? Söylemesi zordu. Tam seans bitecek gibiyken ve Carrie zihninde odadan çoktan ayrılmış, evin yolunu yarılamişken Simon onun önüne gelip kımıldamadan

durdu. Carrie'nin yüreği daraldı. Gereksiz yere ilgi çekmeden akşamı tamamlayabileceğini ummuştu. Pam âdeta hafifçe ciyakladı ve Carrie'nin koluna yapıştı. Simon'ın yüzünde daha önce de gördüğü o garip dalgalanma vardı.

"Bana bir flamingodan bahsediyor," dedi Simon garip, tekdüze sesiyle. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Carrie donakaldı. Odanın etrafında döndüğünü hissetti. Bir an konuşamadı.

"Size bunu kim söyledi?" dedi sert bir sesle. "Söyleyin, kim?"

"Çocuk söyledi," dedi Simon. "Küçük bir çocuk. Tatlı bir sesi var. Flamingoya pembe bir şey yedirmeye gittiğini söylüyor."

Carrie, Simon'ın sesinin çok uzak bir mesafeden geldiği hissine kapıldı. Sanki ses dar ve uzun bir tünelden ona ulaşıyordu. Odaya vardığında da o kadar alçaktı ki ancak duyabiliyordu. Bu sesin karşısındaki adamla hiçbir ilgisi yoktu. Annesinin koluna uzandı.

Pam, adamın sözlerinin kızı üzerindeki etkisini görünce bir anda saldırganlaştı. "Neden bahsediyorsunuz?" diye çıkıştı ve kızının yüzünün bembeyaz kesildiğini fark edince korkuyla, "İyi misin Carrie?" diye sordu.

Carrie hiçbir şey demeden dönüp toplantı salonundan kaçtı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Yatağında kaskatı yatan Carrie gözlerini kapatıp büyükbaba ve büyükannesinin küçük bir Yorkshire köyündeki evini gözünün önüne getirdi. Neredeyse yirmi beş yıldır oraya uğramamıştı, yine de evin tüm ayrıntıları zihninde capcanlıydı. Daha yakın zamanda gittiği yerlerden çok daha net hatırlıyordu orayı; belki de ona çok düşkün olan büyükanne ve büyükbabası, sonsuza dek süren yazıyla bu yeri mutlulukla ilişkilendirmişti. Evi düşünmek genelde uykuya dalmasını sağlayacak kadar rahatlatıyordu Carrie'yi. Ve bu gece de buna çok ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldı, sırtüstü yuvarlandı ve alıç salkımlarıyla kaplı bir patikada dolaştı, yeşil ön kapıdan içeri girdi, mutfağın pişmiş kil karolarında yürüdü ve toprak kaplı patates ve pandispanya keki kokulu kileri geçti. Şimdi önünde yemek odası vardı; uzun lake masanın üzerine Londra manzaralı servis örtüleri ve büfede, içinde saklandıkları rutubetli saten kaplı kutunun kokusunu almış gümüş çorba kaşıkları konmuştu. Carrie şöminenin ardındaki duvarda çapraz takılı kılıçları ve şömine rafında gerçek misinadan oltalarıyla iki Çinli balıkçı biblosunu gördü. İki yüksek basamaktan hole indi, oradan da oturma odasına geçti; büyükbabasının parlak yüzeyli sehpasının üzerine radyosu, gözlükleri ve bir iskambil destesi öylesine konmuştu. Cumbadan gül dizileri ve nehre uzanan bir çimenlik manzarası görünüyordu. Sonrasında ne kadar uğraşsa da zihni evin içinde daha fazla dolaşmasına izin

vermedi. Medyumun söylediğini aklından tekrar tekrar geçirerek, büyükbabasının penceresinden dışarı bakar halde kaldı.

Eve sessizlik içinde, annesinin kaygılı sorularına cevap vermeye direnerek dönmüştü. Peter, Carrie'nin kabalığı ve ona içki ikram etmeye açıkça gönülsüzlüğü sonucunda evden kovulur gibi gidince Carrie annesine beraber gittikleri ilk seanstan önce veya sonra Simon Foster'la konuşup konuşmadığını sordu. Annesi de bu imayı öfkeyle yalanladı.

"Ne demek istiyorsun Carrie? Benim Simon Foster'la bir dolap çevirdiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?" Pam yanlış telaffuz edip *dolab* demişti ki eğer Carrie'nin dikkati böylesine dağılmış olmasaydı bu onu gülümsetebilirdi. Annesinin önemli bilgileri ağzından kaçırmaması onu şaşırtmazdı. Belki de adamlar başka bir yerde tanışmıştı? Annesinin kendisiyle ilgili konularda çenesinin düşmesi için birkaç kadeh beyaz şarap yeter de artardı. Fakat sorun şu ki Carrie annesine daha önce flamingoyla ilgili anılarından bahsedip bahsetmediğini hatırlamıyordu. Bir anlık bir görüntüydü bu, sonrasında geri planda kalmıştı ve şu ana kadar unutulmuştu. Carrie o zamandan beri de bu anıyı kesinlikle bilinçli olarak düşünmemişti.

Uyku belli ki ondan özellikle kaçırıyordu, bu yüzden sabahlığını üzerine geçirdi ve kendine bir fincan çay yapıp mutfak masasında oturmak için aşağı indi. Kendine hâkim olma çabalarına rağmen gözyaşlarını tutamadı. Eğitimi, deneyimi ve mizacı o akşam yaşanan şeyin gerçek olduğuna inanmasına el vermiyordu. İmkânsızdı bu. Gerçek olan, adamın o gün sahilde ne yaşandığına dair bu bilgiyi bir şekilde elde etmiş ve bununla da Carrie'yi oyuna getirmeye çalışmış bir dolandırıcı olduğuydu. Carrie'yi tüccarlığını yaptığı zavallı yalanlara inanmaya zorluyordu. Bir an öfkesi alevlendi ve dudağını ısırıp kanattığını fark etti. Başka biri ona bundan bahsetmiş olabilir miydi? O gün sahilde gördüklerini bilebilecek kişilerin sadece Damian, kendisi ve elbette Charlie olduğundan emindi. Kalbine

bıçak saplanmış gibi bir acıyla, oğluna anlatma fırsatını bulamadığı kayıp kuş masalını hatırladı. Ona anlatabileceği yüzlerce diğer öykünün yanında anlatılmamış bir öykü daha. Ona büyükbabası ve büyükannesinin evinin yolundaki alıçtan, taşların doldurduğu kıyılarında fosillerin olduğu yakındaki korudan bahsetmiş miydi? Bunu da anımsayamıyordu.

Carrie zihnini berrak tutmak ve gerçeklere odaklanmak için mücadele etti. Alternatifler neydi? Simon Foster besbelli ki bilmesi imkânsız şeyleri öğrenmenin yolunu bulmuş bir üçkâğıtçıydı. Belki de onu bir şekilde hipnotize etmiş ve anılarını ortaya çıkarmasına neden olmuştu. Tüm bu süreçte Carrie'nin kendini değişik hissettiği bir an olmuş muydu? Elbette hayır. Belki de Simon Foster daha önce Damian'la tanışmıştı. Evet, bu olmalıydı. Bir barda otururken Damian'ın birine flamingodan bahsettiğini duymuş olabilirdi. Ancak hayır, bu da doğru olamazdı çünkü adam tüm oyununu kulak misafiri olduğu konuşmalardan rastgele parçalarla kuramazdı. Yoksa onları kumsalda ailecek yürürken mi görmüştü? Yine de bu kadar zaman Carrie'nin toplum merkezini ve kendisini bulmasını beklemesi fazla ayrıntılı bir fanteziydi. Charlie'yi yakın zamanda görmüş müydü? Ani bir dehşet ve umutla bunu bir ihtimal olarak değerlendirdi. Evet, Simon Foster, Charlie'yi tanıyordu. Ya da Charlie onunlaydı. Carrie bir süre için buna inanmayı tercih etti ancak kendini kandırdığını biliyordu. Eğer Charlie onunla olsaydı oğlunun sözlerini kendisine söyleyerek bunu öğrenmesine yol açmazdı herhalde. Carrie'yi tanıması ve bu özel ve tuhaf yöntemle ona işkence etmeye karar vermesi hayal gücünü biraz zorluyordu.

Geriye kalan tek alternatif de değerlendirmek için çok garip ve saçmaydı. Çünkü bu adamın oğluyla iletişime geçtiğine inanmak, Charlie'nin kesinlikle öldüğünün yanı sıra bu dünyada ölü insanlardan haber almanın mümkün olduğunu da kabul etmek anlamına geliyordu. Bir anda gelen mide bulantısına karşı koyamadı ve mut-

fak lavabosuna boğazı tahriş olana kadar kustu. Lavaboya yarım şişe çamaşır suyu döktü, masaya döndüğünde gün ışığının, perdesi kapalı pencerenin kenarlarından içeri nüfuz etmeye başladığını fark etti. Parlak ışık nedense onu korkuttu. Çocuk kuşa pembe bir şey yedirmeye gittiğini söylüyor. Carrie bir anda yenmemiş dondurmalı pastayı hatırladı ve oğlunun diğer çocuğa bakarak küçük ayaklarıyla kumu usanmadan kazdığını gördü. Pastayı flamingoya yedirmek için götürmüştü. Böyle olmuştu, artık emindi. Bu kesinliğin getirdiği derin acı, ona yaşamının sonu gelmiş gibi hissettirdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sonunda sabah olunca Carrie mağazayı aradı ve Jen'e işe gelebilecek kadar iyi hissetmediğini söyledi.

Ortağı, mesele sağlık olunca takındığı işgüzar havayla, "Semptomların neler?" diye sordu. Jen, *Holby City*¹⁶ izlemenin gerçek tıp eğitimine iyi bir alternatif olduğunu düşünme eğilimindeydi. Birçok insanın neyden bahsettiğini bildiğini zannetmesine yol açan bilgili bir hava saçıyordu.

"Büyütülecek bir şey değil. Baş ağrısı, yorgunluk... büyük ihtimal böcek ısırılmıştır," dedi Carrie ama kendisi birinci sınıf bir içten pazarlıklı olan Jen hemen "bit yeniği" teşhisi koydu. İlk olarak, Carrie'nin işe gelmediği görülmüş şey değildi. Ve Jen, dünyanın en az ketum insanı Pam'le kısa bir telefon konuşması yaptıktan sonra bilmek istediği her şeyi öğrenmişti.

On dakika sonra Carrie'yi arayıp, "Acele etmene gerek yok," dedi. "Ben burayı hallederim, başımız çok kalabalık olursa da buraya gelip bana yardım edebilecek birini tanıyorum."

Carrie bitkin durumda olsa da Jen'i dar alanda yaşanan yakınlaşmalar konusunda uyaracak kadar gücü kalmıştı.

"Umarım yardım edebilecek kişiyle arka odadan istifade etmez ve elindeki işe bakarsın."

16 1999'dan beri BBC One kanalında yayınlanan bir hastane dizisi. (ç. n.)

Arkadaşının itiraz çığlıkları yükseldiğinde telefonu kapatan Carrie kendini duşa girmeye zorladı ve bir süre sıcak suya alışmadı. Çıktıktan sonra kıyafetine her zamanki özeni göstermedi; çok eski bir kot pantolon, orasından burasından iplikleri çıkan yıpranmış gri bir kazak ve yağmur çizmelerini giydi. Nefes alacağı ve yürüyebileceği, neler olduğuna dair birileri tarafından bölünmeden düşünebileceği bir yere gitmesi gerekiyordu. Bu sabah istediği son şey annesinin onu neşelendirme çabalarıydı; gerçekten de Pam'ın en kötü hali anaçlık taslarkenki haliydi. Carrie annesinin samimi bencilliğini tercih ediyordu.

Saçını kuruturken pencereden dışarı baktı ve havanın kötüleşeceğini haber veren sarımsı, neredeyse sepya tonunda bir renge büründüğünü gördü. Mutfak masasına nereye gittiğini ve ne zaman geleceğini belirten bir not bıraktı. Annesi kendi evreninin merkezinde yaşıyor olabilirdi ama Carrie yine de onun zaman zaman kızı için endişelendiğini biliyordu. Aslında endişelenmekte haksız da sayılmazdı. Charlie gittiğinden beri Carrie mutluluğun bir dakikada nasıl yok olabileceğini çok iyi öğrenmişti ancak bu deneyim onu kendi iyiliği için daha az endişelenen ve daha ihmalkâr birine dönüştürmüştü. Ona göre yaşanabilecek en kötü şey çoktan yaşanmıştı ve sonrasında hiçbir felaket, hiçbir acı, hiçbir yokluk bu kadar büyük olamazdı.

Anglesey Manastırı'na kadar sekiz kilometre araba kullandı ve neredeyse bomboş bir otoparka park etti. Bahçe, kara kışın ortasındaki bugünlerde pek de cazibe merkezi sayılmazdı. Orkideler kır çiçeklerinin arasında, yerin altında yatıyordu. Yıldız çiçekleri budanmış, kardelenler de toprak üzerindeki soluk yayılmalarına henüz başlamamıştı. Carrie yine de kışın her şeyin kökünü, kemiğini ortaya çıkarmasını seviyordu. Ağaçların şekilleri daha bariz bir şekilde birbirinden ayrılıyordu, güzelliklerinin zirvesinde oldukları zamanlara göre karşılaştırma yapması çok daha kolaydı. Yaprığın

veya tomurcuğun yumuşatmadığı karanlık çitler keskin kabartmalar gibi ortaya çıkıyor, gökyüzüne karşı sert, net çizgiler çekiyordu.

Temple Lawn'ü geçerek etrafı çitle çevrili, girişinde iki taş aslanın durduğu, içinde klasik dönem heykelleri ve donmuş çiçek tarhlarının bulunduğu bir alana geldi ve içerideki banklardan birine oturdu. Damian ve Charlie'yle burada oynadıkları bir oyun aklına geldi. Her biri erkek aslanın başında ebe olup otuza kadar sayıyor, bu arada diğer ikisi bir yerlerde gizleniyor, ebe arkasını dönünce de koşup aslan heykelini sobeliyorlardı. Charlie tahmin edileceği gibi bu oyunda çok başarısızdı. Tecrübeden ders almadığı için her seferinde aslanın arkasında çömeliyor, sayma bittiği anda kalkıp zaferini ilan etmek için mükemmel bir yerde olduğuna inanıyordu. Bir noktada, Charlie'yi alandan uzaklaşması için yönlendirmeyi bıraktılar, bunun yerine etraflarına sahte bir şaşkınlıkla bakıyor, birbirlerine "Charlie'yi gördün mü? Hangi yöne gittiğini gördün mü?" diyorlar, sonra da onun sevinçle zıplayıp kendini aslanın sırtına atmasına, bacaklarıyla hayvanın serin gövdesine sarılmasına yetecek kadar uzaklaşıyorlardı. Carrie oğlunu şimdi orada, kolları hayvanın boynuna dolanmış, kulağına birtakım laflar fısıldarken görebiliyordu. Ama başını çevirip tekrar baktığında çocuk gitmişti.

Medyumun söylediğini tekrar düşündü Carrie. Eğer Charlie flamingoyu beslemek için pastayı almışsa kuşu gördükleri sığığa gitmiş olması gerekirdi. Belki de o sırada gelgit durmuştu, hatırlayamıyordu, belki de tüm dünya o gün esneyip yeni bir biçim almıştı ve oğlu da gökyüzü ve deniz arasında bir yerde kaybolmuştu. Birden Damian önünde belirdi. Çok derin düşündüğü için adamı tanıması biraz zaman aldı. Yüzü kendisinininkinin önünde yüzüyor gibiydi sanki, sonra yavaş yavaş netleşti. Erkeklerde hiç beğenmediği bir tür şapka taktığını fark etti; şu kulaklıkları, beş yaş altına uygun modellerdendi. Damian banka oturdu ve eldivenli elini onun dizine koydu.

“Annen buraya geldiğini söylediğinde seni tam olarak nerede bulacağımı biliyordum,” dedi ve kolunu dolayıp Carrie’yi kendine çekti. Hemen ardından, “Donmuşsun!” dediğinde Carrie kendisine dokunulmasını istemediği zaman dokunulduğunda hep hissettiği o küçük rahatsızlığı hissetmemeye çalıştı. O his kaybolunca da aslında Damian’ın geldiğine memnun olduğunu fark etti. Tüm bunları artık kendi başına düşünmek istemiyordu. Yavaş yavaş ona önceki gece olanları anlattı. Başta onun gönlü olsun diye, biraz da kararsızca dinleyen Damian’ın hikâyeye ilgisi giderek arttı. Carrie anlatmaya devam ederken kar yağmaya başladı ancak ikisi de kar tanelerinin yavaş yavaş düşüp yeri kaplamaya başladığının farkında değildi.

“Sence bunun anlamı ne?” diye sordu Carrie ona. “Bence kesinlikle bir sahtekâr ama o günü nasıl bildi?”

“Bilmesinin bir tek yolu var, biri ona söyledi,” dedi Damian. Sesi o kadar kendinden emindi ki Carrie ona hemen inandı. Elbette böyle olması gerekiyordu. Bir an bile olsa başka bir şey olduğunu nasıl hayal edebilmişti? Ancak neredeyse aynı hızla yine şüpheyeye düştü.

“Ama benden başka kimse bilmiyordu. O kadar zaman önce o piknik sepetinde ne olduğunu hatırlıyor musun ki?”

“Flamingoyu hatırlıyorum,” dedi Damian. “Charlie’nin tüyle-
rinin nasıl o renk kaldığını sorduğunu da hatırlıyorum.”

“Evet ama bundan başka kimseye bahsettin mi?”

Damian başını hayır anlamında salladı ve o an ikisi de manzaranın gözleri önünde nasıl değiştiğini fark ettiler. Karın çevreyi rüya gibi bir etkiyle dönüştürdüğünü, banklara, ağaçlara ve heykellere yeni biçimler verdiğini, daha önce birbirinden ayrı olan şeylere bir devamlılık sağladığını gördüler. Otoparka kol kola yürüdüler. Kar; sesleri, nefesleri ve konuşmayı susturuyordu. Carrie’nin arabasını karlar eridiğinde gelip almasına karar verdiler; Damian onu sanki

hastaymış gibi nazikçe ön koltuğa oturttu. Otoparktan çıkarken Carrie'ye baktı ve olabildiğince yumuşak bir tonla konuştu.

“Eğer ben ya da sen, şu medyuma bu anıdan bahsetmediyse o günü bilen tek kişi Charlie'nin kendisiydi.” Durdu. “Bence polisle Simon Foster hakkında konuşmamız lazım.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sonraki sabah, pencereden görünen manzara Max'in sevinçten neredeyse kriz geçirmesine yol açtı.

"Kızakla kaymaya gidelim! Kardan adam yapalım!" derken alt basamakta oturuyor, yağmur çizmelerini yanlış ayağına giyiyordu. Molly evde olmanın yarattığı gerilimden kurtulacağı için çok mutluydu. O sabah polisi aramış ve Rupert'i hâlâ bulamadıklarını öğrenmişti. Adam sanki dünya üzerinden silinmiş gibiydi. Belki de bu sefer gerçekten gitmişti. Arabayla Cambridge'in hemen ötesindeki Gog Magog¹⁷ Tepeleri'ne gittiler. Efsaneye göre burada Gog adlı dev ve yandaşı Magog, meşe ağaçlarını köklerinden koparıp masum yolcuların üzerine atmak gibi canavarca oyunlara girişmişlerdi. Efsanevi devler araziye dümdüz etmek konusunda başarılı olmuşlardı zira mekân son derece mütevazı bir tepecik ve birkaç ağaçla dünyanın en uysal manzaralarından birine sahipti. Kardan mümkün olduğunca faydalanmaya çalışan insanlar burayı doldurmuştu. Çocukların kırmızı ve mavi plastik kızaklarla kaydıkları küçük eğim şimdiden çamurlanmıştı. Molly, Max'i kızakına bindirirken onun tüm vücudunun, özellikle heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi titrediğini hissedebiliyordu. Heyecanlı bir ürpertiden ziyade içinden bir titreşim geçiyor gibiydi.

17 Kuran'da Ye'cüc ve Mc'cüc olarak geçen isimlerin Eski Ahit'teki hali. (ç. n.)

“Bacaklarını içeride tut,” dedi. “Ve halatı tut ki yön verebilesin.” Sonra onu hafifçe itti ve öne doğru birkaç küçük çırpınma hareketinin sonucunda Max sevinçten çığlık atarak aşağı kaydı. Kadın onun aşağı gidişini, arada arkası dönük olduğu için olayı fark etmeyen bir adamı kılpayı kaçırmamasını ve sonunda da tepetaklak karlara gömülüşünü izledi. Tüm gürültünün ortasında yine de onu duyabiliyordu: “Harika bir şey anne! Bu EN GÜZEL şey.”

Molly, Max'i ancak karın son taneciği de çamura bulaşınca arabaya geri binmeye ikna edebildi. Artık sadece kendini bu işe en çok adanmış, âdeta kaymanın müptelası olmuş kızakçılar hâlâ çıkıp iniyorlardı. Dikiz aynasından oğluna baktığında, bu gece çocuğun rahat uyuyacağını anladı. Yüzünde ölümüne yorgunluğun işareti olan o yarı donuk bakış vardı. Eldivenli elleriyle gözlerini ovuşturdu ve ileriye bakarak oturdu. Gözkapakları ağırlaşmış, nefesi yavaş, yüzü de kar ve efordan pembeleşmişti.

“Anne,” dedi yumuşak ve uykulu bir sesle. “Hiç bu kadar eğlenmemiştim.”

“Ben de çok mutlu oldum bebeğim,” diye yanıtladı Molly de.

“Orada Charlie'yi gördüm,” dedi Max. “Öyle mi canım?” diye sordu Molly.

“Oradaydı, kırmızı bir kızağı vardı. Onu gördüm.”

“Charlie'nin aslında orada olmadığını biliyorsun. Değil mi Maxy?” dedi Molly oğluna dikiz aynasından bakarak. Çocuğun dudakları şimdi inatçı bir çizgiye dönüşmüştü. Molly bu görüntüye pek de alışkın değildi.

“Kesinlikle oydu,” dedi Max. “Karda tüneller yapıyordu.”

Molly arabayı evin dışında park etti ve garaj kapısını açmak için koştı. Arka koltuktan paltoları ve çizmeleri aldıktan sonra Max'i ön kapıdan içeriye soktu. Zaten korkak olan Toffee'ye terör estirmeye karar vermiş devasa, siyah bir kedi, yüz­süzce antreye daldı ve mutfak kapısındaki kedi girişinden dışarı atlayarak küçük

kapının çarpmasına neden oldu. Toffee ise bu esnada kitaplığın üzerinde oturmuş, yükselen sulardan olabildiğince kaçmaya çalışan bir sel mağduru gibi duruyordu.

Molly, Max'i banyoyu hazırlaması için yukarı gönderdi ve şömineyi yakmak için oturma odasına girdi. Her nasılsa daha onu görmeden orada olduğunu hissetmişti. Sanki odanın havası gitmiş, yerine yeni bir element gelmişti. Kapıya bakan koltukta oturuyordu. Elleri kolçaklarda duruyor, ayak bilekleri düzgünce çapraz duruyordu. Molly içeriye girdiğinde gülümsedi ve kadın, polislerin uyarmasına rağmen evde kalmayı tercih ederek korkunç bir hata yaptığından o an emin oldu.

"Sonunda geldin hayatım," dedi Rupert. "Seni bekliyordum."

Otuzuncu Bölüm

Carrie cumartesi sabahı bir somun ekmek ve bir kutu hazır çorba almak için bakkala giderken Almond Sokağı'nda her şey olağan seyrindeydi. Bayan Evans köşede duruyor, bir uzaylı türünün er geç varmasını beklermiş gibi gökyüzünü inceliyordu. Emily Foxton beklenmedik bir tevazuyla giydiği çizgili tulumuyla ailesinin evinin yanındaki arada gizli gizli sigara içiyordu. Gürültücü ailenin Müzikal Deha Evi'ndeki orkestra ise tam gaz çalışıyordu. Carrie, Bay Müzikal Deha'nın yüzünü yatak odası pencerelerinden birine dayadığını gördü. Kuşkusuz yavrularının ve onların şevkli annelerinin çıkardığı yüksek ses onu üst kata sığınmaya zorlamıştı. Carrie ona hafifçe el salladı, adam da elini sanki fırtınanın kalbine yol alan bir tekneden veda ediyormuş gibi kaldırdı.

Önceki gün polis aramış ve Charlie'nin kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünen Simon Foster'la görüşmelerinin sonucunu aktarmıştı. Vergiler için son derece ayrıntılı kayıtlar tuttuğu ve bu yüzden o hafta sonunu tamamen Edinburgh'da geçirdiğini şüpheye yer bırakmadan ispatlayabileceği ortaya çıkmıştı. O günün akşamı büyük bir sahnede yer almıştı, o yüzden eğer şahitlik gerekiyorsa bunu yapabilecek yüzlerce insan vardı. Polisin araştırmaya devam edeceğini ve onlara aktarılan bazı bilgileri kontrol edeceğini söylemesine rağmen Damian, memurların bu konuyu ciddiye almadıklarını düşünüyordu.

“Flamingo hikâyesini benim uydurduğumdan şüpheleniyor gibilerdi,” diyen Carrie, “Sürekli tekrarlayıp durdular... *Norfolk sahilleri sizin şu egzotik kuşunuzun takılacağı yerler değildir efendim,*” derken soruşturmanın önünü tıkamaya çalışan aptal televizyon dizisi polislerinin zayıf bir taklidini yapıyordu.

“O adamın yaşadığı yeri bulacağım ve gidip kendim konuşacağım,” dedi Damian. “Bir şeyler saklıyor olmalı.”

“Onunla toplum merkezinde bir randevu ayarlasak olmaz mı?” diye sordu Carrie. “Eminim teke tek seanslar yapıyordur.”

“Ona bir profesyonelmış gibi muamele görme keyfini yaşatmayacağım,” dedi Damian. “Bu adam zalim bir piç ve ben de Charlie hakkında bildiklerini en ince ayrıntısına kadar öğreneceğim.”

Carrie'nin, sakinleşmesi ve bir şeye kalkışmadan önce oturup düşünmesi için ettiği ricalara rağmen Damian hemen toplum merkezine gitmek üzere yola çıktı. Başta sadece Simon Foster'ın iş için kullandığı cep telefonu numarasını alabildi ama sonunda ofisteki kadını medyumun adresine gerçekten ihtiyacı olduğuna ikna etmeyi başardı.

Nispeten onurlu bir adam olmasına rağmen yalan söylemekte de başarılı sayılabilecek Damian, “Bu numaradan ulaşmayı denedim,” dedi. “Ama cevap yoktu. Karım ve kız kardeşimi oradan almam lazım, onunla bu sabah bir seansları vardı.”

Resepsiyon görevlisi aslında Simon'a haber vermesi gerektiğini biliyordu ancak öğle yemeği vakti gelmişti ve ton balıklı salatasını yemek için sabırsızlanıyordu. Ayrıca adamın ten rengi hakikaten çok çekiciydi.

Simon Foster nehir kenarında, kayıkhanenin hemen yanındaki bir dairede oturuyordu. Midsummer Yolu'nda bisiklet sürmek, hatta yürümek bile daha hızlı ulaşım sağlarken Damian arabayla gitmenin daha iyi olacağına inanmıştı. Cambridge'den uzakta geçen iki

yıl ona cumartesileri yolların nasıl tıkalı olduğunu unutturmuştu. Doğu Yolu'nda öfleye pöfleye milim milim ilerledi. Onun sinirinin daha fazla bozulmasının önüne geçmek isteyen Carrie de CD çaları açtı ve Ella Fitzgerald'ın tanıdık sesini duyunca bir hayli şaşırdı. Bu albümü dinlemeyi aklından bile geçirmemişti. Her nasılsa bir anda kendini o günde, yine bu arabada bulmuştu, dikiz aynasında Charlie'nin şarkıya eşlik eden görüntüsü vardı. Şaşkınlıkla Damian'a baktı.

"Bunu en son ne zaman dinledin?" diye sordu.

"Hep dinliyorum. Beni rahatlatıyor," diye yanıtladı Damian.

*"Var görmek istediğim biri, umarım ki o olsun, beni koruyacak biri..."*¹⁸

Kelimeler âdeta üzerinden akıp giderken Carrie gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti ve kafasını kararlı bir şekilde cam tarafına çevirdi. Damian'la birbirlerine yardım edebilecekken yalnız başlarına acı çekmelerinin üzücü olduğunu düşündü. Kaybın herkesi eşit duruma getirdiği doğrudu fakat onları ayıran da kayıpla nasıl başa çıktıklarıydı.

Simon Foster kapıyı açmadan önce biraz beklediler. Öğle yemeğini yarıda kestikleri belliydi, onlara sakince bakarken hâlâ bir şeyler çiğniyordu.

"Merhaba," dedi Carrie. "Böyle çatkapı geldiğim için çok üzgünüm. Birkaç gün önce bir seansınıza geldim ve merak ettiğim bir şey..."

"Ne tür bir dolandırıcılık peşinde olduğunu anlatacaksın," dedi Damian onun çekingen girizgâhını bölerek.

Simon Foster kapıyı biraz daha açtı ve geriye çekildi.

18 Ella Fitzgerald'ın seslendirdiği "Someone to Watch Over Me" şarkısının sözleri: "There's a somebody I'm longing to see, I hope that he, turns out to be, someone who'll watch over me." (ç. n.)

"İçeri girmek ister misiniz?" diye sorduktan sonra onları son derece sade döşenmiş bir oturma odasına götürdü. Çalışmak ve yemek yemek için kullanıldığı belli olan bir masa vardı. Bir köşesinde düzgün bir şekilde duran kitaplar ve kâğıtlar, diğer yanında da böldükleri yemeğin kalıntıları duruyordu. Odadaki diğer mobilyalar gri tüvit kumaşla döşeli bir kanep ve onun yanında duran, aynı kumaştan bir koltuktu. Duvarlar beyazdı, üzerlerinde fotoğraf ya da resim yoktu ancak dekorasyondaki eksiklik, nehre bakan balkondan dolan ışığın güzelliğini odak noktası haline dönüştürüyordu.

"Lütfen oturun," dedi Simon kanepayı göstererek. Kendisi de koltuğa oturdu ve onlara dingin bir ifadeyle baktı. "Normalde insanları randevusuz evime almam ancak sizi gördüğümde içinizdeki duygu beni sarsmıştı," dedi Carrie'ye bakarak. "Benimle tekrar temas kurmanıza sevindim."

"Sahildeki flamingoyu nereden biliyorsun?" diye sordu Damian. "O gün orada tanıdığın biri mi vardı?"

Carrie, Simon'ın sakın tavrının Damian'ı altüst ettiğini görebiliyordu. Sadece öfkeli ya da yorgun olduğu zamanlardaki gibi bazı kelimelerde kekeliyordu.

"İletişim kurmak isteyen bir oğlan çocuğu bana ulaştı," dedi Simon. "Üzgünüm... isminiz nedir?"

"Ah ben... Ben Carrie Hudson ve bu da Damian Reynolds, eski kocam."

"Çocuk, Carrie'yle iletişim kurmak istedi," diye devam etti Simon. "Sanıyorum onun annesisiniz?" diye sordu nazikçe, yine doğrudan ona bakarak.

"Evet. Biz onun anne babasıyız," dedi Carrie.

"Ona hiçbir şey söyleme," dedi Damian. "Bu gibi tipler böyle çalışır. Senden bilgi tırtıklar, sonra da bir bakmışsın ta ne zaman öbür tarafa geçmiş ninenle *konuşuyor*. Aa bu arada, yoksa senin gibiler bu lafı kullanmıyor mu? Öbür tarafa geçmiş..."

Simon, Damian'ın iğnelemelerini ciddiye almayarak, "İlk seferden beri onu duydum," diye devam etti. "Bazen benim için insanları tek tek tanımak zor olabiliyor. Bazı günler kendi düşüncelerimi bile seçemiyorum. Ama oğlunuzun sesi çok net."

Carrie bir anda soru sormaktan kendini alamadı. "Size başka ne söyledi?"

"Onu bu zevki tattırma," dedi Damian ve öfkeyle ayağa fırladı. Ancak Carrie onun elini tuttu ve kanepeye geri çekti.

"Polisi nasılsa kandırmayı başarmışsın," dedi Damian. "Ama beni kandıramazsın."

"Polisin tüm sorularına cevap verdiğime inanıyorum, onlar da oğlunuzun kaybolmasıyla benim bir ilgim olmadığı konusunda tatmin oldular," dedi Simon yavaşça. Ancak sesinde bir şeyler, polislin ilgisinin odağı olmaktan mutluluk duymadığını anlatıyordu.

"Ses başka ne söyledi?" diye sordu Carrie tekrar.

"Buna odaklanmak için uygun bir zaman belirlememiz lazım. Sizin için bir randevu ayarlamamı ister misiniz? İkiniz birlikte gelmeyi düşünür müsünüz?"

"Hah, peki bu bize ne kadar patlayacak?" diye sordu Damian. "Bu tamamen dolandırıcılık Carrie!"

"Kişisel danışmanlık için saat ücretim elli sterlin."

Damian tekrar ayağa fırladı, bu sefer Carrie onu durduramadı.

"Bu saçmalığı yeterince dinledim, teşekkürler. Hayır! Siktiğimin randevusunu almayacağım. Ama ne yapacağımı sana söyleyeceğim. İşleri nasıl yürüttüğünü öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Ve öğrendiğim zaman da işin bitecek."

Damian odadan çıktı. Carrie de kapının ardından çarptığını duydu ve ayağa kalktı.

"Gitsem iyi olur," dedi.

“Oğlun iyi Carrie,” dedi Simon. Bu sözler kadın diğer tarafa dönerken onu âdeta çekiştirdi. Evin kapısına ilerlerken adamın yatak odasına bir bakış attı. Battaniye sıkı sıkı geçirilmişti, ayakkabıları sanki teftişe hazırmış gibi yatağın en ucuna düzgünce yerleştirilmişti.

Otuz Birinci Bölüm

Molly ve Max oldukları yerde donakalmışlardı. Rupert'ı görenin şokunu atlatınca Molly'nin ilk içgüdüsel hareketi Max'i kendine çekip geri geri yürüyerek adamdan uzaklaşmak oldu. Sanki gözünü ondan ayırmaması, gözleriyle onu kendinden uzakta tutması gerekiyordu; adama arkasını dönmek bile tehlikeliydi sanki. Rupert, onlar ile güvenli odanın arasında oturuyordu. Ondan önce kapıya ulaşmalarına imkân yoktu. Molly cebinde telefonunu aradı ve dehşet içinde orada olmadığını fark etti. Telaşla telefonu en son nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı ve bir noktada kendini Max'in kızağının ardından karlara attığını kalbi sıkışarak hatırladı. Telefonun bir yerlerde karın içine gömüldüğünü hayal etti. O sırada Rupert ayağa kalktı. Gülümsüyor, ikisine de kollarını uzatıyordu.

“Beni gördüğünüze sevinmediniz mi? Gel babana sarıl,” dedi Max'e. Molly oğlunun kaskatı kesildiğini ve ne yapması gerektiğini sorar gibi annesine baktığını gördü.

“Uzaktaydım ama artık döndüm ve sizi çok özledim. Daha iyiyim Moll. Çok daha iyiyim. Geçen gün sana bıraktığım şeyi beğendin mi?”

Molly, Max'in elini tuttu. Aklında kaçış rotasını prova ediyor, saniyeler kazanmak için uğraşıyordu. Arabanın anahtarları mutfak lavabosunun yanındaydı, Max'in ayakkabıları da ön kapının orada fırlatılmıştı. Duvardaki düğme, garaj kapısı açılırkenki kısa duraklama, karanlıkta anahtarları kanta sokmaya çalışmak... Ne-

den arabanın ışığını tamir ettirmemişti? Arabayı boşverip Kate'in evine ulaşmaya çalışmak daha mı iyi olurdu? Arabayla geçerken en yakındaki komşusunun oturma odasında ışık görüp görmediğini hatırlamıyordu. Evin önündeki yolun çamurunu ve Max'in ona yetişmeye çalışmasını düşündü. Bunu başaramayacaklarını biliyordu. Rupert onlardan daha hızlıydı. Oğlunun ona attığı solgun, korku dolu bakışı görmezden gelerek, "Git ve babana bir öpücük ver," dedi.

"Haydi ama. Utanma Max," dedi Rupert ve oğlunun onu yavaşlığından öpebilmesi için aşağı eğildi. Oğlanı kollarına aldı ve kaldırıp omuzlarına yerleştirdi. Molly onun ne kadar güçlü olduğunu gördüğünde ürperdi. Son altı aydır vücut çalışmış gibi görünüyordu. Onları bırakan düşük omuzlu adam gitmiş, yerine yeniden genç ve capcanlı görünen bu adam gelmişti. Max babasının omuzlarından aşağıya, annesine baktı; oğlunun gülümsemeye çalıştığını görmek Molly'nin içini acıtıyordu.

"İç dekorasyondaki değişiklikleri pek tutmadım," dedi Rupert yüzünde bir sırıltıyla yemek odasının kapısını göstererek. "Telefon hattını kestim bu arada. Sence de biraz gereksiz değil miydi?"

Molly sakın kalmaya çalışmanın ve Rupert'a ne kadar korktuğunu göstermemenin önemli olduğunu biliyordu. Bu noktada adamı dönüşüne sevindiğine ikna etmesi gerekiyordu. Koltuğa oturup Rupert'a gülümsedi. "Akşam yemeği yemek ister misin?"

Rupert karnına vurarak, "Bu içten bir teklifse tabii ki," dedi. "Ne zamandır şöyle güzel bir ev yemeği yemedim." Bir anda ona uzun yıllar önce, ilk tanıştıkları zamanki gibi baktı; kendinden ve Molly'den son derece emin gibiydi. Max sırtından aşağı kayabilsin diye eğildi, çocuk da annesine gidip onun kucağına oturdu.

"Hâlâ biraz ana kuzusuyuz," dedi Rupert. "Ama ben döndüğüme göre bunlar da değişecek, değil mi oğlum? Beni özledin mi?"

Max konuşmadan sadece kafasıyla onayladı ve Molly'ye yaslandı. Molly çocuğun kollarındaki gerilimi ve kalbinin hızlı hızlı

çarptığını hissediyordu. Rahatlaması için ona sarıldı ve kendisi yemek yaparken odasına çıkıp oynamasını söyledi.

Aceleyle yapılmış bolonez soslu spagettiye yerken Molly, Rupert'in şarap kadehinin hep dolu kalmasını sağladı ve Max yemeğini bitirdiği anda da pijamalarını giyip yatağında beklemesini, ona bir masal anlatacağını söyledi. Tabakları kaldırdıktan sonra Rupert'i kanepede şarap kadehiyle baş başa bıraktı ve yukarı çıktı. Yatağının altından çabucak bir çanta çıkardı. Banyoda dişlerini fırçalayan Max'in yanına girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. Fısıldayarak yapmayı planladığı şeyi ona hızlıca açıkladı.

"Bu akşam baban yatağa girince sen ve ben uzaklara gideceğiz. Her şey normalmiş gibi davranman lazım. Anlıyor musun tatlım?" Max kafasıyla onayladı, gözleri fal taşı gibi açık ve ciddiye.

"Yatağa girmeden önce kot pantolonunu, kalın kazağını, çoraplarını ve spor ayakkabılarını giy. Gelip seni yatağından alacağım. Çıt çıkarmadan aşağı ineceğiz. Arabayı almayacağız çünkü çok gürültü olur. Kate'in evine gitmeyi deneyeceğiz, tamam mı?"

"Ayakkabılarımı yatakta mı giyeyim?" diye sordu çocuk. "Çarşafları kirletebilirim."

"Çarşafları boşver."

"O zaman fenerimi de alacağım."

"Bu iyi bir fikir tatlım. Şimdi aşağı in ve babana iyi geceler dile." Molly son olarak oğlunu alnından öptü.

Yatakta pantolonla ve ayakkabıyla yatmak çok tuhaftı. Max zekice davranıp annesi ona söylememesine rağmen kazağının üzerine pijama üstünü giymişti. Böylelikle eğer babası odasına gelip tekrar iyi geceler dileyecek olursa günlük kıyafetlerini giydiğini anlayamazdı. Babasını öptüğünde derisi çok sert gelmişti ve garip kokuyordu, eskiden koktuğu gibi değildi. Max korkuyordu ama neden olduğundan emin değildi. Annesinin alt katta güldüğünü duysa da aslında onun güldüğü şeyi komik bulmadığını anlıyordu.

Annesi bir şeyi komik bulduğunda makinalı tüfek gibi kahkaha atar, gözleri de küçücük olurdu. Max bir türlü uyuyamıyordu. Annesi gelip onu alana kadar uyanık kalacaktı. Dakikaları geçirmek için fısıltıyla şarkı söylemeye başladı.

Bir şişeden fazla şarabı devirmek Rupert'ın yatağa erken girmesini sağlamıştı. Molly çantasına birkaç parça bir şey atabilmişti; kalın kıyafetler, banyo malzemeleri, Max'in astım spreyi, kendi çantası ve ikisinin pasaportları. Çantayı holdeki dolaba koydu ve dişlerini fırçalayıp saçlarını taramak için şüphe uyandırmayacak kadar zaman harcadı; yatağa girdiğinde Rupert'ın çoktan uyumuş olmasını umuyordu. Onu uyandırmadan giyinme şansı yoktu, bu yüzden en kalın pijamalarını giydi ve yağmur çizmeleri ile kapının yanına çıkardığı kışlık paltosunun onu sıcak tutmasını diledi. Max'in eldivenlerini ve atkısını da paltosunun cebine tıktı.

Odaya girip Rupert'ın yatakta oturduğunu görünce içi daraldı. Odanın kapısını özellikle kapatmadı çünkü kapı kolu gıcırıyordu. Adam onun çizgili pijamalarına baktı ve yüzünde çapkınca olduğunu düşündüğü bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Libido katili pijamalarını giymişsin, öyle mi?" dedi seksten bahsederken kullandığı zamparamsı ses tonuyla. Ve Molly bu tonu daha önce hiç komik ya da çekici bulup bulmadığını merak etti. Başlarda bulmuş olmalıydı ancak şimdi tüylerini diken diken ediyordu. Adam yatakta onun yattığı tarafa hafifçe vurdu.

"Seni özledim sevgilim, sen beni özledin mi?"

Molly onaylayan bir ses çıkardı ve yatağa girdi. "Yorgunsundur herhalde," dedi umutla. Rupert'tan olabildiğince uzakta yatıyordu. Eğer ayakları onunkilere değerse içindeki tiksintiyi kontrol edemeyeceğini düşündü.

"Eve döndüğüm için hissettiğim şükranı gösteremeyecek kadar yorgun değilim," dedi Rupert. Üzerine eğilip şarap kokan sıcak

nefesi yüzüne geldiğinde Molly tepki göstermemek için elinden geleni yaptı.

“Bunu şu an istediğimden emin değilim Rupert,” dedi ve onu göğsünden hafifçe itti. Ama hiçbir şey dememişti sanki. Adamın parmakları pijamasının düğmelerini açtı, meme ucunu ağzına alıp sertçe ısırdı. Molly küçük bir çığlık attı, ona karşı koymak istedi ama şu anda bunu yapmamanın daha güvenli olduğunu biliyordu. Ses çıkarmazsa Rupert işini bitirdikten sonra uyuyacak ve Molly ile Max de kaçabileceklerdi. Rupert, Molly’nin pijamasının altını çekti ve çabucak içine girdi. Kadın tüm vücudunun kıvrandığını hissedebiliyordu. Adam iki kez gidip geldi, titredi ve bir süre tüm ağırlığı ve sakinliğiyle onun üzerinde yattıktan sonra yana devrildi. Molly pijamalarını giydi ve ağladığı görülmesin diye yüzünü diğer tarafa çevirdi. Spermilerin içinden dışarı sızdığını hissediyor ve bir an önce kendini temizlemek istiyordu ancak adamı gereğinden uzun süre uyanık tutacak hiçbir şey yapmayacaktı. Kaskatı uzandı, Rupert’in nefesinin yavaşlamasını ve tonunun değişimini dinledi.

En az on beş dakika sessizce yattıktan sonra Rupert’in derin uykuda olduğundan emin oldu. Yavaşça yatağın kenarına ilerledi ve ses çıkarmadan kalktı. Birkaç saniye nefesini tutup adamın yüzünde bir değişiklik olup olmadığına baktı ancak Rupert kıpırdamadan yatıyordu; kolları kafasının üzerinde, ağzı hafif açıktı. Molly hemen odadan sıvıştı. Max uyanık ve giyinikti, feneri küçük elinde sımsıkı tutuyordu. Çocuğun yüzündeki kararlı ifade, bir yana yapııştırılmış saçları, yanlış ayağına giydiği ayakkabıları Molly’nin içini yaktı. Molly dolaptan çantayı aldı ve merdivenlerden gizli gizli indiler, her gıcırtıda irkiliyorlardı. Molly paltosunu ve çizmelerini giydi, Max’e anorağını, beresini ve atkısını giydirdi ve ön kapının kayar kilidini yavaşça açtı. Dışarıda gökyüzü yıldızlı ama karanlıktı, sanki bilinmeyene adım atıyor gibilerdi. Molly, Max’in elini tuttu ve yürümeye başladılar.

Otuz İkinci Bölüm

Carrie sonraki üç günü grip tarzı bir ateşin pençesinde yatakta geçirdi. Günün büyük kısmında şuurunu ara ara kaybettiği oluyor, etrafındaki insanları hayal meyal seçebiliyordu. Pam şaşırtıcı bir biçimde gayretli bir bakıcı oldu. Kızının yatağının yanından neredeyse hiç ayrılmıyor, ona yudum yudum su veriyor ve kolonya döktüğü soğuk bezleri Carrie'nin alnına koyuyordu. Carrie'nin ona sinirli bir sesle bunu yapmamasını söylemesi de onu durdurmadı. Ateşi yüksekken Carrie sarsıcı halüsinasyonlarla boğuşuyor gibiydi. Pam onun söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu ve Carrie'nin, onun odasına gelip onun yatağında görünüşte bilinçli olarak oturduğunu ancak tamamen saçmaladığını görünce çok korktu. Sonunda ateşi düştüğünde o kadar güçsüzleşmişti ki kafasını zor kaldırıyor. Pam'e perdelerle, örtülerle ve içeceklerle uğraşmamasını söyleyecek gücü bile yoktu. Jen mağazayı kendi kendine çekip çeviriyor, bazen Tom ve kardeşi Paul ona yardıma geliyordu.

İyileşme sürecinde Carrie yatağında yatıp Charlie'yi, Simon'ı ve tüm olanların ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. Bunu çok kafaya takarsa kendini kaybedeceğini biliyordu. Belki aklını bile kaçırabilirdi. İşten çıkıp ona müthiş satış haberleri ve altı adet üzeri simli küçük kek getiren Jen'e nasıl hissettiğini açıklamaya çalıştı.

“Simon Foster hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Yaptığını iddia ettiği şeyi yapabileceğine inanmıyorum. Yine de onda bir şeyler var... Kendinden çok emin görünüyor. Bir yanım Charlie'yle

ilgili söyleyeceklerini duymaya dayanamıyor, diğer yanım bunlara sırtımı döndüğüm için kahroluyor,” dedi. Jen şefkatle onun elini okşuyordu. “Eğer ondan bana kalacak şey buysa, her bir zerresini almam gerekmez mi? Bu bilginin bana nasıl geldiği fark eder mi? Doğru olup olmadığı fark eder mi? Adam bir dolandırıcıysa bile Charlie’ye ne olduğuna dair bir şeyler öğrenene kadar onunla konuşmamız gerekmez mi? Damian bu işe bulaşmayı tamamen reddediyor. Sanki bunun doğru olma ihtimalinin üzerine bile kepenk indirmiş gibi. Ya böyle davranarak Charlie’yi geri çeviriyorsak?”

Jen arkadaşına ne tavsiyede bulunacağını bilmiyordu. Bu konularda hiçbir tecrübesi yoktu ve tüm bu olay tüylerini ürpertiyordu ama Carrie’nin yanında kaldı, onun konuşmasını dinledi, ona kek yedirdi ve arkadaşının kalbinin bir gün iyileşmesini umdu. Adamın muhtemelen dolandırıcı bir pislik olduğunu düşünse ve ona pis pis bakıp nasıl bir şarlatan olduğunu yüzüne vuracak olsa da Carrie iyileştiğinde onunla beraber medyumun evine gideceğine söz verdi.

Tam o sırada zil çaldı ve Jen elinde bir flütle kapıda duran, komşunun çocuğu minik bir Müzikal Deha’yla karşılaştı. Çocuğun annesi, Carrie’nin hasta olduğunu duymuştu ve iyileştirici müzikler çalması için onu göndermişti. Jen çocuğu hemen sepetledi. Zavallı kadının çektiği çile yetmiyormuş gibi bir de bununla mı uğraşacaktı?

Carrie’nin kendini yataktan kalkacak kadar iyi hissetmesi beş gününü aldı. Zayıf düşmüş bacaklarıyla yalpalayarak düşün yolunu buldu ve günler sonra ilk kahvesini içti. Bu sürede düşüncecek zamanı olmuş ve Simon Foster’dan randevu almaya karar vermişti. Damian’ın bu karardan memnun olmayacağını biliyordu. Önceki hafta birkaç kez Carrie’yi aramış, görünürde nasıl olduğunu merak etmiş ama aynı zamanda Simon Foster’ın kalleşliği üzerine yaptığı araştırmaların gidişatı hakkında da bilgi vermişti. Son konuşmalarında özel dedektiflerden o kadar çok bahsetmişti ki Carrie onu ancak

konuşamayacak kadar hasta olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söyleyerek susturabilmişti.

Carrie, Simon'a hemen ulaştı ve öğleden sonra için onunla bir görüşme ayarlayıp sabahın kalan kısmını da eve çekidüzen vermekle geçirdi. Pam hasta bakmakta iyi olabilirdi ama hiç çamaşır yıkamamıştı ve mutfak zemini de Carrie'nin ayağının altında yapış yapıştı. Carrie, Simon Foster'ın evine bisikletle gitti ama henüz kuvvetini tam anlamıyla toplayamadığı için yavaş yavaş sürüyordu. Bu kez Simon onu bekliyordu; önceki ziyaretinden beri hiçbir şeyin değişmediği oturma odasına buyur etti Carrie'yi. Onu kanepeye yönlendirdi ve bir fincan çay ikram etti.

Carrie, Simon'ın iyi görünmediğini düşündü; cildi grimsi bir renk almıştı ve darbe almış gibi duran göz altları geçen seferkinden daha da koyuydu. Carrie bir medyumun karşısında nasıl davranacağını bilmiyordu. Bu işin adabı neydi? Doktordaki gibi onlara kendileriyle ilgili kişisel hiçbir şey sormamanız mı gerekiyordu? Hem de onlar sizi son derece kişisel konularda sorgularken... Yoksa kuafördeki gibi, tatilde ne yaptığınızı ya da seks hayatınıza dair ayrıntıları birbirinize anlatmanız son derece normal miydi?

"Yine o baş ağrılarından biri mi?" diye sordu Carrie.

Simon ona çay fincanını uzatırken, "Evet. Bu seferki bayağı kötüydü," dedi. "Meslek hastalığı gibi bir şey. Sesler yükseldikçe migrenim kötüleşiyor."

Simon onun yanındaki koltuğa oturdu ve Carrie de adamın konuşmasını bekledi.

"Benim duymamı istediğin kişiyi duyacağımın sözünü veremem. Ama elimden geleni yapacağım. Eğer bir süre sessizce oturur ve orada her kim varsa bana ulaşmasını beklersem daha iyi oluyor. Kafam bazen sanki cızırtıyla dolu oluyor ve doğru frekansı ayarlamam uzun sürebiliyor."

Bir yanı ona inanmayı hâlâ reddetse de Carrie kalbinin göğüs kafesinde güm güm attığını hissediyordu. Umuda benzer bir şeylere kapıldığının farkındaydı ama tam olarak ne umduğundan emin değildi. Bir cevap umuyordu elbette. Fakat aynı zamanda kendini daha iyi hissetmeyi, affedilmeyi ve iyileşmeyi de umuyordu. Oda çok sessizdi. Balkon kapısı kapalıydı ve Carrie camdan arada bir geçen sandallarla dalgalanan opak yeşil nehri görebiliyordu. Simon meditasyon yapıyor gibiydi, ilginç derecede açık renk gözleri sanki içine bakıyordu. Sonra yine aynı şey oldu, yüzündeki deri olağanüstü bir şekilde hareket etti, sanki duyguları dalgalar gibi okunabiliyordu. Carrie'nin daha önce hatırladığı o sabırsız el hareketini yaptı.

Simon sonunda o tuhaf, monoton sesiyle, "Onu buldum," dedi. "Seninle konuşmak için şimdi sabırla bekliyor... Daha önce beklemediği için ne kadar üzgün olduğu gibi bir şey söylüyor. Beklemesi gerektiğini biliyordu ama babası uzun süre gelmedi... Artık üzülmemeni istiyor..."

Carrie yüreğinin kabardığını hissetti. Bunu dinlemenin bile bir zayıflık olduğunun farkındaydı. Daha birkaç gün önce böyle bir olayla uğraşmayı küçük görmüştü, şimdi ise beynine nüfuz etmesine izin veriyordu.

"Buna inanmayacağını bildiğini söylüyor. Yüzünün, ellerini yıkamadığı halde yıkadığını söylediği zamanlarda aldığı ifadeyi alacağını söylüyor... Şimdi bir masalla ilgili bir şey diyor... Uydurma bir oğlan çocuğu ve C harfiyle başlayan komik isimli bir köpek ve fincanlar ile koltukların olduğu bir köpek kulübesi..."

Neden bahsedildiğini fark eden Carrie'nin soluğu kesildi. "*Bay Köpek*," dedi. "Onun en sevdiği masal. Çilek seven Caspian adlı bir köpeği anlatıyor." Carrie bir anda kiliselerdeki ve tiyatro salonlarındaki tüm o insanların ne hissettiğini anladı. Bu sevgiydi, teselliydi, tutunulacak sınımsız bir daldı.

Simon transtan üşümüş gibi, hafif bir ürpertiyle çıktı. “Oğlun hep yanındaydı Carrie,” dedi.

“Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyorum,” dedi Carrie. “Buna inanmama engel olan çok fazla şey var. Ve eğer doğruysa, bu onun ölü olduğunu anlamına gelmez mi?”

“Seni buna inandıramam. Bu senin kendin ulaşacağın ya da ulaşmayacağın bir nokta. Benim yapabileceğim tek şey sana duyduklarımı söylemek.”

“Çok tuhaf,” dedi Carrie. “Arkadaşlarım ya da ailemden kim-senin inanmadığını biliyorum. Ama onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorum.”

Simon ayağa kalkıp fincanı ondan alarak seanslarının sona erdiği mesajını verdi. Carrie de ayağa kalktı. Bir an oda etrafında döndü ve bayılacağını düşündü. Simon onun sendelediğini gördüğünde yardım etmek için elini uzattı.

“İyiyim, hastalıktan yeni kaktım ve tüm bunlar beni biraz sarstı sanırım,” dedi Carrie ona.

Kapıya geçirirken Simon onu, “Endişelenme Carrie. Korkacak bir şey yok. Bu sadece dünyaların çakışması,” diye yanıtladı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Molly, Kate'in evine sadece on beş dakikalık bir yürüme mesafesinin kaldığını biliyordu. Arkadaşının evden uzaklaşmak için bu hafta sonunu tercih etmemiş olmasını diledi içten içe. Max fenerini öne tutuyor, çalılıkların üstünü ve belki bir tilkinin gözleri olabilecek şeyleri aydınlatıyordu. Titremeye başlamıştı. Fenland rüzgârı çok keskindi ve alçak çitlerden başka rüzgârın gücünü kıracak bir şey yoktu, o gece de o kadar sert esiyordu ki sanki karanlık araziden geçtiği gibi kolaylıkla onların vücutlarından da geçiyordu. Molly, Fenland'lı hayalet çiftçinin oralarda bir yerde, tarlasına eğilmiş, ağzını donmuş tezek topaklarıyla doldurur halde olup olmadığını merak etti. Max'in küçükken yağmur çizmele-riyle buz tutmuş bahçede tepinip yerlerin neden bu kadar iğrenç olduğunu sorarkenki halini hatırladı. Oğlunun elini daha da sıkı tuttu. Yan taraflarındaki dar su akıntısı parıldıyordu. Bölgede drenaj kanallarının geçmediği yol yok gibiydi. Su ve toprak arasındaki mücadele eşit geçiyora benziyordu ve iki rakip arasında sadece birkaç santimetre vardı. Birkaç gün üst üste yağmur yağdığında toprak kolayca yumuşuyor, sınırları bataklık araziye karışıyordu. Molly bir gün tüm bu toprakların suyla kaplanıp Ely'yi Orta Çağ'daki gibi bir adaya dönüştürüp dönüştürmeyeceğini merak etti. Bir gün, belki çok uzak gelecekte olmayan bir gün, ayaklarının altındaki bu toprak kıvrılıp bükülen yılan balıkları ve rüzgârda sallanan koyu renkli sazlıklar altına gizlenecekti.

Rupert öyle ani ortaya çıktı ki Molly'nin tepki verecek zamanı olmadı. Max'in elinin kendi elinden koparıldığını hissetti ve çocuğun korkuyla soluğunu tuttuğunu duydu. Fener yandı, ışık bir an için Rupert'ı ve oğlunun boğazına tuttuğu bıçağı aydınlattı. Sonra fener Max'in elinden yola düştü, ışık karanlık suyu parlatıyordu. Molly içgüdüsel olarak onlara doğru ilerledi.

"Yapma," dedi. O kadar korkmuştu ki konuşamıyordu. Rupert'ın sesi neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Siz ikiniz nerelere gidiyordunuz böyle?"

"Bırak gitsin Rupert. Bırak gitsin." Molly sesinin panikten yükseldiğini hissetti.

"Yürüyüşe çıkmak için biraz geç değil mi? Hava gece çıkmaya müsait değil pek..." Max kollarından sıyrılmaya çalıştı ama babası onu daha sıkı kavradı, bıçak anorağının yakasının hemen üstündeki beyaz tene yaklaşıyordu.

"Max, kıpırdama hayatım. Her şey düzelecek."

Rupert tamamen giyinikti. Boynuna özenle bir atkı saracak zamanı bile olmuştu. Bu görüntü onu her şeyden daha çok dehşete düşürdü. Başından beri onların kaçmaya çalışacağını biliyordu. Molly'ye zorla dokunduğu sırada kadının orada sadece Rupert'ın işini bitirmesini bekleyerek yattığını biliyordu. Molly'nin midesi kalktı.

"Bunu neden yapıyorsun? Ne istiyorsun Rupert?" Bu kez ona doğru ilerledi, kollarını Max'e doğru uzatmıştı.

"Tek istediğim birlikte olmak," dedi Rupert. Kandırılıp şeker elinden alınmış küçük bir çocuk gibi mağdur çıkıyordu sesi. "Sadece benim olanı istiyorum."

"Peki," dedi Molly teselli edercesine. "Geri döneceğiz, sadece bıçağı bana ver."

"Söz veriyor musun?"

"Evet. Evet. Söz veriyorum."

“Peki, ben Max’le yürüyeceğim, sen de yanımızda olacaksın,” dedi Rupert. Yüzünde kurnaz bir ifade belirmişti. Ardından tuhaf bir kıkırdamayla, “Bıçak da bende kalıyor. Riske girmiyorum,” dedi. “İkinize güven olmaz...”

Molly uzanıp Max’in omzunu sıktı. Çocuğun dişlerinin titremekten birbirine çarptığını görebiliyordu.

“Merak etme. Her şey düzelecek,” dedi ona gülümsemeye çalışarak. Ve üçü birden eve doğru yürümeye başladılar.

Otuz Dördüncü Bölüm

Carrie olanlar hakkında konuşmak için Damian'ı aradı ama onu telefonda tepkisiz, hatta soğuk buldu. Medyumun Charlie'yle bir şekilde iletişimde olabileceğini düşünmeyi hâlâ reddediyordu ve Carrie'nin bunu bir ihtimal olarak kabul etmesi bile onu sinirleniyordu.

"Hadi ama Carrie, konuştuğun insan benim. Burası gerçek dünya, histeri ve acının yarattığı bir paralel evren değil," dedi inatla.

"Ama Damian, Charlie'nin sevdiği o hikâyeden bahsediyordu. Bana her gece yirmi kere okuttuğu köpekli hikâyeden..."

"Bu bilgiye ulaşabileceği birçok yol var. Muhtemelen bunu ona sen söyledin. Bence bu işi hemen bırakmalısın Carrie, daha fazla kendini kaptırmadan bırakmalısın. Bu halin beni çok endişelendiriyor. Hastalanman ve bu düşüncelerin... Bu aralar işte çok yoğunum ama hafta sonu orada olacağım. Konuşmamız gereken şeyler var. Gerçek şeyler yani, bu saçmalıklar değil."

"Neden bir kerecik benimle gelip Simon'ı görmüyorsun? Senin gelmen benim için de çok iyi olur."

"Hayır Carrie. Gelmeyeceğim. Bence tüm bunlarla sonunda kendine zarar vereceksin. Bize ve ne olacağımıza dair konuşmamız lazım. Beni ilgilendiren şey bu."

Carrie telefonu kapattıktan sonra Charlie ilk kaybolduğunda, kendisi ve Damian kayıplarıyla çok farklı biçimlerde başa çıkarken içine düştüğü yalnızlığı tekrar hissetti. Kendisinin yası karmakarışık,

her şeyi kapsayan bir üzüntüyken Damian da keskin bir acı çekmiş ama bu acıyı faydalı eylemlere yönlendirebilmişti. Carrie, Damian'ın bu olanlara asla inanmayacağını biliyordu. Damian sınırlarını ve dünyanın geri kalanıyla bağlantısını nasıl kaybetmeyeceğini bilen bir adamdı. Carrie ise geçmişte tek çocuk olmanın yalnızlığından, yatak örtülerinin altında bir şehir yaratarak kaçmıştı. Bu olağanüstü seviyede güzel inşa edilmişyere sadece nevresimi kafasının üzerine çekerek ulaşabiliyordu ve bir kadın olarak uzun süredir hayal gücüyle bir yerler yaratmaktan vazgeçmiş olsa da bildiklerinin, mevcut olanın sadece küçük bir parçası olduğu ihtimaline açık bir insan olmaya devam etmişti. Görebildiklerinin ihtişamına uygun olarak, hayal gücünün sınırlarının ötesinde bir yerlerde çok daha fazlasının olduğuna inanıyordu. Charlie dünyada o kadar canlıydı, Carrie için dünyayı o kadar büyük bir anlamla doldurmuştu ki çocuğun bir uçuşumda sona eren bir yol ya da şarkısının ortasında susturulmuş bir kuş gibi bitemeyeceğine inanması için fazla uğraşması gerekmiyordu. Bir yerlerde, Carrie'nin sevgisinin vücut bulmuş hali olarak parlıyor olmalıydı.

Doktorun tamamen iyileşene kadar işten uzak durması yönündeki talimatlarına rağmen Carrie meşgul olacak bir şeyler bulmak için Trove'a gitmeye karar verdi. Zaten Pam kanepenin tamamına yayılırken evde huzur bulma ihtimali yoktu. Annesi uygunsuz kaçacak kadar dar, bebek mavisini bir polo yaka üst giymiş halde uzanmıştı ve hareket eden tek yeri, düzgün aralıklarla bir çikolata paketine batıp çıkan eliydi. Carrie'yi, annesinin dinlenmesini izlemek kadar huzursuz etme garantili başka bir şey yoktu. Ama birkaç saatlik rahatlatıcı envanter sayımı onu biraz yatıştırabilirdi. Annesinden bu kadar kolay rahatsız olduğu için suçluluk duydu, hem de Pam ona önceki gece o kadar iyi davranmışken. Kendisi için doldurduğu büyük bir kadeh konyacı bir şey içmek isteyip istemediğini

sormadan Carrie'ye uzatmış, bacaklarını zarif bir genç kız gibi altına toplayıp ateşin yanındaki koltuğa oturmuştu.

Carrie, ona Damian'ın Simon Foster'la ilgili düşüncelerinden bahsettiğinde, "Erkekler o kadar yavan yaratıklar ki," demişti içini çekerek, "çoğu zaman en az karmaşık yolu takip etmek isterler. Ondan buna inanmasını bekleyemezsin. Onun içinde böyle bir şey yok."

"Simon'ın Charlie'yle ilgili dedikleri hakkında ne düşünüyorsun? Sen inanıyor musun?" diye sordu Carrie.

"Neden olmasın? Her zaman kendimi hayatın karanlık tarafına yakın hissettim," dedi Pam. "Bence bende de psikik bir şeyler var. En az on iki saati tamamen durdurdum. Senin B.A.B.A.N bunu yeni bir saatim olsun diye özellikle yaptığıma inanmıştı ama bence bu benim manyetizmamın saate müdahalesiydi."

"Baba kelimesini bu kadar sene sonra hâlâ kodlamana inanmıyorum," dedi Carrie.

"Sanırım yaşam ile ölüm arasında sadece ince bir tülün olduğunu düşünüyorum Carrie. Ama doğru ile yanlış arasında taş gibi sert bir duvar vardır."

Carrie bunu takip edecek o kaçınılmaz konuşmayı geciktirmek için annesine bir kadeh içki daha teklif etti. Babasıyla kısa ve mutsuz evliliğinin tüm detaylarını biliyordu ve bunları yeniden duymaya hevesli değildi. Carrie dört yaşındayken babası onları terk etmişti ve onunla ilgili hatırladığı sadece Carrie'nin küçük ayakları onun devasa çizmelerinin üzerindeyken odada yürüme-leri, bir de bir keresinde gülerken başını çok sert geriye attığı için şapkasının uçup bir dereye uçmasıydı. Onu bir daha hiç görmedi. Şimdi bir yetişkin olarak çocukluğuna dönüp baktığında babasının gidişinden sonraki yıllarda Pam'ın çılgınlar gibi aktif olmasını anlayabiliyordu. Artık annesini bu kadar ulaşılmaz kılan şeyin

keder olduğunu görebiliyordu ama Carrie bir çocuk olarak kendini sadece terk edilmiş hissetmişti.

“Ben iyi bir anne değildim,” dedi Pam düşüncelerini okumuş gibi. “Sen çok daha iyi bir anneydin hayatım,” dedi ve yüzü bu kaybın ve daha başkalarının hatırasının acısıyla buruştu. Carrie annesinin sözleriyle gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Onun bencilliğine o kadar alıştı ki bu beklenmedik şefkat boğazını düğümlemişti sanki.

Pam bir çocuk gibi ellerini yüzüne kapatıp ağladı. Carrie onu avutmak için üzerine eğildiğinde annesinin saç derisinin, seyreli saçları yüzünden iyice görünür olduğunu fark etti.

Carrie mağazaya gitmek için ön kapıdan çıktığında Oliver Gladhill’in de evden çıktığını gördü. Kendini hâlâ tam olarak iyileşmiş hissetmediğinden ve adamın da onda sarsıcı bir etki yaptığını bilerek, çitin arkasına saklanmak için eğildi ancak yeterince hızlı değildi. Oliver onu görüp yolun karşısına geçti. Carrie de birden adamın taktığı kobalt mavisi atkının, gözleriyle olağanüstü uyumlu olduğunu fark etti; Oliver’ın giyim zevkine hayran olmak ile gösterişçiliğini eleştirmek arasında kalmıştı.

“Merhaba Carrie! Kaç zamandır görmedim seni. Nerelerde saklanıyordun bakalım?”

“Hiçbir yerde... Birkaç gündür hastaydım...” Sesi kısıldı, bir anda açıklanamaz biçimde gözyaşları boğazını düğümlemişti. Oliver ona daha yakından baktı.

“Çok solgun görünüyorsun,” dedi beklenmedik derecede yumuşak bir sesle. “Nereye gidiyorsun? Seni kahve içmeye götürmeme ne dersin? Bugünlük işimi tamamladım...” Carrie gerçekten onunla gitmek istiyor muydu ya da bunu yapmamak için geçerli bir neden düşünemeyecek kadar yorgun muydu emin değildi ama birkaç saniye sonra kendini onunla Mill Road’da yürür ve kahve ile mükemmel

kek dilimleri satan küçük bir kafeye girerken buldu. Duvarlarda parlak resimler ve dışarının görülemeyeceği kadar buğulanmış bir pencere vardı. Orada oturup elleriyle sıcacık kahvesini kavrarken Carrie günlerdir olmadığı kadar rahatlamış hissetti kendini. O sırada Oliver ise Carrie'nin ne kadar güzel dudakları olduğunu düşünüyordu, tam yerinde bir kıvrımı vardı ve alt dudağı üstten daha dolgundu.

"Daha önce söylemiştin ama ne yazık ki unuttum, tam olarak ne iş yapıyordun? Yaban hayatıyla ilgili bir şeydi sanırım..." dedi Carrie. Oliver'ın dikkatle onu incelediğinin farkındaydı ve dikkat dağıtacak bir konuşma konusu bulmak istiyordu.

"Yaban hayatı danışmanıyım. Bu da hayatımın büyük kısmını çamurda sürünerek ve ayaklarımı üşüterek geçiriyorum demenin gösterişli bir yolu."

"Yakınlarda mı çalışıyorsun?" diye sordu Carrie onun masanın üstündeki eline bakarak. Kırsal alanda çile çektiğini iddia etmesine rağmen uzun parmaklarının tırnakları temizdi.

"Aslında her yerde çalıştığım oluyor ama şu sıralar Ely yakınlardaki bir sulak araziye bir balaban kuşu sürüsü yerleştirmeye çalışan özel bir vakıf için çalışıyorum. Balaban kuşlarının soyu, onlara en uygun araziler artık var olmadığı için tükenmek üzere. Bu durumu düzeltmeye çalışıyorum, umarım önümüzdeki bir iki senede on tane daha erkek balaban kuşumuz olacak."

"O yaralı kuşu kolay tedavi edebilmeni şimdi anladım..." dedi Carrie. Oliver'ın işinden bahsederken gösterdiği tutkuda alışıldık uçarılığının hiçbir izini bulamıyordu. Bu adam bir kadın avcısı olabilirdi ama şüphesiz gizli bir derinliği, ayrıca masmavi gözleri, sağlam görünen bir çenesi ve spor kulübüne ya da en azından zor arazileri keşfetmeye yabancı olmayan bir fiziği vardı.

“Dur şimdi,” dedi Oliver. “Balaban kuşları bekleyebilir. Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anlatacak mısın bana? Eğer istersen tabii... Sonuçta bana defol git de diyebilirsin.”

Carrie duraksadı çünkü Charlie'ye olanları anlattığında insanların ona bakışının değiştiğini biliyordu. Carrie'nin yakın arkadaşları bile onun önünde kendi çocuklarından bahsetmeyi bırakmışlardı, üstelik birkaçına çocuklarıyla ilgili şeyler duymanın onu kendi çocuğunun kaybıyla ilgili daha kötü hissettirmeyeceğini söylemiş olmasına rağmen. İstedığı Charlie'ydi, başkasının çocuğu değil. Ama şu ya da bu sebeple, yaşadıklarını Oliver'a anlatmaktan çekinmedi. Adamda bunu kaldıracabileceğini düşünmesine yol açan bir şey vardı, böylece Carrie ne olduğunu anlatmaya başladı ve şaşkınlıkla kelimelerin kolayca ağzından çıktığını fark etti. Oliver sessizce oturdu, sadece arada sırada Carrie'yi anlatmaya devam etmesi için teşvik edecek sesler çıkarıyordu.

“Ancak çok yakın zamanda,” diye devam etti Carrie, “onun ölmüş olabileceği gerçeğini değerlendirmeye başladım. Sanırım son üç senedir onun bulunmasını bekliyordum. Sığınaklarda keşfedilen ailelerle, kayboldukları şehirlerin diğer köşesinde ortaya çıkan çocuklarla ilgili okuduğum her haber de bu ümidi güçlendiriyor.”

“Peki bu olasılığı kabul etmene yol açan ne? Ne değişti?” diye sordu Oliver onu avutmaya ya da acısını paylaşmaya kalkmadan. Carrie de onun bu itidalini takdir etti ve belki adamın da acı çekme konusunda deneyimli olabileceğini düşündü.

“Bu sana tamamen çılgınca gelecek ve emin ol, bir ay önce böyle bir şeye ben deli saçması derdim ama... görmeye gittiğim bir adam ondan mesajlar alıyor gibi.” Oliver'a baktı, onun gülmesini ya da daha kötüsü, onu küçük görmesini bekliyordu ama Oliver'ın ifadesi değişmedi.

“Bu seni nasıl hissettiriyor?”

Carrie bu soruyu duyduktan sonra Damian'ın ona bunu sormayı niye düşünmediğini merak etti, sonra da onun hakkında böyle düşündüğü için ona ihanet etmiş gibi hissetti kendini.

"Emin değilim. Beni korkutuyor ve kafamı karıştırıyor. Aklımı kaçırmaya başladığımı düşünüyorum. Ama ondan mümkün olan her türlü bilgiyi almak istiyorum. Acı çeken insanların en küçük huzur parçasına dahi tutunduğunu biliyorum. İnsanların sırf inanmak istedikleri için hiçbir anlamı olmayan şeyleri yuttuklarını gördüm ve muhtemelen ben de onlardan farklı değilim ama bu adam bir şeyleri bildi. Başka şekilde bilmesi imkânsız olan şeyleri..."

Carrie dışarıda havanın karardığını fark etti. Orada birkaç saattir oturuyor olmalılardı ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

"Tanrım... saate bak! Gerçekten gitmem lazım. Mağazaya gidip yokluğumda neler olduğuna bakmam lazım," diyen Carrie bir yandan da mantosunu ve masanın altına düşmüş atkısını topluyordu.

"Benimle yemeğe çıkmak ister misin?" diye sordu Oliver. "Çarşamba akşamı belki... Seninle konuşmaktan çok keyif aldım."

Carrie bir an duraksadı, Damian'ı ve her şeyin bir kat daha zorluk eklemekten de ne kadar karmaşık olduğunu düşündü. Sonra da medyumla yaşadıklarının üzerinden tekrar tekrar geçip durduğu yalnız bir gece geçirmenin nasıl olacağını düşündü. Sonunda, "Şu sıralar eski kocamla görüşüyorum, her şey biraz karmaşık," diye bir bahane sürdü ortaya.

"Sadece bir akşam yemeği Carrie," dedi Oliver. "Çıkma teklifi değil... tabii öyle olmasını istersen başka."

"Peki o halde teşekkürler, hoş olur," dedi Carrie ve kabul etmesinin Oliver'a verdiği mutluluğu gördüğünde şaşırdı. Kafenin çıkışında ayrıldılar ve kapanmadan önce Trove'a yetişmeye çalışırken Carrie sadece dinleyen ve görüş beyan etmeyen birine dürüstçe içini dökmenin ona ne kadar iyi geldiğini düşündü. Ve herkes bir yana, bunu yapmak için Oliver'ı tercih etmesine şaşırmıştı.

Otuz Beşinci Bölüm

Baba artık babama benzemiyor. Hep gergin ve öfkeli gözüküyor. Bir keresinde bir barın önünde otururken bir kavanozun içine biraz bira koymuştuk ve bununla beş eşek arısı yakalamıştık. O kadar çok gürültü yapıyorlardı ki cama dokunursan elinle hissedebiliyordun. Gözlerini kapatırsan babam da aynı öyle ses çıkarıyor. Annem ise çok sessiz. Kedimiz Toffee etrafı koklarken korkudan hareket etmeyen bir fareden bile sessiz. Sanırım Baba'nın ani hareketlerden hoşlanmadığını biliyor. Ani hareketler Baba'yı saldırganlaştırıyor. İnsanlar öfkeli ve şaşkın oldukları zaman saldırganlaşır. İnsanlar köşeye sıkıştıkları ve korktukları zaman saldırganlaşır. Euoplocephalus (Güç Seviyesi 96, Zekâ Seviyesi 53) kuyruğundaki kemikle düşmanlarına saldırırdı. Kuyruğunun sonunda da topuz gibi bir şey vardı. Baba, ona öyle dendiğini söyledi. Bana ucunda topuz olan bir zinciri tutan zırlı bir şövalyenin resmini gösterdi.

Baba mutfak dolabındaki iple beni ve Anne'yi sandalyelere bağladı. Güvenli odadaki yemek odası sandalyelerini kullandı. İple ayak bileklerimizi sandalyenin ayaklarına bağladı, sonra el bileklerimizi de arkamızda bağladı. İp o kadar sıkı ki çoraplarımın üzerinden bile bacağımy kestğini hissedebiliyorum. Kanadığını sanmıyorum ki bu da iyi çünkü eğer kanamaya başlarsa kanın çıkmasını durdurmak için yara bandı gerekecek ve bence babam yara bantlarını nerede tuttuğumuzu bilmiyor. Annem çok sessiz ama bana gözleriyle gülümsemeye çalıştığını görebiliyorum çünkü

ağzını kullanamıyor. Sanırım uzun yürüyüşlere çıktığımızda ve ben çok yorulduğumda olduğu gibi moralimi yükseltmeye çalışıyor. Uzun yürüyüşe çıktığımızda bazen askerlerin yürümesini anlatan şarkıyı söyler ve bacaklarımı uzun açtırır ve böylece zaman geçer. Çok susadım. Baba ağzıma yumuşak bir şey koydu ve o içeride dursun diye bir mutfak bezi bağladı. Mutfak bezinden tavuk kokusu alıyorum. Annemin yüzünde parçalanmış bir örtü var ama gözlerini görebiliyorum. Baba evin içinde çok gürültü çıkarıyor. Sanırım bir yolculuk için bavul topluyor. İki büyük çantası var ve çantalara bir şeyler koyuyor ve ben çantaya giren her şeyi tıpkı arabada “teyzem pazara gitmiş” oyununu oynadığımız zamanki gibi sayıyorum. Teyzem pazara gitmiş ve bir inek getirmiş. Sonra sen, teyzem pazara gitmiş ve bir inek ile bir turp getirmiş diyorsun ve sonra bir sonraki kişi başka bir şey düşünüyor, bir şapka ya da küre gibi, ve onu da listeye ekliyor. Bir keresinde karıştırmadan yirmi üçe kadar gelmiştim. Bence babam çantalara yirmi üçten fazla şey koydu. Bir çekiç, birkaç çivi, garajdan aldığı gümüş bant ve birkaç mum ve daha sayamadığım birçok şey koydu. İşlerin bizim için yolunda gideceğini sanmıyorum.

Çünkü bir şeyler bana işlerin bizim için yolunda gitmediğini söylüyor. İzlediğim bir filmde Albay öyle demişti. Düşman yaklaşıyordu, uçurumun kenarına sıkışmışlardı ve Albay dedi ki: *Bir şey bana işlerin bizim için yolunda gitmediğini söylüyor.* Ve bunu çok üzgün ama kesin bir sesle söyledi, sonra hemen o anda bir tüneli hatırladı ve bir kayayı ittiler. Tünel oradaydı, tünelden aşağı koştular ve tünelde yarasalar vardı ama umursamadılar çünkü özgürleşmişlerdi. Yarasalara bayılmıyorum. Charlie de yarasalardan hoşlanmıyor. Charlie bana yarasaların kötü şans getirdiğini ve ürkütücü olduklarını söyledi çünkü baş aşağı asılarak uyuyorlar. “Vampir yarasa” denen bir yarasa türü var, domuzun poposuna yerleşiyor ve bütün kanını emiyor. Baba, annemin sandalyesini devirdi çünkü o aşı-

ğıda havluları alırken annem sandalyesini hareket ettirmeye çalıştı. Şimdi annem yerde yatıyor ve kolları yüzünden canının acıdığını görüyorum çünkü kollarının üzerine düştü. Ama ağlamıyor çünkü o da Albay gibi cesur. Çok geç olmuş, bu da demek ki bütün gece yatağa neredeyse hiç gitmeden ayakta kaldım Neredeyse hiç diyorum çünkü başta günlük kıyafetlerimin üzerine pijamalarımı geçirip babamı kandırmak için yattığım bölümü saymıyorum. Ama babam bence zaten onu kandırdığımızı biliyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Carrie bir sonraki gün uyandığında ilk düşündüğü şey Charlie'ydi. Belki bitmek bilmeyen bir rüyanın son kalıntılarıydı bu ama yarı uyanık halde yatarken bir anda oğlunun yanında olduğuna dair güçlü bir hisse kapıldı. Bir şey gördüğünden değil, daha çok odada bir tür titreşim, havada da bir sıkıntı vardı, o kadar. Yakınına kaybetmiş insanların sevdiklerinin varlığını etraflarında hissettikleri anları tasvir ettiklerini duymuştu ama kendisi bunu daha önce tecrübe etmemişti. Bir süre yatakta kaldı ve *onu* düşündü. Eğer hatırlamak için kendine izin verirse daha az acı çektiğini yakın zamanda keşfetmişti. Acıya karşı koymak, onunla mücadele etmek durumu daha da kötüleştiriyordu.

Kahvesini içtikten sonra açık pembe ipek bir gömlek, cam göbeği bir hırka ve siyah kot pantolon giydi. Saçını döndürerek topuz yaptı, tokayla tutturdu ve kristal küpeler ile kalın gümüş bir bileklik taktı. Hızlı hızlı makyajını yapar, renginin solukluğuyla başa çıkmak için şeftali rengi allık ve gözkapaklarına da koyu gri far sürerken yüzünün değiştiğini fark etti. Yeni atlattığı hastalık yüzünden avurtlarının çöktüğünü ve şekillerinin değiştiğini düşünmüştü ama gözlerinin etrafında da yeni bir şeyler, daha önce fark etmediği bir gerginlik ve tedirginlik vardı. Yaşlı ya da en azından yaşadığı veya hissettiği bir şey onda hasar bırakmış gibi görüldüğünü düşündü.

Kafasına garip bir açıyla leopar desenli bir bere takmış Jen'le aynı zamanda Trove'a vardı. Jen, arkadaşına endişeyle baktı.

"Buraya gelecek kadar iyi hissettiğinden emin misin?" diye sordu yüzünü Carrie'nin beş santim yakınına getirip kabahat delili arıyormuş gibi inceleyerek. "Allık çok güzel canım, ama beni kandıramaz."

"İyiym," dedi Carrie. "Hakikaten. Bir şeyler yapmaya devam etmek istiyorum, kara kara düşünmeme mani oluyor. Zaten mağazayla sonsuza kadar kendi başına ilgilenmene izin veremem."

İşin aslı, mağazada olmak Carrie'yi rahatlatıyordu. Hayatının diğer kısmı tamamen kontrolden çıkmışken burada en azından işleri kontrol altına alabiliyordu. Mağazaya kendi fikir ve arzuları ölçüsünde şekil verebiliyordu. Çocukken bahçede oynadığı zamanlarda, iki odun parçası ve birkaç tuğladan yaptığı dandik doğa masasına yapraklar, çiçekler ve ağaç kabuğu parçaları koyarken hissettiği sakinliği mağazada da hissediyordu.

İndirim sayesinde mağazanın birçok bölümünü boşalmıştı, bu yüzden o gün Carrie'nin ilk yaptığı şey azalan ürünleri mağazanın gerisine atmak ve indirimde olmayan malları cazip bir şekilde istiflemek oldu. Jen'in bir hurdacıdan bulduğu ve antik haritalarla içini kaplayarak yenilediği eski bir dolabın içine, eflatun rengi ince ipliklerle uçları bezenmiş gri, yumuşak yün battaniyeleri katlayarak yerleştirdi. Dolabın açık kapaklarından birinin arkasına sarı bir deri çanta ve tavuskuşu tüylü parlak mavi bir şapka astı. Renklerle oynamaktan ve küçük vitrinler yaratmaktan zevk alıyordu, Trove da birbirinden farklı, her biri kendine has bir kişiliğe sahip bölgelerden oluşuyordu. Özellikle de ortadaki masadan memnundu; eski parfüm şişeleriyle ve cam ecza kavanozlarına doldurulmuş en yeni vücut losyonları ile oda kokuları burada sergileniyordu, bu iştah kabartan bolluğa gümüş taraklar ve eski moda, soluk altın rengi, devasa krizantemlerle dolu büyük saksılar eşlik ediyordu.

Mağaza alışılmadık ölçüde sessizdi ve sabah pek bir olay olmadan geçti. Elbette müdavimler gelip gidiyordu; çoktan unutulmuş sebeplerle, bir bastonla etrafta dolaşan adam gibi. Ona Küçük Pis Bo adını takmışlardı çünkü eşyaları, özellikle de ipek kumaşlı olanları okşamak gibi biraz tedirgin edici bir alışkanlığı vardı. Sonra bir diğer müşterileri HBC'den haya durumu raporunu aldılar. (Kadın Helena Bonham Carter'a çok benzediği için ona bu ismi vermişlerdi.) Kadın kapının önünde durup açık tutarak soğuk havayı mağazanın içine doldurdu ve denizdeki hava durumunu da bir felaket tellalı gibi aktardı. Tel Adam ise hiç içeri girmez ama sona ermek bilmeyen tel parçası arayışıyla her gün aynı saatte mağazanın önünden geçirdi. Öğle yemeği vaktine kadar Carrie iki küçük mum satmış, Jen ise bir merdivenin üzerinde tehlikeli biçimde durarak avizeyi yeşil kadife kurdeleler ve küçük simli toplanlarla süslemişti. Merdivenin üzerinde dengede durmaya devam ediyordu ki dev kırmızı kazağının cebindeki telefonundan zar zor tanınacak bir Carmen melodisi işitildi. Carrie soluğunu tutup merdivenin altına koşarken Jen hem telefonu açıp hem de düşmemeye çalışıyordu. Carrie, Jen'in omuzlarını sanki darbe alacakmış gibi eğmesinden kötü bir şeyler olduğunu hemen anladı. Jen merdivenden yavaş yavaş indi, telefonu elinde sıkı sıkı tutuyordu. Diğer taraftaki kişi ise hâlâ konuşuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Carrie. Jen kelimeleri ağzından zorlukla çıkarabildi. "Tom... bir kaza geçirmiş. Bisikleti..."

Carrie telefonu arkadaşının karşı koyamayan elinden aldı ve konuştu. "Pardon, hâlâ orada mısınız? Evet, ben onun arkadaşayım. Tabii... Tabii... Onu getireceğim."

Hastaneye ulaştıklarında küçük bir odaya götürüldüler ve saçları, Carrie'yi rahatsız edecek kadar sıkı toplanmış bir hemşire onlara çay ikram etti. Jen'in elini tutarak oturuyordu Carrie ve onu sadece bir kez, olan biten hakkında bilgisi olan birini bulmak

için bırakmıştı. Çok daha uzunmuş gibi gelen bir saatten sonra kapı açıldı ve Boris Johnson'ın bakımsız kardeşine benzeyen ancak doktor olduğu öğrenilen dağınık bir tip ortaya çıktı. Carrie, Jen'in tüm vücudunun korkuyla karışık bir dikkatle kasıldığını hissetti. Sanki görünmeyen bir kuvvet onu sandalyesinde doğrultmuştu. Tırnakları Carrie'nin avucuna battı.

Boris'in çöpür bir derisi ancak yumuşak bir sesi vardı. "Duymak istediğinizin bu olmadığını biliyorum ama size henüz kesin bir şey söyleyemem," dedi. Sanki buna katlanma becerisini ölçecekmiş gibi doğrudan Jen'e bakıyordu.

"Ağır yaralanmış ve korkarım bisikletinden düşürüldüğünde darbenin büyük kısmını kafasına almış."

Jen dehşet içinde doktora baktı. "Kask takmıyor muymuş?" diye sordu. Dudakları o kadar solgundu ki yüzünde kayboluyordu.

"Sanmıyorum," dedi Boris. "En azından buraya geldiğinde yoktu."

"Ben ona kaskla mantara benzediğini söylediğim için..." dedi Jen. "Onunla dalga geçtim!" Yüzünü avuçlarının içine almış ağ-larken Carrie ona sarıldı.

Bir süre sonra Carrie ve Jen'in, Tom'un odasına girmelerine izin verildi. O kadar kıpırtısız duruyordu ki sanki rol yapıyor gibiydi, sanki son ana kadar nefesini tutacak, sonra da oturup tüpleri sökerek gülümseyecekti. Ama ortamdaki sesler sadece Tom'u çevreleyen makinelerden ve yakındaki bir odanın duvarına çarpan elektrik süpürgesinden geliyordu. Jen, yüzünde neredeyse şaşkınlık denebilecek bir ifadeyle yatağa yaklaştı. Serum iğnesinin derisini deldiği yerden Tom'un eline dokundu.

"Carrie, Tom'la tanış," dedi. "Kendisi evleneceğim adam." Ve çarşafının kırışıklıklarını düzeltti, Tom'un bacaklarının üzerinde dümdüz kalmasını sağladı. Tüm bandajlar ve kablolar arasından görmek zordu ama Carrie, bu adamın mağazanın dışında gördüğü,

Jen'e büyülenmiş gibi bakan adam olduğundan oldukça emindi. Stili hiç değişmese ve çirkin taytlarını giyse dahi, Tom'un Jen'in dünyanın en güzel kadını olduğunu düşüneceğine inandı.

Otuz Yedinci Bölüm

Molly ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Rahatsız olmasına karşın olabildiğince sessiz kalmaya çalışmıştı. Max'in odanın diğer ucunda düzenli nefes alışları sonunda uykuya daldığına işaret ediyordu. Kollarını artık hissetmiyordu çünkü altında eziliyorlardı, üstünde yattığı ahşap sandalyenin arkasında garip bir açıyla bağlanmışlardı. Ayak bileklerinin etrafındaki ipi, sandalyeyi iki tarafa sallayarak gevşetmeye çalışmıştı ve ipin biraz gevşediğini düşünüyordu. Rupert'in en azından ışığı açık bırakmasını diledi çünkü o zaman bileklerinin etrafındaki ipi kesebilecek bir şeyler görebilirdi. Eğer ayaklarını kurtarırsa yeniden dik duruma gelebileceğini ve radyatörün sert köşesinin, ipin en azından bir kısmını koparabilecek kadar keskin olduğunu düşündü.

Onu devirdikten sonra Rupert kıs kıs gülmüş ve sırtüstü devrilmiş bir böcek gibi olduğunu söylemişti. Adamın yüzüne renk gelmişti, kararlıydı. Kadının üzerine eğildi ve bir an için Molly, Rupert'in ona vuracağını sandı. Kendisini geri çekilmemeye zorladı. Eğer iğrendiğini ve korktuğunu gösterirse bunun onu daha fazla kötülük yapmaya iteceğini biliyordu. Tüm duyuları öncesine göre çok daha keskin gibiydi; Rupert'in sıcak ve iğrenç nefesinin kokusunu alabiliyordu. Ön taraftaki saçlarının azaldığını görebiliyordu, tüm saç kökleri ayrı ayrı belirgindi, kafa derisinden hafif nemli ve dik olarak çıkıyordu. Kadının ağzına tıktığı ve yüzüne sardığı çarşaf parçalarını çıkardı, ağzının etrafında yavaşça parmağını gezdirdi.

Molly'nin pijamasının altını çıkarırken de onu izlemeye devam etti. Molly, Rupert'ın onu elleriyle yokladığını, sertçe sıktığını ve sonrasında da parmaklarını içine soktuğunu hissetti. Adam harcadığı çabadan ötürü homurdandı, dişlerini bastırdığı alt dudağı morumsu ve hafif şişti, sanki sürekli alt dudağını ısıyor gibiydi. Max'in bağlı olduğu sandalye diğer tarafa dönük olduğu ve çocuk olanları göremeyeceği için sevindi.

"Bunu neden yapıyorsun Rupert?" dedi sesini olabildiğince sakın ve dengeli tutarak. Sanki şaşırtılmayı iyi karşılamayacak bir hayvanın önündeymiş gibi ani hareketler yapmamaya çalışıyordu. Rupert yüzünü onunkine daha da yaklaştırdı.

"Bunu bana sen yaptırıyorsun."

"Anlamıyorum," dedi kadın yalvarmamaya çalışarak. Ama ses tonunu kontrol etmeye çalışmasına rağmen sesinin yükseldiğini biliyordu. "Ben ne yaptım?"

"Bunu. Kendi. Başına. Sen. Açtın," dedi Rupert ve her kelimeyi parmaklarını içinde çevirerek vurguladı. Molly keskin bir acı duymasına rağmen bağdırmamaya çalıştı.

"Tualete gitmem lazım. Beni çözmen gerek." Adam parmaklarını onun içinden çıkardı, ayağa kalktı ve elini abartılı bir hareketle bacağına sildi. Yüzünde tiksinti vardı.

"İstersen altına yap," dedi ve kapıya doğru yürüyüp cebinden çıkardığı bir anahtarla kilidi açtı.

"Rupert... Max'i bırakamaz mısınız? Sadece Max'i. Onu Kate'in evine götür. Lütfen. Lütfen." Yalvarmaktan kendini alamamıştı ama adam onu duymamazlıktan geldi. Işığı kapattı ve dışarı çıkarken kapıyı ardından kilitleti. Molly ön kapının açılıp kapandığını, sonra da garajda arabanın çalıştığını ve geri viteste yola çıktığını duydu. Sonrasında o kadar derin ve büyük bir sessizlik oldu ki boğulacağını hissetti.

Rupert gideli dört saat olduğunu düşünüyordu ama emin değildi. Ne kolunda ne de odada saat vardı ve pencereye tahtalar çakılı olduğu için dışarının ne kadar aydınlık olduğunu bile göremiyordu. Biri onları aramaya gelmeden önce ne kadar vakit geçeceğini merak etti. Eğer onları günün sonuna kadar göremezse Kate'in eve geleceğini düşündü ve bu düşünce onu rahatlattı. Max sandalyesinde hareket etti ve hafif bir inilti çıkardı. Çocuğun ağzının hâlâ kapalı olduğunu ve ona bir şey söylemeye çalıştığını biliyordu.

"Buradayım hayatım," dedi ona. "Sen uyuyordun."

Max sandalyesini bir o yana bir bu yana hareket ettirirken sandalyenin ayakları zemini gıcırdattı. Molly oğlunun korkusunu hissedebiliyordu.

"Merak etme. Buradan çıkacağız. Baban gitti. Geri döneceğini sanmıyorum ve eminim yakında ya Kate ya da polis gelecek."

Polisin şu ana kadar telefon hattının kesildiğini fark etmiş olması gerekirdi. Öyleyse neden hâlâ onları kontrol etmeye gelmemişlerdi? Sadece bu bile onları harekete geçirmeye yeterdi.

"Bacaklarımın etrafındaki ipi biraz gevşettim. Eğer biraz daha gevşetebilirsem sandalyenin bacağından kurtarabilirim."

Sonraki saat boyunca Molly bacaklarını sandalyeden ayırmaya devam etti, ta ki hareket edemeyecek kadar yorgun düşene kadar. Karnındaki kaslar çekiliyordu. İp, etini kesmişti ve ayak bilekleri acıyla yanıyordu. Max ağzındaki tıkaçla ağlayıp duruyordu, kendisi bir yandan sallanıp kurtulmaya çalışırken bir yandan da çocuğu avutmak için elinden geleni yapıyordu. Pek çok masal ve şiirin üzerinden geçmiş, artık hiç de faydası olmayacak, "Tak tak! Kim o?" şakalarına kalmıştı. Tam da asla kurtulamayacağına karar verdiği anda bir bacağı sandalyeden kurtuldu. Bu gelişmeden bulduğu cesaretle diğer bacağına kurtarmak için çabaladı ve sonunda bunu da başardı. Bir yanına yuvarlana yuvarlana duvara karşı yatmayı başardı. Duvarı kendini kaldırmak için kullandı, ite ite ayağa kalk-

tığında kolları hâlâ sandalyeye bağlıydı. Çok uzun süredir garip bir açıyla yattığı için bacaklarındaki ağrı korkunçtu. Bir süre duvara yaslanarak kanın tekrar bacaklarında dolaşmasını bekledi, batan iğneler ve karıncalanmalar azaldı.

Vücudunun yanını duvara dayayarak yavaşça ilerledi ve sonunda radyatörün köşesi olduğunu tahmin ettiği bir şeye çarptı. Doğru yüksekliğe eğildi ve sandalyeyle bileklerini köşeye sürttü. Sandalyenin metale çarparken çıkardığı seslerin arasında Max'in hıçkırıklarını ve sallandığını duyabiliyordu. Sonunda ipin onu özgür bıraktığını hissetti ve kurtulan bileğiyle diğerini çıkarana kadar uğraştı.

Hemen Max'in yanına gitti, kollarını ona doladı ve sonra ağızındaki tıkaçı çıkardı. Çocuk ıslak bir pamuk yığını tükürdü ve derin bir nefes aldı.

Yürek parçalayan bir sesle, "Altımı ıslattım," dedi. "Tutamadım."

"Önemi yok Max. Seni kurtaracağım ve üstünü değiştireceğiz."

Molly ışığı yakınca ikisi de ani parlaklık yüzünden gözlerini kırıştırdı. Ardından polisin tavsiye ettiği gibi basit ihtiyaçlarını koyduğu şifonyere koştı; Max ve kendisi için yedek kıyafetler, birkaç paket bisküvi, bir fener, iki şişe su, antiseptik krem, bandaj ve küçük bir makas. O sırada son derece gereksiz bir önlem gibi geldiği için kendi kendine gülse de şu anda bu tavsiyeye uyduğu için çok mutluydu. Hızlıca Max'in bağlarını kesti ve onu dikkatle ayağa kaldırdı. Islak pantolonunu çıkarırken çocuğun titrediğini hissedebiliyordu. Ona hızlıca kuru kıyafetler giydirdi, eline bisküvi ve bir şişe su vererek kanepeye oturttu ve ipin kestiği bileklerinin acıyan yerlerine krem sürdü.

Çocuğun gözlerine gelen saçlarını kaldırırken, "O kadar cesur bir çocuksun ki," dedi. "Senden daha cesur bir çocuk olduğunu sanmıyorum."

"Sen de cesur bir annesin," diyen Max şefkat dolu eliyle annesinin gözüne gelen saç taradı. O kadar müşfik, yetişkinlere

özgü bir hareketti ki bu Molly'nin gözleri yaşırdı. Ayağa kalktı, suyundan uzun uzun içti ve pencereye çivilenmiş tahtaları sökmek için ne kullanabileceğine bakmaya başladı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Carrie geç saatlere kadar hastanede kaldı. Jen, Tom'un yatağının yanındaki sandalyede durmaksızın konuşuyordu, arada adamın yüzüne dokunmak, ellerini okşamak ya da odanın bir köşesinden öbürüne yürümek için kalkıyordu. Sabahın üçünde, Tom'un durumunda hâlâ bir değişiklik olmamıştı ve çift vardiyadan sonra gecenin bu saatinde kendisi komaya girecekmiş gibi gözüken Doktor Boris, iki kadına eve gitmelerini tavsiye etti.

“Bir değişiklik olursa birinin sizi aramasını sağlayacağım,” dedi gözlerini ovuşturup sırtını bir anda dikleştirerek. Sanki dairesine ve hiç toplanmayan küçük yatağına salınmadan önceki son beş soluk saate hazırlanır gibiydi. Carrie arkadaşını hastanede kalarak hiçbir amaca hizmet etmediğine ve eve gidip dinlenerek bir sonraki günle başa çıkmaya hazırlanmanın daha mantıklı olacağına ikna etmeye çalıştı. Ama Jen kesin kararlıydı, yüzünde Carrie'nin, ona saçını taramasını söylediğinde oluşan aynı inatçı ifade vardı. Bunun üzerine Carrie pes etti ve Jen'i odanın köşesindeki koltukta kıvrılmış, sanki kendisinin uyanıklığı adamı hayatta tutuyormuş gibi gözlerini Tom'a dikmiş şekilde bırakarak odadan çıktı.

Carrie hastaneden çıkıp zemini hafif don tutmuş otoparkta yürüdü. Biraz tekinsiz bacasıyla büyük binaya dönüp baktığında odaların çoğunun ışıklarının hâlâ açık olduğunu gördü ve perdelerin ardında gerçekleşen öyküleri düşündü. Tekrar tekrar yaşanan

günlük mucizeler ve günlük trajediler... Koridorları dolduran tüm mutlu ve hüzünlü nefesler... Eve dönerken çok iyi tanıdığı yollar gözüne yabancı ve tehditkâr geldi. Işık bazı yerlerde azalıyor, bazen bir anda parlayıp bir duvarı solduruyor ya da çatıda esneyen bir kediye aydınlatıyordu.

Tam Mill Road'a döneceği anda fikrini değiştirdi ve devam etti. O an uyuyamayacağını biliyordu ve gece programları arasında zaplama düşüncesi şimdi hiç çekici gelmiyordu, üstelik ucuz mücevher satan kanallara zaafî olmasına rağmen. Nedendir bilinmez, üzerine sim dökülmüş ellerin, sahte bir ışıltı yaratmak için stüdyo ışıklarına sahte pırlantaları göstermesi Carrie'yi rahatlatıyordu. Kendisi ne kadar sefil durumda olursa olsun ondan daha kötü haldeki birinin bir stüdyoda oturup sesini neşeli çıkarmaya çalışarak uykusuz kimselere çirkin yüzükler sattığını bilmek ona iyi geliyordu.

Boş yollardan sahile ulaşmak sadece iki saatini aldı. Boş otoparka park etti, beton tuğla tuvaletlerin ve yazın plastik kürekler ve kutu kola satan, kepenkleri inik büfenin yanından yürüdü. Gece, gündüzü ancak tutabiliyordu. Işığın soluk başlangıcını görmekten daha çok hisseder gibiydi. Kumulların başında plajı karşısına alıp sağa döndü, hep yürüdükleri gibi. Karanlıkta yolunu sanki gündüzmüş gibi bulabiliyordu. Gelgitin güçlendiğini fark etti, denizin huzursuzca gidip geldiğini duyuyordu. Yaklaşık bir saat yürüdü. Bu sırada gün, kum tepeliklerini ve çürümüş dalgakırandan kalan düzensiz kütükleri görmesine yetecek kadar ağardı. Nemli kumdan kendini korumak için paltosuna sarınarak denizi karşısına alıp oturdu. Kollarını dizlerinde kavuşturmuştu. Charlie'nin gittiği ilk günlerde, yokluğu ona öyle işkence etmişti ki başka bir şey düşünecek hali kalmamıştı. Carrie onu yitirmenin acısıyla doluydu. Ancak zaman geçtikçe onun yasını tutacağı özel bir yeri olmadığı gerçeğinin daha fazla farkına varmıştı. Bir mezar taşı ya da sevilen bir yere dökülmüş küller yoktu. Biricik oğlu parmaklarının arasından kaymış, bir rüya

gibi solup gitmişti. Carrie, Simon Foster'ın iç içe geçen dünyalarla ilgili söylediklerini düşündü ve önceki gün uyandığında hissettiği, oğlu sanki yanındaymış duygusunu tekrar hissetti. Bir anda dünya düzleşmiş ve seslerle duygular canlanıp yükselmiş gibi baş döndürücü bir duyguydu bu. Teninde rüzgârı hissedebiliyor, kalbinin hafıflediğini, mutluluk olabilecek bir hisle çarptığını duyabiliyordu. Çocuk serin rüzgârda ve tuzlu serpintideydi. O günkü gibi koşuyor, elleriyle mayosunu yukarı çekiyordu. Sonra doğduktan sonra onu gördüğü ilk andaydı; buruşuk, denizyıldızı gibi görünen elleri kafasının üstündeydi. Son olarak da büyüyünce olacağı adamdı, tozlu bir sokakta yürüyerek ondan uzaklaşıyordu.

Carrie eve vardığında sesli mesajlarını dinledi. Jen'den bir mesaj vardı; Tom'un henüz uyanmadığını söylüyordu. Sesi sanki pamukların ardından konuşuyormuş gibi boğuktu. Carrie onu hemen aradı ve mağazaya gelmeyi dert etmemesini söyleyen bir mesaj bıraktı. Mağaza açılmadan önce bir saati vardı, o yüzden bir dürtüyle Simon Foster'ı aradı ve onu görmek için hemen gelip gelemeyeceğini sordu. Hızlı bir duş aldı, üzerine oturan bordo bir kazak ve koyu yeşil bir kalem etek giydi, ayağına kahverengi kalın topuklu çizmelerini geçirdi. Bir dilim ekmek ve sert bir fincan kahveden sonra bisikletini sundurmadan sokağa çıkardı. Hayalet votka bağımlısının döndüğünü fark etti; senenin en kasvetli döneminde altın çağını yaşadığı için tüm sokak, yarısı dolu şişelerle doluydu. Bu gizli alkolüğün kimliğini merak etti; belki de komşulardan biriydi. Bir yandan yatakları toplar ve izciler için çay partileri düzenlerken bir yandan da dışarı sıvışıp kafayı çekiyordu. Ya da belki de Carrie'ye her zaman biraz fazlaca gülümseyen mahalle manaviydi. Belki de yarısı dolu şişeleri dar çitler arasında gizlice götürmek için ceketinin iç cebinde tutuyordu. Carrie şişeleri topladı ve ilk göreceği geri dönüşüm kutusuna atmak için bisikletinin sepetine koydu.

Hızlıca pedal çevirdi, henüz trafiğin yoğunlaşmadığı bir saatte çıkmak işine yaramıştı. Küçük Pis Bo sabah gezintisine çıkmış, Co-op marketin önündeki bank da Fred tarafından kapılmıştı; kendisi Alman tatilcilerle aynı düsturu benimsediği için iğrenç kokan yağmurluğunu başka biri oraya gelmeden bankın üzerine yayıyordu. Tel Adam işe erkenden atılmıştı, açık sırt çantası bulduklarıyla dopdoluydu ve ellerinde bakır demetleri vardı. Karın artakalan kısmı sulu kahverengi çizgiler halinde olukların etrafına toplanmıştı ve Carrie kısa süre sonra paltosunun arkasının çamurlanacağını biliyordu. Yollarda ve gökyüzünde, kışın en dip noktasıyla eşleştirdiği kurşunumsu, insanın üstüne basan bir görüntü vardı. İlkbahara kadarki uzun tırmanışta bu noktadan ancak yukarı çıkılabiliirdi.

Simon ona çay yaptı ve kanepedeki tanıdık yerine oturttu. Carrie böylesi küçük bir ritüele ne kadar hızlı alıştığını düşünürken neredeyse gülümsedi. Simon da sandalyeye oturdu ve ona dikkatle baktı.

“Bu sabah iki kuralı çiğnedim,” dedi kesin ve alçak sesiyle. “Normalde insanları sabah dokuzdan önce görmem ve kimseyi haftada birden fazla görmem. Bence bu çok fazla.”

“Bunun için teşekkür ederim,” dedi Carrie. Henüz çok erken olmasına rağmen Simon’ın özenle giyindiğini, koyu renkli kazakların üzerine beyaz gömlek yakasını çıkardığını, pantolonunun sert katlarla ütülü olduğunu fark etti.

“Artık hayatına devam etmen gerektiğini düşündüğünü biliyorum,” dedi Simon. “Ve eğer edebilirsem yardım etmek istiyorum.”

“Bu senin yaptığın bir şey mi bilmiyorum. Ama sana bunu getirmek istedim,” dedi Carrie ve çantasını açıp Charlie’nin sarı mayosunu çıkardı. Mayo hâlâ polisin onu mühürlediği şeffaf poşetin içindeydi ama Carrie onu açtı, mayoyu çıkardı ve Simon’a verdi. Simon tek söz söylemeden mayoyu aldı ve tuttu. Bu dairenin içinde olmak Carrie’ye başından beri zamanın durduğu hissini vermişti ve bugün de aynı his balkon camından görünen, nehirde demirli iki

tekne manzarasıyla perçinlenmişti. Muhtemelen bir yarışa başlamak için durmuşlardı ya da kıyıdaki adamın talimatını bekliyorlardı. Ama hareketsiz, suda donmuş gibilerdi.

“O burada Carrie,” dedi Simon, “Şarkı söylüyor... *ve aradığım mutluluğu bulmuş gibiyim, dışarıda birlikte yanak yanağa dans ettiğimizde...* seni her şeyden çok sevdiğini söylüyor. Güçlü olmanı istiyor... Özür dilerim, sesi arada gidip geliyor... Denizin, onun düşündüğünden daha hızlı ve daha derin olduğunu bilmeni istiyor. Dört nala koşan bir attan daha hızlı gitmiş... yeterince hızlı koşamamış... deniz onu altına çekmiş ve gitmesine izin vermemiş... soğuk baloncuklar varmış ve onları içine çekmiş, sonra uzun süre her yer karanlık olmuş.”

Carrie ayağa kalktı ve balkon kapısına yürüdü. Tekneler bir anda sanki zincirlerinden salınmış gibi nehirde ilerlediler. Demek ki buydu. Charlie boğulmuştu. Dünyanın bir yerinde onu beklemiyordu, ona ihtiyacı yoktu, onu unutmaya başlamamıştı. Kayıp değildi. Kaçırılmış değildi. Bilinmez bir sabah kapıdan içeri girme ihtimali yoktu. Bir daha asla oğlunun elinin dokunuşunu yüzünde hissedemeyecek, onu kollarına alamayacaktı. Carrie'nin canından, kanından olan parça gitmişti ve kalan tek şey bu bitmeyen acıydı. Carrie kalbinin kırıldığını, her şeyin altında eğilip büküldüğünü hissetti ve yere yığıldı. Ayıldığında Simon'ın üzerine eğildiğini, endişeyle ona baktığını gördü.

“İyi misin?” diye sordu Simon. “Elini ver de kalkalım.” Onu kanepeye geri götürdü. Carrie ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Simon tuhaf biçimde resmî bir sesle, “Kaybın için üzgünüm,” dedi.

“Charlie gerçekten de en mükemmel, en güzel çocuktur...”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Bazen uyuyacağım zaman kafamda çok sıcak, gergin bir his oluyor. Sanki tepeden aşağı yuvarlanan büyük, şişme bir top gibi hissediyorum. Hızlanıyorum, o kadar hızlanıyorum ki duramıyorum. Şimdi gündüz de öyle hissediyorum. Annem pencerenin kapağını neredeyse sökmüştü ki babam eve geldi. Arabanın geldiğini duyduk. Annem görmesin diye pencereye yaslanmaya çalıştı ama o yine de gördü. Annem tahtalar çıksın diye çalışıp durmuştu. Tahtanın altına makası sokmuştu ve o kadar uğraştı ki elleri hep kan oldu ama neyse ki yara bandımız vardı. Babamın geldiğini duyunca ikimiz de sustuk ve ben sandalyeme oturdum. Annemin elinde makas vardı ve babam ona yaklaşınca makası ona batırmaya çalıştı. Ama o Kurnaz Yaşlı Tilki olduğu için annemin elini çok, çok sıkı yakaladı. Makası yere düşürene kadar annemin elini sıktı. Ben makasın üzerine ayağımı koymaya çalıştım ama beni gördü ve makası uzağa tekmeledi. Babamı neyin bu kadar kızdırdığını bilmiyorum. Kokusu bile öfkeli. Çöp tenekesinin üzerine güneşin sıcağı vurduğunda, kokuyu dışarı çıkarmak için hafifçe kapağını açtığımız zaman gibi kokuyor. Toffee çöp tenekesinin üstünde yatar çünkü evdeki ve bahçedeki en rahat yerdir. Çünkü çürük sebze ve meyveler gaz yapar. En çok gaz da muzlardan çıkar. Babam, Anne'ye vurunca midem kalktı. Ona durmasını söyledim ama annem gözleriyle sessiz olmamı söyledi, ben de öyle yaptım. Gözleriyle çok şey söyleyebiliyor. Babam vurunca annemin gözlerindeki

sözcükler gitti. Ona vurarak konuşmasını kaybettirdi. Bizi dışarı çıkardığında neredeyse sabah olmuştu. Etraftaki şeylerin şeklini görebiliyordum, yerler sert ve parlaktı. Okulda bize öğrettikleri gibi, eğer bir yabancı bizden gelip köpeğini aramamızı isterse ya da bize şeker verirse, tanıdığımız biri olsa bile yapmamızı söyledikleri gibi çok yüksek sesle bağıracaktım. Ama duyacak kimse yoktu. Yine de bir mesaj bıraktım. Charlie bana nereye koymam gerektiğini söyledi ve ben de babam, annemi arabaya götürürken bunu hızlıca yaptım. Annemin boynunun etrafına ip sardı ve kafamızı koyduğumuz metalin etrafına bağladı. Arabayı o kadar hızlı sürdü ki hendeğe düşeceğiz diye korktum. Arabanın suya düşeceğini düşünmek midemi bir garip yapıyor. Hendeğin içinden çıkmaya çalışmamızı ve dışarının sessiz ve karanlık olacağını, kimsenin bizi fark etmeyeceğini düşünmek de... Küçük bir nefesim kalsa bile her şeyden önce annemin ipini çözerdim. Uzun süre gittik ve sonra düzgün yoldan çıkıp çok bozuk bir yola saptık. Bence biraz taşlıydı. Araba bir anda durunca bağırdı çünkü galiba ip onu biraz boğdu. Ama babam ipi kesti ve bizi arabadan çıkardı. Uzun süre yürüdük ve sonra bizi bir binaya soktu, şimdi de oradayız. Burası bir ev değil. Hiç mobilya yok ve yerlerde, duvarlarda ıslaklık var. Hiç ışık yok. Babam bizi karanlığa hapsetti. Annem biraz yiyecek, bir fener ve benim astım ilacımı istedi ama o hayır dedi. Yerde anneme çok yakın oturdum. Çok soğuk. Annem bana kazağını verdi ama hâlâ üşüyorum. Sanırım burada sıçanlar olabilir. Sesler duyuyorum. Mutlu şeyler düşünmeye çalışıyorum. Neşelenmek için üç sebep düşünmeye çalışıyorum. Bir. Annem burada. İki. Hendeğe düşmedik. Üç. Kafamın içine kaçabilirim çünkü Charlie bunu nasıl yapacağımı gösterdi.

Ah, balığa çıkmaya bayılırım, bir nehirde ya da derede, ama yanak yanağa dans etmek kadar sevmem bunu yine de... Cennetteyim, ben cennetteyim... Ve kalbim öyle atıyor ki konuşamıyorum bile. Aradığım mutluluğu bulmuş gibiyim, dışarıda birlikte yanak yanağa dans ettiğimizde.

Kırkınıc Bölüm

Carrie, Simon'ın dairesinden çıktığında sersem gibiydi. Duyduklarından sonra Simon onun biraz daha kalmasını istese de Carrie gitmekte ısrarlıydı. Bisikletini yakındaki köprüye götürdü ve sonra nehrin yanındaki yolda yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu ama az önce ne olduğu üzerine düşünmek için hareket etmeye ve yalnız kalmaya ihtiyaı vardı. Bir süre etrafını görmeden gezindikten sonra bir anda irkilerek mağazada olması gerektiğini hatırladı ve Paul' arayarak geç kalacağını söyledi.

Artık oğlunun, Simon vasıtasıyla konuştuğuna dair içinde hiç şüphe kalmamıştı. Eğer birkaç hafta önce biri, böyle saçma ötesi bir şeyden bahsetse ona asla inanmazdı. Eğer buna ikna olduysa o zaman herkesin inançları ve davranışları da tesadüfler tarafından belirleniyor demekti.

Oğlunun şarkı söylediğini duymuş ve sözlerini yeniden dinlemişti. Ve acı dolu bir an için deniz onu aldığında çocuğun duyduğu korkuyu kendisi de tatmıştı. Beş yıl boyunca onun her türlü yara beresine bakmış, korkularını yatıştırmış ve bilmeceleri açıklamıştı ama yine de Charlie'nin ona en ihtiyaç duyduğu anda orada olamamıştı. Olayın gerçekliği üzerine çöktüğünde durdu ve soluğu kesilmiş, midesi bulanır halde bisikletin gidonuna yaslandı. Charlie'nin acı çekmediğini ve son anının çabuk geldiğini daha önce ummadığı kadar mit etti. Onun küçük vücudunun sudaki görüntüsünü silkinerek kafasından atmaya çalıştı. Bu görüntüyü

şu anda kabul edemezdi. Belirli bir noktanın ötesinde, zihnini bu tür şeylere kapatmak konusunda başarılı olabiliyordu. Hayatta kalmanın tek yolu buydu. Oğlunun ölümü için ilk gözyaşlarının dökülmesine izin verdi. Acıyla karışık bir kurtuluş ve Charlie'yi yüzüstü bırakmadan onun yasını tutabileceği hissini duydu.

Mağazaya vardığında Paul onun yüzüne bir kez baktı ve tek kelime etmeden çay yaptı. Enif bile onun ruh halini sezmiş gibiydi ve normalden çok daha az kibirli duruyordu. Kafasını Carrie'nin ayakkabısının üzerine kısa bir süre koymaya tenezzül etti.

Mağazada dolanıp meşgul olabildiği için sevinirken Carrie kaza geçirmiş gibi kırılgan ve hassas derili hissetti kendini. Öğleden sonra Jen'i hastanede ziyaret edecekti, o yüzden gitmeden önce mağazayı derleyip toplamak istiyordu. Yerleri elektrikli süpürgeyle süpürdü, solan altın rengi krizanterleri attıktan sonra yerine pembe zambaklar koydu ve bir sandviç aldıktan sonra Paul'e onu bugün mağazada ikinci kez yalnız bırakacağı için özür diledi.

Carrie paltosunu alırken Paul, "Önemli değil. Hatta Jen'in yanında olacağın için sevindim. Ona sevgilerimi ilet," dedi. "Enif ve benim parmaklarımızı ve patilerimizi şans getirsin diye çapraz yaptığımızı söyle."

"Öyle yapacağım," dedi Carrie, "Onu eve gidip bir banyo yapıp biraz dinlenmesi için ikna etmeye çalışacağım. Odaya Jen için bir kamp yatağı koydular. Ama pek uyuduğunu sanmıyorum."

Carrie yumuşak, pamuklu bir gecelik, birkaç parça kıyafet, yüz kremi, birkaç dergi ve dev bir paket Cadbury's Fruit and Nut çikolataşı paketlemişti ve bunların Jen'i biraz rahatlatacağını umuyordu. Ya da en azından bunları toplamak Carrie'ye yapacak bir iş vermişti. Jen'in acısı karşısında kendini çok çaresiz hissediyordu. Tom'un başına gelen şey, kendi felaketleriyle başa çıkmanın, insanı başkalarının felaketleriyle başa çıkmaya hazır hale getirmediğini ona göstermişti. Doğru şeyleri söylemek konusunda en az Jen'in

Charlie gittiğinde olduğu kadar umutsuzdu. Şimdi yapabileceği tek şey çikolatasını alıp gitmek ve ihtiyaç anında orada olmaktı.

Jen neredeyse Carrie'nin onu bıraktığı pozisyonda oturuyordu. Carrie odaya girince başını kaldırdı, yüzü bembeyaz ve çökmüştü, makyajı gözlerinden ve yanaklarından akmıştı; nemli bir gülümsemeyle onu karşıladı. Ayağa kalkıp kollarını arkadaşına doladı ve Carrie onun güç bela ayakta durabildiğini hissetti.

"Bir değişiklik olmadı," dedi Jen. Sesi tanınmaz haldeydi. Carrie alaycı, terbiyesiz ve gürültücü Jen'e o kadar alışık ki şaşırmadan edemedi.

"Sol eli bir saat kadar önce seğırir gibi oldu ama hemşire uzuvların çoğu zaman seğırdiğini ve bunun onun kendine geleceğine dair bir işaret olmadığını söyledi."

"Sana ne dediler?" diye sordu Carrie.

"Çok erken olduğunu söyleyip duruyorlar. Uyandığında iyi olabilirmiş. Ama ne zaman kendine geleceğini söyleyemiyorlar."

"Ama kendine gelecek, değil mi?" diye sordu Carrie.

Jen o şaşkın, çocuksu sesiyle, "Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Ölürse buna dayanamam."

"Niye kısa süreliğine de olsa benimle eve gelmiyorsun? Biraz rahatlama, dinlenme fırsatın olur. Hatta istersen sen taksile git, biraz da ben onunla kalayım."

"Ya bir şey olursa... ve ben burada olmazsam?"

"Senin de hasta olmanın kimseye bir faydası olmayacak..." dedi Carrie. "Buraya geldiğinden beri bir lokma bir şey yedin mi?"

Jen başını salladı. "Yiyemiyorum. Ağzıma bir şey koyamıyorum."

Jen'in hiçbir şey yememiş olması Carrie'yi endişelendirdi. Jen normalde iki saatten uzun süre pasta yemezse fenalaşıp kan şekerinin düştüğünden bahsetmeye başlardı.

Carrie arkadaşının saçını kulağının arkasına atarak, “Lütfen eve gidip biraz dinlen. Söz veriyorum, bir değişiklik olduğu an seni arayacağım,” dedi. “Korkunç görünüyorsun.”

Sonunda Jen paltosunu giymeye ikna oldu ve Carrie de resepsiyondan ona bir taksi çağırılmasını rica etti.

“Hemen döneceğim sevgilim,” diyen Jen, Tom’un alnından öptü. Carrie de fikrini değiştirmeden önce onu hemen odadan dışarı çıkardı.

Nöbetinin ilk saati sona ererken Carrie çikolatanın yarısını yemiş, *Closer* dergisinde seksen yaş üstünün ev dışındaki cinsel aktivitelerine dair bir makaleyi okuyarak kafasını dağıtmaya çalışıp başarısız olmuştu. Fazla çikolata ile seksenlik ihtiyarların Nissan Micra arabalarda mercimeği fırına verdiği düşüncesi bir araya gelince midesi bulanır gibi olmuştu. Tom bu sürede hiç hareket etmemişti. Carrie daha önce onunla tanışmadığı halde şu an adamın en savunmasız halinde yanında olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Orada olmakla adamın özel hayatına girmiş gibi oluyor ve bir anda uyanıp yanında bir yabancı görünce bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Tam o sırada yeşil üniformalı bir kadın kapıdan kafasını uzatıp bir fincan çay isteyip istemediğini sordu ve hastanenin kuru atmosferi yüzünden susayan Carrie bu teklife minnettar oldu.

Kadın, Carrie’ye sütlü çay verirken, “Her zaman umut vardır,” dedi. Yüzü tamamen küçük yara izleriyle kaplıydı, âdeta cildi yanan bir sağanak yağmura maruz kalmış gibiydi.

Carrie, “Ah, o benim eşim değ...” diye söze başladı ancak kadın, elini onun koluna koydu. “Asla ümidini kaybetme canım,” dedi ve el arabasını odadan çıkarırken Carrie’ye gülümsedi.

Susuzluktan çayını bir dikişte bitiren Carrie, makinelerin susmayan tıkırtı ve vızıltısından on dakikalığına uzaklaşması gerektiğine karar verdi. Odadan çıktı ve hemşirelerden birine hemen

döneceğini söyledi, önemli bir gelişmeyi kaçırarak Jen'i yüzüstü bırakmak istemiyordu. Hastane lobisinde dolaşp hiç kimsenin ihtiyacı olmayan hediyeler, özellikle de hasta yataklarının başına konan peluş oyuncaklar, çiçek buketleri ve boş resim çerçeveleri satan mağazalara baktı. Kuaförün önünden geçerken içeride sıralanmış yaşlı kadınları gördü; hepsi ölüme bir adım uzaklıktaydı ve hepsinin saçı bigudilere sarılıydı. Onların bu son saatlerinde bile bakımlarına verdikleri önem Carrie'yi şaşırttı. Belki de Tanrı'yla randevularına saçlarını güzelce yaptıırıp gitmek işi kolaylaştırıyordu. Hastanenin dışında, otopark ile ambulansın hastaları bıraktığı alan arasındaki küçük çimlikte, kaçınılmaz iflah olmayanlar grubu duruyordu. Hasta önlüklerini giymiş, kollarında serum takılı halde, cüretkâr bir edayla sigara içiyorlardı. Biri ölçüyü iyice kaçırmış, bir elinde bira kutusu, diğerinde yanan bir sarma sigarayla duruyordu. Carrie'nin bakışını yakalayınca içkisini ona doğru havaya kaldırdı ve sonra dünyanın derinliklerinden geliyormuş gibi yankılanan bir öksürükle beli büküldü. Carrie hastane arazisinden biraz dışarı çıktı, bir banka oturdu ve saat kaçta buluşmayı düşündüğünü öğrenmek için Oliver'ı aradı.

Jen hastaneden sadece beş saat uzak kalmayı başarabilmişti ancak bu aralıkta en azından biraz dinlenmeyi ve aynı tayt ile kazağın biraz farklı renkte bir versiyonunu giymeyi başarmıştı. Kollarını Carrie'ye dolayıp sıkıca sarıldı.

Carrie'yi hafifçe kapıya doğru iterken, "Sen sahip olabileceğim en iyi arkadaşsın ve seni çok ama çok seviyorum ama bu benim nöbetim," dedi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi Carrie. Arkasına baktığında Jen'in, Tom'un üzerine eğildiğini gördü. Carrie'nin yıllardır tanıdığı o coşkun kadın gitmiş, yerine de neredeyse bir yabancı gibi

görünen bu şefkatli tip gelmişti. Gölgesi, az ışıklı odada uzuyor, sessizliğinden sevgi taşıyordu.

Eve vardığında Carrie banyoyu hazırladı ve sıcak suyun altına limon kokan bir şeyden bolca döktü. Üstüne yapışmış gibi hissettiği hastane kokularından arınmaya kararlıydı. Akşam yemeğine çıkmak için doğru ruh halinde olup olmadığından emin değildi ama kabalık etmeden iptal edemeyeceği kadar geç kalmıştı, ayrıca Oliver'ın onu dinleyişinde baştan çıkarıcı bir taraf vardı. Son iki haftanın kabarmış duygularına Damian'la ilgili karmaşık duyguları da eklenince, onu üzüntü ve kayıpla ilişkilendirmeyen biriyle birkaç saat geçirmek rahatlatıcı olacaktı. Carrie bu bir çıkma teklifiymiş gibi giyinme kaygısıyla (vücudunun havluyla kapanmamış bölgelerinde Oliver'ın gözlerinin gezindiği anın hatırası onu rahatsız ediyordu) Jigsaw'dan yuvarlak yakalı, önde toplanan basit, lacivert bir elbise seçti ve kırmızı külotlu çorap ile şık siyah platform topuklu ayakkabılarla kıyafetini tamamladı.

Oliver onu restoranın önünde bekliyordu. Carrie yolun karşı tarafından geldiği için fark edilmeden önce bir süre Oliver'ı inceledi. Kollarını kavuşturup duvara yaslanmıştı ve Carrie onun hem kendine güvenen havasına hem de bordo kanvas pantolonlu bacaklarının uzunluğuna çarpıldı. Oliver onu gördüğünde yine o ağır, çok seksiyim *ve bunun farkındayım* gülümsemesini takındı ve Carrie'yi yanağından öpmek için uzandı. Temiz kokuyordu, sadece eser miktarda limonlu tıraş sonrası kolonyası ve sanki ağaç kabukları arasında yuvarlanmış izlenimi veren, daha önce de aldığı hafif odunsu koku vardı üzerinde. Restoran, bir çadırın içi gibi tasarlanmıştı. Tavanı ve duvarları kumaş kaplıydı; renkli cam fenerlerle hafif bir aydınlatması vardı. Carrie yer minderlerinin üzerine yayılmalarının beklenmemesine

ve garsonların bol pantolon ve yelekler giymiyor olmasına sevindi. Oliver daha önce restorana gelmişti, o bakımdan Carrie meze seçme işini ona bıraktı, kendisi de şaraplara baktı.

“Günün nasıldı?” diye sordu Oliver.

“Anlatmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum,” dedi Carrie. “Güzel bir akşam yemeği sohbetini açacak gibi değil.”

“Bana bir şans ver,” dedi Oliver ve ona doğru eğildi. Böyle yapınca gömlek düğmeleri hafifçe gerildi ve Carrie onun göğsünün, kışın ortasında oldukları düşünülürse şaşırtıcı derecede bronz olduğunu gördü.

“Peki, öğleden sonrayı hastanede arkadaşşımla geçirdim çünkü erkek arkadaşı bir kaza geçirdi ve şimdi komada. Dahası bu sabah oğluma ne olduğunu öğrendim, yani sonuç olarak yoğun bir gün oldu.”

“Medyumu tekrar görmeye mi gittin?” diye sordu Oliver. Carrie onun bu soruyu sorarkenki ses tonunun sıradan olmasına o kadar minnettar kaldı ki ağlayabilirdi.

“Kulağına çılgınca gelmiyor mu?” diye sordu ardından. “Önemli olan senin buna inanman. Bunu yargılayamam çünkü orada değildim ve oğlunu hiç tanımadım ama eğer bu kişinin sana söyledikleri mantıklı geliyorsa neden kabul etmeyesin ki?” dedi Oliver ona bir kadeh daha şarap doldururken. “Sonuç olarak oğlunun kaybıyla ilgili daha iyi hissediyor musun hissetmiyor musun?”

“Emin değilim... İçimde bir şeyleri gevşetiyor gibi. O gittiğinden beri içimde sıkı sıkı tuttuğum bir şeyi...” diye yanıtladı Carrie.

Carrie ona, Charlie’nin kendisine sahildeki olayla ilgili söylediklerini aktardı. Oliver ona dokunmaya ya da onu avutmaya çalışmadı, gözyaşı gördüğünde panikleyen erkekler gibi mendil de uzatmadı. Sadece oturdu ve kadının söylediği her şeyi sakın ve anlayışlı bir şekilde dinledi. Sonra biraz daha şarap içtiler ve daha neşeli şeylerden konuştular. Oliver gecenin köründe kapısına gelip

evine zorla girmeye çalışan biri olduğunu söyleyen Bayan Evans'ı anlatıp Carrie'yi güldürdü.

"Kalkıp giyindim falan... Oraya vardığımda mutfakta radyoyu açık unuttuğu ortaya çıktı," dedi Oliver.

"Hımm... Bayan Evans'ın daha şehvetli planları varsa hiç şaşırمام," dedi Carrie.

Eve döndüklerinde Carrie onu içeri davet edip etmeme konusunda karar veremedi. Oliver'ın geçirdikleri akşamdan daha fazlasını beklediğini ya da istediğini düşünmesini istemiyordu. Yüzündeki kararsızlığı gören Oliver da onun için işleri kolaylaştırdı.

"Zor bir gün geçirdin," dedi. "Benim de yarın erken kalkmam..."

"Evet," dedi Carrie kendini saçma bir şekilde mutsuz hissederek. "Haklısın... çok güzel bir akşamdı. İyi geceler."

Ve daha arkasını dönmeden, Oliver onun yanağına iyi geceler öpücüğü kondurmak için eğildi. Öpücük uzadı, dudaklarına doğru ilerledi ve buna karşılık Carrie'nin bütün vücudu öne atıldı. Geçirdiği garip günün yarattığı çalkantı mı yoksa içtiği bir şişe şarap mı buna neden olmuştu, emin değildi ama birdenbire Oliver'ı ne kadar çok istediğine şaşırmıştı. Dudaklarını açtı ve elleriyle onun saçlarını karıştırdı. Carrie ilk hareketi kimin yaptığından emin değildi ama kendilerini evinin yanındaki geçitte, vücutlarını birbirine bastırırken ve nefesleri sert ve yüksek çıkarken buldular. Oliver onun boynunu öpüyordu ve eli de göğsündeydi; Carrie'nin meme ucu, adamın dokunuşuyla öyle sertleşmişti ki Oliver bu çıkıntıyı elbisesinin üzerinden hissedebilirdi. Carrie parmaklarını onun pantolonunun önünde gezdirdi ve adam hafifçe inleyip ondan ayrılanı kadar onu okşadı. Oliver ona bakarken gözleri kararmıştı.

"Seni istiyorum. Sanırım seni ne kadar istediğimi hissedebiliyorsun," dedi Oliver, "ama bu doğru gelmiyor..."

Carrie'nin ağzı açık kaldı. Almond Sokağı'nın seks kralı Oliver onu geri mi çeviriyordu?

“Bugün çok üzgündün. Çok fazla şey oldu,” dedi Oliver bir parmağıyla onun yanağını okşarken. “Sen çok güzelsin ve seninle olmak için her şeyimi verirdim ama... gerçekten benimle olmanı istiyorum, hayatındaki diğer şeylerden sonra eğlenmek için değil.”

“Eğlenmenin nesi yanlış?” diye sordu Carrie. Oliver’ın birden ahlaklı kesilmesine kızmıştı. “Buna cevap verme. İyi geceler o zaman. Seni tutmak istemem,” dedi ve hemen evine girip kapıyı kapattı, reddedilmenin utancını hissedebiliyordu. Belki yüz narin sarışının gönlünü çelmiş Oliver Gladhill o anda şöhretini iki paralık etmişti.

Kırk Birinci Bölüm

Rupert onlardan ayrıldıktan sonra Molly zindanlarının nemli duvarlarına dokunarak ilerledi ama Rupert'ın ardından kilitlediği kapı dışında bir çıkış yolu bulamadı. Kapıyı itmeye çalıştı, hatta tüm vücut ağırlığını kapının üzerine bindirdi ama ahşap, darbeden etkilenmedi bile. Molly ve Max gecenin kalanını duvarın en kuru parçasığına sırtlarını yaslayıp birbirlerine sarılarak geçirdiler. Molly ışığın yükseğe, neredeyse çatıya konmuş demirli bir pencerede toplanmasını izledi. Odaya yayılan soluk ışık sayesinde hapsedildikleri yeri en azından biraz daha ayrıntılı görme şansları oldu. Molly karanlığa rağmen geldikleri binanın kaç zaman önce rastladıkları metruk pompa istasyonu olduğunu fark etmişti. O zaman da içeri girmemiş ama yürüyerek biraz ileride oturmuş, yanlarında getirdikleri öğle yemeğini yemişlerdi. Rupert'la iyi oldukları günlerden biriydi. Molly'yi binanın eskizini çizmeye bırakmış, kendisi de Max'i alıp yakındaki koruyu keşfe çıkmıştı. Şimdi içine kilitlendikleri oda çok yüksek tavanlı ve dardı. Mekân rutubet ve küf kokuyordu; duvarlardaki farklı yükseklikteki yeşil izler içeriyi birçok kez su bastığına işaret ediyordu. Bir köşede birkaç eski tarım teçhizatı vardı; üç büyük metal bidon ya da bir nevi kazan yere yan yatırılmıştı, öndeki menteşeli kapakları açılırken gıcırıyordu.

Molly, Max için endişeleniyordu. Nefesi hırıltılıydı ve astımı kötüleştiği zamanlardaki gibi bir öksürüğü vardı. Solgun görün-

yordu ve ona kendi kazağını vermiş olmasına rağmen önlenemez bir şekilde titriyordu.

“Daha ne kadar burada olacağız?” diye sordu Max.

“Bilmiyorum tatlım,” dedi Molly. “Gel bana sarıl. Birbirimizi ısıtırız.”

“Baba bize ne yapacak?”

“Senin canını yakmayacağından eminim Max,” dedi Molly mümkün olduğunca emin bir sesle. Ancak hiç emin değildi. Rupert tüm kontrolünü kaybetmişti sanki. Neler yapabileceğini artık kestiremiyordu.

“Açım,” dedi Max bitkin bir sesle.

“Biliyorum tatlım. Cesur ol. Babanın yiyeceklerle geri döneceğinden eminim.”

“Geri dönmesini istemiyorum.”

“Sana bir hikâye anlatayım mı?” diye sordu Molly.

Max onun yanına yerleşip, “Bana doğduğum zamanı anlat,” dedi. Molly, oğlunun küçük ve zayıf omzunun yan tarafına yaslandığını hissetti ve onu olabildiğince yakın tutmak için kolunu etrafına doladı.

“Bir zamanlar güzel bir oğlan çocuğu isteyip duran bir annecik varmış. Ama öyle sıradan bir oğlan istemiyormuş.”

“Yoo dostum,” diye mırıldandı Max, annesinin tanıdık hikâyeyi tanıdık bir şekilde anlatan sesi onu yatıştırmaya başlamıştı bile.

Tüm gücüyle sakın kalmaya çalışan Molly, “Yoo dostum,” diye tekrarladı. “Bu annecik çok özel bir oğlan istemiş. Akıllı, iyi ve çok, çok yakışıklı. En güzel şarkıların sözlerini bilen bir oğlan. Annecik bu istediği en muhteşem oğlan çocuğuna sahip olmak için onu hak edeceği cesurca ve iyi bir şey yapması gerektiğini biliyormuş. Ama korkmuyormuş. Gönlünün istediğine ulaşmak için timsahlarla, ateşle ve sellerle savaşmaya, hatta solucan yemeye hazırmış.”

Molly oğlunun omzunun gevşediğini ve uykuya daldığını hissedene kadar hikâyeyi anlatmayı sürdürdü. Olabildiğince sessiz oturdu, penceredeki ışığı izledi ve olacakları bekledi.

Kırk İkinci Bölüm

Carrie bir sonraki günü yaralarını sararak ve korkunç bir akşamdan kalmalığı, içine bolca Tabasco sosu boca edilmiş domates suyu içip atmaya çalışarak geçirdi. Nihayet öğleden sonra bahçedeki bazı çürümüş saksıların içindeki vıcık vıcık şeyleri çiçek tarhlarına dökecek enerjiyi toplayabildi. Köklerden ve tuhaf tuhaf kıvrılan kırkayaklardan oluşan pelteyi çizmeli ayağıyla ezdi ve sonra en yanlış yerlerinden gelişmiş çoban püskülü ağacıyla uğraştı. Cebindeki telefon çaldı ve çamurlu eliyle onu çıkardığında ekranda Jen'in ismini gördü.

"Uyandı. Carrie... uyandı," dedi Jen. "Gözlerini açtı. Biraz etrafına bakındı, sonra benim orada olduğumu fark etti ve gülümsedi."

"Aman Tanrım, çok sevindim! Ne kadar oldu?" dedi Carrie.

"Yarım saat önce. Ve Carrie... biz nişanlandık. O ilaçlar yüzünden hâlâ sersem gibiyken evet cevabını çaktım. Baş nedimem olacağını söyle bana!"

"Eğer gelinliği seçebileceksem olur," dedi Carrie. Kendi haline bırakılırsa Jen'in neler seçebileceğini düşünmek içini ürpertmişti. "Dökümlü kollar yok. Robadan dikiş yok. Kral Arthur efsanesini anlatan beşinci sınıf bir filmde figüranmışsın gibi görünmeye çalışmak yok."

"Anlaştık," dedi Jen ve telefonu kapattı.

Carrie çamurdan arınmak için duş aldı ve dar siyah pantolonunun üzerine beyaz bir gömlek geçirip çabucak giyindi, saçını da

arkada basit bir atkuyruğu yaptı. Yakındaki bir barda Damian'la buluşacaklardı, tarafsız bir zeminde söylemesi gerekenleri söylemenin daha kolay olacağını düşünüyordu. Bara vardığında Damian bir köşe koltuğunda oturuyordu. Önündeki masada iki kadeh kırmızı şarap vardı. Eski kocası onu çok iyi tanıyordu. Onların hikâyelerine başka insanlar girmişti ama sadece ikisi, mutluluk ve acıyı tüm gücüyle hissetmişlerdi. Carrie'nin açıklama yapmaya gerek duymadığı, yaşadıklarına şahit olan tek kişi oydu.

Carrie paltosunu çıkarıp kanepenin ucuna koyarken, "Jen'in sevgilisi Tom uyandı," dedi.

"Harika! Tamamen iyileşecek mi?"

"Sanırım evet. Jen'in sesi çok iyi geliyordu. Evleniyorlar. Bahar düğünü."

Damian, "Umarım gelinliği sen seçiyorsundur," deyince Carrie güldü.

"Peki Jen'in bizim düğünümüzde ne giydiğini hatırlıyor musun?"

Aşırı sıcaktı. Evlendirme dairesine giden yolda bulanık bir parıltı var gibiydi. Damian yeni, koyu renkli, o hava için fazla ağır olan takım elbisesi içinde solgun görünüyordu. Carrie ise gümüşümsü gri elbisesinin koltuk altlarında ter lekeleri çıkmasından endişe ediyordu, elleri kırık beyaz gül buketinin etrafında nemliydi. Jen bir şapka takmıştı; papatyalarla bezenmiş bir tür erkek hasır şapkası ve neredeyse neon pembe, yerleri süpüren bir elbise giymişti. Carrie bir otelde düzenledikleri akşam partisini ve sarmaşık ve gümüş rengi kurdeleler, kalp şeklinde delikler açtıkları konserve fasulye kutularına yerleştirdikleri mumlarla dekore ederek kendilerine has bir hale getirdikleri alelade odayı hatırladı. Dışarıda bir anda indiren

fırtınada o kadar yakın durmuşlardı ki sanki vücutları yağmurda âdeta birbirine kaynamıştı.

“Dev bir karidese benziyordu,” dedi Carrie.

“Bir an vardı,” dedi Damian, “Yağmurda durduğumuz bir an. O ana geri dönebilmek için zihnimde sabit tuttum. Hâlâ oraya dönüyorum.”

Carrie, Damian’ın da kendi davasını ortaya koyduğunu gördü ve onu daha önce hiç sevmediği kadar çok sevdiğini fark etti.

“Beni hâlâ ayakta tutan bu Carrie...”

Carrie, “Damian...” diye söze başladı ama Damian’la aynı üniversiteye gitmiş ve onun kararlılığına rağmen birkaç sene önce arkadaşlığından kurtulmayı becerdikleri Greg’in masalarına gelmesiyle konuşmaları kesildi. Carrie sinir olmasına rağmen adamın ceket cebindeki yırtığa ve üzerine sinmiş kızartma kokusuna üzüldü ve onun için bir tabure çekti. “Gel bize katıl,” dedi. “Bir kadeh daha içeceğiz burada.”

Minnet dolu bir ifadeyle bakan Greg’in ceketi hemen çıkmış, gömlek kolları kıvrılmıştı ve Damian bara doğru gidiyordu.

“Durum ne?” diye sordu Greg, Damian’ın yarısını yediği cips paketini bulmuştu. “İkinizin arasında artık bir şey kalmadı sanıyordum...”

Carrie ve Damian ancak bir saat sonra kaçabildiler. Kış zamanı hiç o kadar hoş kokulu olmasa da kapılar açılıp kapandıkça tuhaf kokulu esintilerin bürüdüğü Mill Road’da yürüdüler. Pencere kenarında boş bir masa olduğu ve kızarmış ördek de servis ettikleri için bir noodle restoranını seçtiler. Carrie garson kadının ördeği kemikten ayırmasını, hızlı hareketlerle yumuşak eti ustaca dilimlemesini, buharı tüten bambu tenceredeki krepleri ve koyu renk sos dolu küçük kapları kolay ulaşabilecekleri yere koymasını izledi. Masalarındaki turuncu gerbera çiçeğinin, ağırlığı yüzünden boynu bükülmüştü ve cam vazonun kenarından zarifçe eğiliyordu.

“Zavallı Greg...” dedi Damian.

Carrie eti, kıyılmış yeşil soğanı ve sosu koyduğu krepı sar-makla meşguldü.

“Ne olacak bunun hali? Kendisine yarım saat katlanacak birini buluncaya tüm kadar Cambridge barlarını dolaşıyor. Çok üzücü.”

Carrie, Damian’a Simon’ı son ziyaretinin ortaya çıkardığı şeyleri nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Simon’ın onlara bir şey söyleyebile-ceğine inanmadığını biliyordu ama yine de bu son mesajın onu şoke edeceğini düşünüyordu, en azından kendisinin artık Charlie’nin boğulduğuna inandığını ona göstereceği için. Aslında Damian kendi içinde Charlie’nin sonsuza dek yittiğini bilse de Carrie’nin bu kadar zamandır inatla çocuğun hayatta olduğuna inanmasının dolaylı olarak adama da biraz olsun umut verdiğini hissediyordu.

“Kızma,” diye söze girdi sonunda. Onu kırmak istemiyordu ama yine de bunu söylemenin başka bir yolunu da düşünemiyordu. “Simon, Charlie’den başka bir mesaj aldı.” Damian sabırsızca döndü ve dinlemek istemiyormuş gibi tabağındaki yemeğe baktı.

“Onun boğulduğunu söyledi,” dedi Carrie hafifçe. Bir an Damian’ın suratında bir şeyin değiştiğini görür gibi oldu; bir şaş-kınlık ya da şok ifadesiydi bu. Sonra hemen toparlandı.

“Bunun sana bir şey ifade ettiğinin farkındayım Carrie,” dedi Damian, “Ama niye böyle anlamıyorum. Sen böyle değildin, ger-çekten.”

“Onun Charlie’yle temasta olduğuna inanıyorum. Bu konuda asla anlaşılamayacağımızı biliyorum,” dedi Carrie. “Simon bunu söylediğinde bir şeyler artık sona ermiş gibi hissettim.” Sözlerinin Damian üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını görmek için onun yüzüne baktı ama Damian onu doğru düzgün dinlemiyor gibiydi.

“Yeniden evlenelim,” dedi Damian. Ve yıllar önce rüzgârın kırbaçladığı bir plajda ona yaptığı evlenme teklifindeki gibi baktı.

O gün de, "Birbirimizi sevdiğimizi biliyoruz," demişti. "Beklemenin ne anlamı var?" Carrie'nin saçını, başının arkasında bir demet gibi toplamış ve onu gözkapaklarını öpmüştü.

Her zaman her şeyden çok emindi. Duyguları kili kesen metal iplikler gibi temiz ve doğrudu. Carrie belki bir zamanlar kendisinin de Damian'ın ne hissettiğinden ve ne istediğinden emin olduğu kadar emin olduğunu düşündü. Ama şimdi hiçbir şey ona bu denli kolay gelmiyordu. Diğer yandan bir daha hiç kimsenin Damian'ın ona verebildiği huzuru veremeyeceğini biliyordu.

"Yapamam," dedi. "Üzgünüm."

"Lütfen," dedi Damian. Carrie onun masanın kenarına tutunduğunu gördü, sanki ellerini bıraksa uçacak ve tavana doğru süzülecekti.

"Charlie'yi kaybedince bizi de kaybettim. Hiçbirini geri almanın yolu yok."

"Çiftlerin başına bir sürü şey geliyor. Acıya saplanıp kalmıştık. Birbirimize nasıl yardım edeceğimizi bilmiyorduk. Şimdi edebiliriz," dedi Damian.

Carrie elini onun sıkılı yumruklarından birinin üzerine koydu. "Beceremedik. Senin hatan değildi. Ya da benim. Böyle oldu işte," dedi.

Parmağıyla tıpkı Charlie'ninkilere benzeyen gözkapaklarından birine dokundu. Dışarıda ay tepede ve parlaktı. Mick Flynn'in bilardo salonunun dışındaki ağacın dallarına ve gövdesine sarılmış ışıklar, Noel sonrası dönem usulünce geçirildikten sonra kapatılmıştı ama bir sonraki ışıklandırma zamanına kadar orada kalacak, ağacın dokusuna işleyerek kabuğunda yivler açacaktı.

Carrie eve döndüğünde telefonunu kontrol etti, Simon Foster'dan bir mesaj vardı.

Adamın sesi telefonda gerçek hayatta olduğundan daha yumuşak, daha çekingendi.

“Uygun olduğunda beni arayabilir misin?” diyordu. “Charlie’den mesajlar alıyorum. Sürüyle mesaj. Onları ayıramıyorum. Çok mutsuz görünüyor Carrie. Sanırım sana gerçekten önemli bir şey söylemeye çalışıyor.”

Kırk Üçüncü Bölüm

Son mesajları duymak için sabırsızlanmasına rağmen Carrie, Simon'ı aramak için sabahı bekledi. Telefon açılmadan önce sadece üç kez çaldı. Onu köşeli yatağında otururken ya da boş zeminde tertipli masasına giderken hayal etti. Adamın etrafındaki her şey sessiz ve düzenliydi ama içinde yalvarışlar, kendini haklı çıkarmalar, açıklamalar, saçmalık ve çılgınlık, kötülük ve iyilik, öfke, üzüntü, sırlar ve yalanlar vardı. Demir atacak yer arayan, bir anlam ifade ettiklerinden emin olmaya çalışan başıboş ruhlardı bunlar.

“Merhaba Simon, ben Carrie. Bana dün gece mesaj bırakmışsın...”

“Ah evet, Carrie. Seni arayayım mı aramayayım mı bilemedim. Ama çok huzursuz görünüyor. Çok beklenmedik bir şey bu.”

“Ne diyor?” diye sordu Carrie.

“Daha önce ortaya çıktığındaki oğlan çocuğu gibi konuşmuyor. Önceden sesi sakın geliyordu. Ama şimdi çok değişmiş. Daha önce açıkladığım gibi, eğer bana aktarılan şey birini üzecek ya da kafasını karıştıracaksa mesajları düzenlemeye çalışırım...”

“Bana onun ne dediğini söyle,” dedi Carrie. Yüreği ağzına gelmişti; bir yandan bilmek istiyor, bir yandan da keşke duymam gerekmeseydi diye düşünüyordu. Ama daha önce oğlunu yüzüstü bırakmıştı. Bunu bir daha yapamazdı.

“Sesi farklı. Zar zor tanıyabildim. Bir şeyden ya da birinden korkmuş gibi görünüyor. Islaklıktan, üşümekten ve doğru düzgün nefes alamamaktan bahsedip duruyor.”

“Denizde olmayı mı anlatmaya çalışıyor?” diye sordu Carrie. Simon’ın kelimelerinin zihninde çağrıştırdığı imgelere dayanamıyordu. Çocuğun acı çekmediğini bilmeyi çok istiyordu ama görünene göre oğlu hiçbir şeyden kaçınamamıştı.

“Emin değilim ama sanmıyorum. Bir yere kilitlenmekten ve tuhaf bir kokudan bahsediyor... Bu kadar muğlak olduğu için üzgünüm. Bunun sana yardımcı olmadığına da farkındayım. Telefon etmemin sebebi senin bilmen gerektiği konusunda çok ısrarcı olması, senin yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi.”

“Ne yapmamı istiyor?” diye sordu Carrie titreyen sesiyle.

“Bilmiyorum Carrie,” dedi Simon. “Daha fazla şey bildiğimde sana hemen söyleyeceğime söz veriyorum. Onu her zaman bu kadar net duyamıyorum.”

“Beni tekrar arar mısın?”

“Ararım. Umarım seni gerçekten çok üzmemişimdir.”

Carrie mağazaya geldiğinde Jen gevezelik edip durduğu için çok mutlu oldu. Charlie’nin kafasında dönüp duran sözlerinden uzaklaşabilmek için bir şeylere ihtiyacı vardı. Eski fıkır fıkır haline tam olarak kavuşan Jen bir sürü yeni haber veriyor, planlardan bahsediyordu. Doktorlar, eve çıkabilecek seviyede iyileştikten emin olana kadar Tom’un hastanede en az bir hafta daha kalmasını istemişlerdi. Beyin sarsıntısı geçirmişti, önemli sayılabilecek yara bereleri, sıyrıkları ve çizikleri vardı, ayrıca bir kolu da kırıkta ama bu, Tom ve Jen’in hiç şüphesiz yüzyılın düğünü olacak olayı planlamaya başlamasına mani olmuyordu. Hatta Jen, kendi daha

abartılı önerilerini kabul ettirmek için sevgilisinin hâlâ tam olarak kendine gelmemiş olmasından faydalanıyordu. Eğer Tom'un süngüsü düşük olmasaydı sütunların üzerine dizilecek kuğularla ilgili fikrini kabul etmeyeceğinden emindi.

Carrie, Jen'in Trove'dan kadife kaplı bir klasör edinip her şeyin listesini çıkarıp renklerle kodlamasına güldü. Kısa bir süre içinde arkadaşlarının düğünleriyle dalga geçen birinden, dünyanın en iddialı gelin adayına dönüşmüştü; şifon kurdelelerin saten kurdelelere kıyasla faydalarını uzun uzadıya inceliyordu. Açık büfelerin ve köpük makinelerinin şeytan işi olduğunu söyleyen bu kadın, şimdi Cambridge'in yirmi kilometre çapında bulunan düğün mekânlarının listesini çıkarmıştı ve sistemli bir şekilde en ince ayrıntısına kadar inceliyor, sonrasında da yıldız sistemiyle oyluyordu. Carrie onun coşkusu, Simon'ın Charlie hakkında söyledikleriyle kesmek istemediği için duyduklarını kendine sakladı. Jen de korkunç günler geçirmişti ve şimdi acı deneyimlerden uzaklaşmayı hak ediyordu.

Carrie kutuların içinde gelen, teşhir edilemeyecek kadar kırışmış ipek tulumları ütülerken, "Görünen o ki Fantezi Emeklilik Evi'nde yalnız olacağım," dedi. Bu sırada Jen mağaza tezgâhına yaslanmıştı ve bir dergideki düğün hediyelikleri yazısına o kadar dalmıştı ki cevap vermedi.

"Neyse, beni ilgilendirmiyor. Sobranie sigaraları bana yeter," dedi Carrie.

"Ne?" dedi Jen hızla yukarı bakarak. Düğün masalarını süslemenin yüz bir yolunu anlatan makaleyle büyülenmesine rağmen Carrie'nin yanlışlıkla ona sağladığı ipucunu kaçırarak kadar dikkati dağılmamıştı.

"Damian'la bir şey mi oldu?"

"Dün gece ona bu işin bittiğini söyledim," dedi Carrie.

"İyi de bunu neden yaptın? Aranızın düzeldiğini söylemiştin."

“Bilmiyorum. Karışık... Senin hastanede Tom’la olan halinle de alakalı bir şey. Medyum hadisesinden bahsetmek istememesi de başka bir şey... Charlie ilk gittiğinde nasıl olduğumuzu hatırlattı bana. Bilmiyorum. Bir sürü sebebim var gerçekten. Bana yeniden evlenme teklif etti ve ben bunları düşünürken ona evet diyemezdim.”

Jen bir anda, “AMAN TANRIM... Çifte düğün yapabiliirdik!” diye bağırınca Carrie de sanki daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi, arkadaşının karanlık tarafa tamamen geçtiğine ikna oldu.

Carrie pembe ve mavi tulumları pamuklu askılara astı, altındaki yere kenarı kurdeleli diz üstü çoraplar ve açık mavi süet t-bar ayak-kabılar yerleştirdi. Tulumlar kesinlikle yirmi beş yaş altı içindi ama arada bazen 20’ler tarzı eteği fırfırlı, koyu yeşil zemin üzerine açık yeşil palamut ve yaprak desenli, bazen de krem zemin üzerine koyu kahverengi kıvrılıp yatmış kedi desenli elbiseler de vardı. Bunlar, canlı mor ve mavi renkte yünlü çoraplarla tulum giyme günlerinin geçtiğini hisseden müşterilere uyabilirdi. Yine de annesinin kendini bir tulumun içine tıkıştırmaya çalışması Carrie’yi şaşırtmazdı. Kadın her gün biraz daha hoppa hale geliyordu. Diğer yandan ona planlarının ne olduğunu sormanın zamanı gelmişti; sonsuza kadar Carrie’yle kalamazdı.

“Zafer gününü başka biriyle paylaşmak isteyebileceğini hayal dahi edemezdim! Ayrıca... böyle bir şey asla gerçekleşmeyecek,” dedi Carrie çalışmasına eleştirel bir gözle bakarak.

“O halde bu, romantik ve dertli Peter Fletcher’ın bir şansı daha olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu Jen sinsice.

“Hayır. Kesinlikle hayır. Ama...” Carrie konuşmayı bıraktı.

“Ne?” diye zorladı Jen. “Söyle bana.”

“Olayı abartma ama başka biri olabilir...”

Jen şaşkın, yuvarlak gözlerini Carrie'ye çevirdi. "Kim? Başka birinden bahsetmedin hiç."

"Birlikte bir mağaza işletmemiz sana hayatımın her detayını anlatmaya mukavele gereği zorunlu olduğum anlamına gelmiyor hanımefendi."

"Evet ama bu küçük bir detay değil, değil mi?" diye çıkıştı Jen öfkeyle.

"Sana daha önce Oliver Gladhill'den bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Ne? Şu kendini beğenmiş herif mi? Seri sevişken?"

"Evet."

"Onu görmeye katlanamadığını söylüyordun bir ara."

"Yani, geçen gün dışarı çıktık ve o... hiç de zannettiğim gibi biri değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten çok iyiydi. Beni can kulağıyla dinledi... Ona söylediğim şeyleri anlar gibi göründü..."

"Bir saniye, önce şunu bir netleştirelim. Bu heriften bana bahsettiğin ilk ve son seferde evinden her saat başka bir kadının çıktığını ve gözlerinin kaypak kaypak baktığını söyledin. Ama şimdi bir anda adam Claire Rayner'ın¹⁹ reenkarnasyonu oldu..."

"Bilmiyorum. Sadece nazik olduğunu düşündüm, o kadar. Konuşma şeklinde sağduyulu bir şeyler var," dedi Carrie bir yandan elbiselere çarpıcı taşlı kolyeler takıyor, sonra geriye çekilip görüntüyü değerlendiriyordu.

Tam o anda mağazanın zili çaldı ve Oliver içeri girdi. Carrie konuşmalarının öznesini bir anda karşısında gördüğüne öyle şaşırdı ki ansızın dönüp mineli broşlarla dolu bir sepeti devirdi. Yerde zarafetten uzak bir debelenmenin ve Jen ile Oliver'ın yardımlarının

19 2010'da hayatını kaybeden, Türkiye'deki Güzin Abı'ya benzer tavsiyeler veren köşe yazarı. (ç. n.)

ardından sepet, kasanın yanındaki yerini aldı ve Carrie de utançtan kızarmış bir yüzle arkadaşına döndü.

"Jen, bu Oliver Gladhill. Oliver, bu Jen," dedi Carrie. Jen'in var gücüyle inceleyici bakışlarını takındığının ve Oliver'ı baştan ayağa tetkik ettiğinin farkındaydı. Jen'in bakışları özellikle adamın ayakkabılarına takılmıştı. Üzerine dikilen matkap gibi bakışlardan biraz rahatsız olsa da Oliver, mağazaya gelişine Carrie'nin verdiği tepkiyi görünce memnun olmuştu. Kadının teni gerçekten de çok güzeldi, özellikle şu andaki gibi biraz telaşlı olduğunda. Koyu renk kaşlarının altındaki bakışları da hatırladığı gibi berrak ve dolaysızdı.

Oliver, Jen'in elini sıktı ve, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Ona çarpıklığıyla cezbeden bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Yarın için planın olup olmadığını öğrenmek için geldim Carrie. Benimle koruma alanına gelmek ister misin? Çalışmayı görmenin ilgin çektığını söylemiştin sanki..."

Carrie bu ukala herife defolup gitmesini söylemek üzereydi. Hâlâ kendini resmen onun üzerine atmış, sonra da reddedilmiş olmanın utancını yaşıyordu. Oliver'ın bahanesi tamamen saçmalıktı. Belli ki Carrie onunla birlikte olmak için yeterince sarışın değildi.

Ama kendisini aniden, "Hoşuma gider," derken duydu ve şaşırıp kaldı. "Yarın için planım sadece yiyecek alışverişi ve evi temizlemek."

"Harika. Kapını saat bir gibi çalarım. Sıcak tutacak, su geçirmez şeyler giy." Ve ardından Oliver iki kadına da o mahveden gülümsemesini yollayarak çıktı.

"Yakışıklı ve bunun farkında," dedi Jen. "Ayrıca ayakkabılar güven vermek için fazla *güvenilir*. Sanki bir kılavuz okumuş ve neyin kadınların hoşuna gittiğini bulmuş gibi."

"Biliyorum," dedi Carrie. "Ben de kendime aynısını söylüyorum."

Jen gönülsüzce, "Gülümsemesi çok güzel ama," dedi ve dergisine geri döndü.

“Bazı taraflar,” dedi Carrie, “düğün planlarını bir an için bir kenara koysaydı ve şu elbiselere fiyat etiketi koymama yardım etseydi iyi olurdu...”

“Önce bize çay demleyeceğim,” diye yanıtladı Jen. “Ve belki yan dükkândan bir paket portakallı Jaffa bisküvisi koparacağım, sonra da bana gelinlik konusunda ön fikirlerini verebilirsin. Açık yeşil düşünüyorum, omzu düşük. *Bir Yaz Gecesi Rüyası* tarzı bir hava.”

“Eğer saçmalamayı kesmezsen Bir Yaz Gecesi Cinayeti yaşanacak,” dedi Carrie. “Açık yeşil seni solgun gösterir ve omzu düşük elbiselerle de *Flashdance*’teki Jennifer Beal’a benzemezsin, sadece dağınık görünürsün. Ben keskin hatlı bir şeyler düşünüyorum. Belki biraz dantel. Zarafet diyorum, zarafet!”

Ancak Jen cevap vermedi. Yaptığı tek şey gözlerini devirip su ısıtıcısını çalıştırmaya gitmek oldu.

Kırk Dördüncü Bölüm

Anahtarın kilitte döndüğünü duyduklarında annesinin kollarında olan Max uyandı ve kaskatı kesildi. Kapı savrulurak açıldı ve Rupert odaya girdi. Kapıyı kapattı, kilitledi ve anahtarı cebine koydu. Küçük bir seyahat çantası taşıyordu ve balığa gittiği zamanki kıyafetlerini, yani rüzgâr geçirmez anorağını ve pantolonunu giymişti. Molly ayağa kalktı, bacakları soğuktan ve Max'i uyandırmamak için son birkaç saatte durmak zorunda olduğu pozisyonundan ötürü tutulmuştu. Rupert odanın diğer tarafında durmuş onlara bakıyordu.

“Rupert, Max iyi değil. Üşüdü. Astımı kötüleşiyor. Lütfen bizi çıkar.”

Fakat Rupert cevap vermedi. Ona doğru yürüyünce Molly de arkasındaki duvara doğru çekilmekten kendini alamadı. Adam tepesinde durduğunda ani bir iğrenme duydu. Alkol ve çürük, küflü bir şey kokuyordu, bir yüzme çantasının dibinde kalmış ıslak havlu gibi bir şey. Yüzünün yanında kırmızı, yara gibi bir leke vardı, sanki yüzünü durmadan ovalamış gibiydi.

“Baba, ben açım,” dedi Max ve durduramadığı bir şekilde öksürmeye başladı. Molly onun yanına eğildi ve sırtını okşadı.

“Görüyorsun. Gerçekten iyi değil Rupert. Beni bırakmadan da Max'i al. Onu Kate'e ya da hastaneye götür.”

“Arkadaşın dün akşam uğradı,” dedi Rupert. Sesi sakın çıkıyordu, tonu hafif ve konuşkandı. “Ona senin ve Max'in küçük bir

yolculuğa çıktığını söyledim. Max'in pek iyi olmadığını ve onu dinlenmesi için götürdüğünü anlattım. Aptal sürtük kaldığınız yerin adresini istedi..."

"Ona ne dedin?" diye sordu Molly, belki de Max'in ne kadar hasta olduğunu görür diye konuşmaya devam etmesini istiyordu.

"Ona Norfolk'ta bir otele gittiğinizi, adını bir yere not aldığımı ama aklımda kalmadığını söyledim. Gidip getirmemi bekledi ama unutmuş taklidi yaptım." Rupert bir anda kurnaz bakışlar attı. "Sanırım onu kandırdım. Eve geri dönmeyeceğim zaten." Ardından çantayı yere koydu ve fermuarını açtı. "İkinize küçük bir hediye getirdim." Gazeteye sarılmış bir şey çıkardı ve dikkatle açtı, yılan benzer bir yaratığı onların incelemesi için tuttu. Yaratık zeytin rengi, kaygan görünümlüydü ve Rupert'in yumruğundan aşağı, sanki elinden dökülüyormuş gibi dümdüz sallanıyordu.

"Şu ana kadar yakaladığım üçüncü yılan balığı. İyi tuttum, mevsimi bile olmadığını düşünürsek..."

Yılan balığını Max'in önüne, yere koydu. Çocuk titredi ve gözlerini çevirdi. Rupert çantasına döndü ve bu kez bir şişe su çıkardı, onu da yılan balığının yanına, yere koydu.

"Korkarım tabak yok," dedi Rupert ve Max'in kafasına hafifçe vurdu. "Bunu böyle piknikteymiş gibi yemen gerekecek, ha? Küçük bir macera..." Max kendini ondan geri çekince Rupert onu kazağının önünden kavrayıp ayakları yerden kesilinceye kadar yukarı çekti.

Molly ümitsizce oğluna yönelip, "Yapma Rupert. Lütfen yapma," dedi.

"Bu kadın seni de bana karşı döndürdü, değil mi?"

Max kafasını hayır der gibi salladı ve Rupert onu öyle ani bıraktı ki çocuk yere düştü ve kafasını çarpıp acıyla bağırdı.

Bu ses Rupert'i durdurdu. Bir an için havayı koklarcasına başını kaldırdı ve sonra etrafına şaşkınlıkla baktı. Ne yapması gerektiğini unutmuş gibiydi. Ayak ucunda hafifçe sallandı ve sonra sanki ani-

den, aşırı yorulmuş gibi sırtını duvara verip yere oturdu. Molly'ye bakıyor gibi gözüксе de gözleri odaksız ve boştu. Yüzündeki yarayı öyle bir kaşımaya başladı ki tırnaklarıyla derisini çizdi ve kan aktı.

Molly ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Eğer yumuşak ve sessizce hareket ederse onu tuhaf rüyasından uyandırmayacağına inanıyordu. Eğer yeterince dikkatli olursa belki paltosunun cebine bile ulaşabilirdi. Elini Rupert'ın omzuna koydu ama adam bu hareketi algıladığına dair hiçbir emare göstermedi. Dümdüz önüne bakmaya ve yaralı yüzüyle uğraşmaya devam ediyordu. Molly de bundan cesaret alıp onun yanına çömeldi. Kolunu ona dolamak gerçek bir çaba gerektiriyordu çünkü içgüdüleri ondan alabildiğine uzak durması yönünde uyarıyordu onu. Küçük bir çocukla ya da korkmuş bir hayvanla konuşur gibi bir yumuşak konuştu.

"Sen de kendini pek iyi hissetmiyorsun," dedi onun omzunu okşayarak. "Seni eve geri götürelim mi?"

Kolunu tam Rupert'ın paltosunun cebinin üzerine gelecek şekilde yerleştirdi. Cebin cırt cırtlı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Düzenli nefes almaya çalıştı, sesi alçak ve yatıştırıcıydı, aynı sözleri tekrarlıyordu.

"Neden hepimiz birlikte eve gitmiyoruz? Seni eve ve tatlı sıcak yatağına götürürüz. Şöyle güzel, sıcak bir içecek hazırlarız. Tüm bunları geride bırakırız..."

Molly elini Rupert'ın cebine sokmayı başardı ve parmakları anahtarın soğuk metali etrafında kenetlendi. Eğer elini tek bir yumuşak hareketle çekebilirse adam fark etmeden anahtarı almış olurdu.

Birden bileğinin vahşice kavrandığını fark etti ve sonra yüzüne aldığı darbe onu yana yıktı. Adam bir anda kalkmıştı. Tüm zayıflık belirtileri gitmiş, yerine o sıradışı kuvvet, daha önce de gördüğü o parıltı gelmişti.

"Ne yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun, seni aptal sürtük?"

Rupert onun önünde bir ileri bir geri yürüdü. Molly adamın konuşurken ağzından çıkan tükürükleri hissedebiliyordu.

“Sizi bırakabilirdim. Sizi dışarı çıkaracaktım. Ama sen beni kandırmaya çalıştın ve bunun tek suçlusu sensin. Sizi burada tutmak zorunda bırakıyorsun beni!”

“Max için bir kaban alabilir miyim? Lütfen bana onu sıcak tutacak bir şey ver,” diye yalvardı Molly. Bunun Max'i üzeceğini bildiği için ağlamamaya çalışıyordu ama çok yorulmuştu. Vücudundaki bütün kemikler yumuşamış gibiydi ve başı ağrıyordu. Rupert kapıya yürüdü, kilidi açtı ve dışarı çıkıp kapıyı çarptı. Anahtarın kilitte bir kez daha dönmesini dinlediler.

Kırk Beşinci Bölüm

Hava açık ve güneşliydi ama yeşil çizgileriyle havı dökülmüş fitilli kumaşa benzeyen geniş tarlaların, eski püskü oluklu demir yapıların ve arada bir görünen, Teksas'ta olsa abes durmayacak çiftlik evi tipi binaların arasından arabayla geçtikleri sırada Carrie mavi gökyüzünün bu manzarayı pek de güzelleştiremediğini düşündü. Burada yumuşak ya da güzel hiçbir şey yoktu. Somurtkan bir bungalovun çatısında sanki acı içindeymiş gibi iki büklüm duran, terk edilmiş ve sönmek üzere bir Noel Baba'nın sunduğu bir parça renk dışında her şey kullanışlılık esaslı, gerekli olandan bir gıdım fazlasını içermeyen pratik çizgilerden oluşuyordu.

Yetenekli ve şüphesiz ki yola oldukça aşına olmasına rağmen Carrie, Oliver'ın kendine fazla güvenen, dikkatsiz sollamalar yapan bir şoför olduğunu düşündü. Bir traktörün arkasındayken yolu görebilmek için bir anda direksiyonu kırınca Carrie koltuğunun kenarına yapıştı. Ayrıca yapmadığını umsa da istemdişi bir ses çıkarmış olabilirdi.

Oliver'ın onu korkak biri gibi görmesini istemiyordu.

"Endişelenme. Güvenilir ellerdesin," dedi adam ona gülümseyerek. Carrie onun gözleri ile beyninin kalabalık ve karmaşık çift yönlü yolla ilgilenmesini tercih ederdi. Arabada onun ne kadar yakınında olduğunu farkındaydı. Özellikle ellerine dikkat etmişti; bilekleri güçlü ve esnekti, parmakları direksiyonun derisine öylesine yaslanmış gibiydi. Koyu renk kot pantolonunun sardığı bacakla-

rını incelemek için yan gözle bakmaktan kendini alamadı. İkisi de beraber çıktıkları akşamın sonunda yaşananlar hakkında bir şey söylememişlerdi ama Carrie aynı hatayı ikinci kez yapmamaya kararlıydı; o kadar çok şarap içmemiş olsaydı ilkinde de yapmazdı.

Küçük, boş bir otoparka vardılar ve bir hazanbel tarlası ile kalın gövdelerinden tuhaf, çatallı dalların çıktığı birkaç söğüt ağacını geçerek kısa bir mesafe yürüdükten sonra sulak araziye ulaşmak için inşa edilmiş bir dizi yüksek iskeleye vardılar. Hendekler ve kara suyla dolu yerler kuru, yılın bu zamanında soluk ve renksiz sazlarla çevriliydi. Küçük bir köprünün üzerinde duran Carrie hem rüzgârın salladığı titrek yüzeyde sazların yansımasını görebiliyor, hem de su altındaki gizli yataklarından çıkarak karanlık zeminden büyüdükleri yeri seçebiliyordu. Köprünün üstünde olmak, toprağın yüzeyinin üstünde süzülme yanılsaması yaratıyordu. Sazlar ve suyun arasında nelerin kaynadığını düşünmekten uzaklaşıyordu insan. Yandaki tarlada iki Highland ineği bir ağacın altında yatıyor ve nefes verirken beyaz hava üfürüyorlardı.

Oliver geçen üç yılı gittikçe büyüyen bir sazlık yatağını oluşturmaya ve doğru büyüklükteki yılan balıklarının kanallarda yaşamasına harcadığını açıkladı. Ayrıca son sayıma göre en az dokuz balaban kuşunun bu alanı yuva bellediğini düşünüyordu.

“Onları tespit etmek çok zor çünkü çevrelerine çok güzel kamufle oluyorlar ve bir hayli gizemliler. Ancak çiftleşme mevsiminde tuhaf bir gürleme sesi çıkardıklarında nerede olduklarına dair bir ipucumuz oluyor. Yılın bu zamanında onları ancak şafaktan önceki bir iki saatte uçup tünediklerinde saymak mümkün,” dedi Oliver. Carrie’yi küçük, tahta bir avcı sığınağına götürüyordu.

Boydan boya bir ahşap bankın ve huş ağaçlarının şaşırtıcı derecede beyaz gövdeleriyle ve dallarıyla çevrili bir su birikintisine bakan bir gediğin olduğu sığınağın içi beklenmedik biçimde konforluydu. Carrie bir anda üzerine hücum eden ses yüzünden

hayrete düşmüştü. Sığınağın dışında her şey görece sessiz olsa da çeşitli yemliklerin bulunduğu bu korunaklı nokta, kuşların şarkılarının gürültüsüyle dolup taşıyordu. Sarı kiraz kuşları, mavi baştankaralar ve ispinozlar yüz­süz bir sincap çetesinin ve oraya yemek beklentisiyle gelmiş yalnız bir munçak geyiğinin arasında yer bulmak için itişiyordu.

Carrie tüm kasvetine rağmen buradaki yaşamın beklenmedik derecede canlı ve bereketli olduğunu fark etti. Kafasını ellerinin üzerine koyarak oturmuş, dirsekleri pervaza dayalı halde dışarıdaki hareketliliği izliyordu. Oliver onun profiline baktı; saçları güzel yüzünden geride toplanmıştı, uzanıp kulağının üzerindeki koyu renkli bukleye dokunma itkisini bastırdı.

Samimi bir şey söylemek istediği için ya da Carrie'nin ona bakmasını istediği için, "Medyumu tekrar gördün mü? Oğlunla ilgili bir şey duydu mu?" diye sordu.

"Evet. Seni son gördüğüm­den beri onunla bir kez telefonda konuştum. Açıkçası bu sefer beni korkuttu. Charlie'nin mesajları farklıymış. Bana bir şey söylemek istiyor gibiymiş..."

"Onu görmenin seni üzmeyeceğinden emin olmalısın."

"Artık duramam. Charlie'yi artık yalnız bırakamam," dedi Carrie.

"Olanlar nedeniyle kendini suçlamıyorsun, değil mi?"

"O gün uyuyakaldım. Benim suçum, ona iyi bakamadım."

"Çocukları günün her dakikası takip edemezsin ki..."

"Ama bu benim görevimdi!"

Oliver ona baktı ve Carrie'nin kendisi için kolay olan düşünceyi asla kabul etmeyeceğini gördü. Dudakları kapalıydı ve kendine has o tatlı hareketle alnına hafifçe dokunuyordu, sanki düşünceleri başına bela oluyormuş ya da çok önemsizmiş gibi.

"Ben de birini kaybettim," dedi Oliver. "Uzun zaman önce."

"Kimdi?"

“Erkek kardeşim,” diyen Oliver yıllardır konusunu açmadığı bir şeyi pek tanımadığı bu kadına niye anlattığını merak ediyordu.

Carrie fark etmeden ona yaklaşarak, “Ona ne oldu?” diye sordu.

“Bisiklet yarışı yapıyorduk. Çocukken yaşadığımız yere yakın bir tepe vardı ve çok dikti. Zirvesine çıkıp kendimizi aşağı bırakırdık. Bunu hep yapardık. Benden küçüktü ama gerçekten güzüpekti. Hiçbir şeyden korkmazdı ve onun bisikletinin tekerlekleri daha küçük olmasına rağmen beni gerçekten yenmek istiyordu. Ben de onu gaza getiriyordum galiba...” Oliver bir an sustu ve suyun karşı tarafına baktı. Carrie onun hikâyesini anlatmakta zorlandığını görebiliyordu.

“Yolun sonunda bir viraj vardı ve öteki tarafı kısmen görünüyordu, o yüzden sonuna gelmeden hep son dakikada yolun kenarındaki çimli tümseğe çıkardık. Fren yapmaya ancak zaman olurdu. Bir sebepten George bu kez fren yapmadı. Beni yeniyordu. Bisikletin zincirini yağladığını ya da onun gibi bir şey söylemişti... Sürmeye devam etti. Karşı yönden bir araba geliyordu. Şoförün durması imkânsızdı. Ve George... arabanın önüne fırladı.”

“Korkunç...” dedi Carrie. Oliver’ın bu kadar üzgün görünebileceğini hiç hayal etmediğini düşündü; adamın yumrukları sıkılıydı ve sesini zar zor kontrol ediyordu.”

“Annem ve babam beni hiç suçlamadı ama ben ağabeydim. Sorumlu olması gereken kişi bendim. Sonrasında ne kadar çok tatile çıkarsak çikalım, annemler yaşananları unutmak için kaç tane parti verirse versin George ailemizde büyük bir boşluk yarattı. Evden ayrılmak beni rahatlatır diye düşünmüştüm çünkü boşluğu geride bırakabileceğimi sanıyordum. Ama hiçbir zaman gerçekten bırakamıyorsun tabii...”

Sözleri, içinde uçma arzusu uyandırmış gibi ayağa fırladı Oliver. Carrie de kalktı ve onu avutma isteğiyle ona dokundu. Oliver ona dikkatle baktı ve sonra yüzünü eğdi, dudakları kadınıninkiyle

önce hafifçe, sonra daha güçlü buluştu. Carrie bir şok dalgasının içinde dolaştığını hissetti ve geri çekildi ama sonra kendini Oliver'ın ipeksi ve sıcak dudaklarına cevap verirken buldu. Oliver parmaklarını onun saçlarının arasına soktu ve kafasının arkasında sabitledi. Carrie'nin elleri de onun sırtında dolaştı; nabzının onunla attığını hissediyordu. Dışarıdaki şamata geride kalmıştı ve koskoca dünyada sadece ikisi vardı. Dışarıda, munçak geyiği ani bir sestten korkup sıçrayarak gitti.

Carrie en son kendini birinin kollarında tamamen kaybettiği zamanı hatırlamıyordu. Muhtemelen yarım şişe elma şarabı ve kaygan zeminli bir kilisenin onu cumartesi gecesi şehvetiyle baştan çıkardığı, çok eskide kalmış günlerden beri böyle bir şey olmamıştı. Gerçekten de ergenlikte hissettiklerine benziyordu bu. Arabaya dönerken Oliver birden durdu ve birlikte uçan, geniş kanatlı, geriye kalan solgun ışıktaki çirkin gözüken iki balaban kuşunu gösterdi.

Kırk Altıncı Bölüm

Carrie pazartesi sabahı sabah dokuzda mağazaya geldiğinde geniş bir kadro çoktan toplanmıştı. Görünüşe göre Trove uğrak bir merkez haline geliyordu. Bisikletini kilitlerken mağazanın penceresinden baktığında Carrie mekânın bir işyerinden ziyade birinin salonuna benzediğini düşündü. Ekose desenli, yelege benzeyen bir şey giydirilmiş Enif, mağazanın ortasında yere konmuş porselen bir kapta nazikçe kahvaltısını ediyordu. Paul ise Carrie'nin korkutucu fiyat etiketine rağmen pencerenin altındaki köşede harika duracağını ve insanlara arkadaşları bir şeyler denerken oturacak bir yer sağlayacağını düşündüğü için aldığı kadife lila koltuğa uzanmıştı. Carrie onun karton bardaktaki kahvesini koltuğun parlak kolçaklarından birinin üzerine koyduğunu görüp dehşete kapıldı. En endişe verici görüntü ise aşırı yüksek topuklu ayakkabılarıyla portatif merdivenin tepesine çıkmış, tavana devasa, pembe bir toz alıcıyla vuran Pam'di. Arkasından dükkâna sızmak ve pek de zekice olmayan bir şekilde girişe konmuş kurdeleli ipek külotlara ulaşmak için bastonunu kullanmaya çalışan Küçük Pis Bo'nun suratına kapıyı sıkıca kapatan Carrie etrafına baktı ve Jen'in kasanın yanında, pembe ve krem rengi bir pelür kâğıdı denizinin ortasında yere oturduğunu gördü.

Jen, Carrie'nin biraz agresif bakışlarını görmezden gelerek, "Günaydın Carrie," dedi. "Yeni bir vitrin dekorasyonu üzerinde çalışıyorum. Düğün temalı olacak."

“Bana da sorabilirdin. Yılın pek doğru bir zamanı değil...” diye başladı Carrie sinirli bir sesle ama arkadaşının kırgın ifadesini görünce yumuşadı. “Neyse, hızla senin uzmanlık alanın haline geldiğine göre tabii... Peki sen burada ne arıyorsun anne?”

Pam neşeli bir yüzle kızına döndü ve tüylü toz alıcıyı sallayınca bir tüy bulutu havada uçtu. “Biraz bahar temizliği canım... Yoksa dükkân bakımsızlıktan dökülecek.”

Enif ve Paul tavşan ve yıldız avlamaya gönderildikten, Carrie de gitmeye gönülsüz annesini üst kata envanter kontrolüne yolladıktan sonra Jen ve Carrie tüm sabahı vitrini bir düğün cennetine döndürerek geçirdiler. Jen eBay’de şampanya rengi, yumuşak brokar kumaştan, kayık yakalı ve bol eteğinin etrafı parlak yapay elmaslarla bezeli vintage bir elbise bulmuştu ve üzerine çok küçük gelse de mağazanın vitrininde kış ortası depresyonuna neşeli bir panzehir teşkil edecek mükemmel bir parça olacağına karar vermişti. Elbise, mağazanın bir hayat boyu Jen tarafından mağdur edilmeyi kabul lenmiş, çilekeş mankeni Dolly’ye giydirildi. Dolly’nin ayakları bir çift saten babete geçirildi ve manken yerden kaldırılıp ihtişamlı durmak üzere yüksek platforma yerleştirildi. Mankenin ayaklarının etrafı Jen’in yaptığı krem rengi ve pembe kâğıt güllerle dolduruldu, Carrie de kâğıt dantellerden büyük konfeti şekiller keserek onları cama yapıştırdı. Çalışırken Carrie, Oliver’la arasında geçenlerin bir kısmını Jen’e anlattı.

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Değil mi?” diye sordu Jen.

“Çekici olduğunu düşünüyorum. Fakat ilişkiye uygun olduğundan emin değilim. Belki de aslında ilişki istemeyen benim. Bilmiyorum.”

“Yerinde olsam dikkatli olurum. Şu sıralar gerçekten kendine dikkat etmen lazım. Damian ve medyumla olanlardan sonra insanları kulübelere çekip baştan çıkaran biriyle bir şeylere başlamalı mısın, emin değilim.”

“Sığınaktı, kulübe değil.”

“Aynı şey,” dedi Jen, “bana şüpheli geliyor.” Ve Dolly’nin imkânsız sarışınılıktaki saçlarına, file bir duvakla süslenmiş küçük başlığı takmak için parmak ucunda yükseldi.

İki kadın tamamlanan vitrine bakmak için dışarı çıktılar.

“Çok güzel,” dedi Carrie. “Ama elbise biraz ütülense iyi olur.”

Jen vitrinin bir o tarafında bir bu tarafında duran ve eleştirel gözleriyle kısıp kısıp bakan arkadaşına döndü ve içinde ona karşı sıcacık bir sevginin, hatta hayranlığın aktığını hissetti. Carrie çok güzeldi ve çok metin bir kadındı. Jen onun başına yakın zamanda iyi bir şeylerin gelmesini umdu. O kadar büyük bir mutluluk ve minnettarlıkla doluydu ki arkadaşının da en az onun kadar mutlu olmasını istiyordu.

“Medyumun söyledikleri hakkında ne hissediyorsun?” Hâlâ Simon Foster’ın hikâyesini inandırıcı kılmak için ihtiyaç duyduğu bilgileri bir şekilde edindiğine ve sezgisel olarak Carrie’nin duymak istediği sözcükleri bulduğuna inanıyordu. Üzüntünün dinamiklerine hâkim bir insanın bırakılan ipuçlarını, bilinçdışı küçük itirafları kendi çıkarına kullanması herhalde çok zor olmazdı. Charlie’nin öbür taraftan konuşabileceğine Jen’i kimse inandıramazdı ama Carrie’yi her zaman desteklemişti ve bu konuda da destekleyecekti.

“Onun boğulduğunu duymak beni mahvetti ama bir yanımda da bir şeylerin içimde serbest kaldığını hissetti, şişe mantarının fırlayıp çıkması gibi. En son mesajları duymaksa çok daha kötüydü çünkü onun acı çektiğini düşünmeye dayanamıyorum...”

“Ama şimdi acı çekmiyor,” dedi Jen. “Çekiyor olamaz. Bence artık Simon Foster’ı dinlememelisin.”

“Ama bu noktada bırakamam. Yapamam,” dedi Carrie. “Charlie’ye sırt çeviremem. Bu gerçekten ona dair son şey... Onun kayıp gittiğini hissediyorum.”

Mağazaya döndüklerinde Carrie'nin telefonu çalmaya başladı. Carrie bir dakika kadar dinleyip kapattı, yüzü bembeyaz kesmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Jen.

"Simon beni görmek istiyor," dedi Carrie. "Charlie'yle ilgili yeni bir şeyler var."

Envantere bakmayı bırakan ve açılmamış bir kolinin üzerine oturup çayını yudumlayan Pam, kızıyla birlikte gitmek için ısrar etti. Taksi neredeyse hemen geldi ve on beş dakika sonra kendilerini Simon'ın dairesinin önünde buldular.

Pam tasvip etmeyen bakışlarla, "Pencereler bir silinse iyi olur," diye söylenirken Carrie zili çaldı.

Simon kapıyı bir haftadır uyumamış gibi bir suratla açtı. Açık renk gözleri kanlanmış, omuzları düşmüştü, yüzündeki çizgilerse her zamankinden daha derindi. Carrie endişeyle onun normalde kusursuz kıyafetlerinin bile bakımsızlık emareleri gösterdiğini fark etti. Gömleğinin yakası kirli, pantolonu lekeliydi. Oturma odasında da bozulma belirtileri vardı. Kitaplar ters çevrilmişti ve havada çok hafif bir yemek kokusu vardı, sanki bir sebze çok uzun süre dışarıda kalmış ve bozulmuştu.

"Dağınıklık için üzgünüm," dedi Simon onlara yer açmak için kanepenin üzerindeki kâğıtları iterken. "Bu aralar pek iyi değilim de..."

"Bizi görecektir kadar iyi misin?" diye sordu Carrie. Hareket ederkenki biraz fazla dikkatli hali, Carrie'ye onun alkol aldığını düşündürdü.

"Seni görmem gerekiyordu. Sen bu mesajları anlayana kadar beni asla rahat bırakmayacağını düşünüyorum. Sorun şu ki ben de pek anlamıyorum." Simon kendini rahatlatmak istercesine titrek elini kafasının üzerinde bir ileri bir geri sürdü.

“Mesajları giderek daha telaşlı oldu. Çoğu zaman bağıırıyordu ve dün galiba hakikaten gözümün ucunda bir görünüp kayboldu. Hızlı bir hareketti, atlamak istiyormuş gibi.”

Carrie tükürüğünün sanki kusacakmış gibi ağzında toplandığını hissetti.

Pam, “Ne diyor?” diye sordu.

“Karanlıktan ve bir adamın tehlikeli olduğundan bahsetti. Yine nefes alamadığından bahsetmeye başladı. Bir annenin acı çektiğinden. Yükselen suyun kokusu... Sonra tekrar tekrar ona söyle, ona söyle, ona Max'i kurtarması gerektiğini söyle dedi.”

Simon ayağa kalktı, Carrie'ye doğru eğildi ve onun eline dokundu. Kadın onun nefesindeki alkolü koklayabiliyordu.

“Seni her gün sevdiğini söylememi istedi...” dedi Simon.

Carrie kalbinin sanki yumruk yemiş gibi kasıldığını hissetti. “Neden Max'ten bahsediyor?”

Simon tekrar oturup, “Bilmiyorum,” dedi. Mesajları iletme onu biraz rahatlatmış gibiydi. Kafasını sandalyenin sırtına dayadı ve gözlerini kapattı.

Kızına, “Korkunç görünüyorsun. Sert bir içkiye ihtiyacın var,” diyen Pam, Carrie'nin koluna girdi ve onu ilk bulduğu barın kapısından içeri itti. Kadeh kadeh kırmızı şarap içtiler; eve yürümeye yeniden başladıklarında ikisi de bayağı sarhoştular. Pam sendeleyerek ayakta duran birinin topuğunu bir mazgala sıkıştırdı ve kıldı.

Topuğu yeniden takmaya çalışıp başarısız olunca, “Of lanet olsun,” diye söylendi. “Marilyn Monroe bunu özellikle yaparmış!” Pam kaldırma tekrar çıkmaya çalışırken neredeyse bileğini burkacaktı. “Ayakkabılarının birinin topuğunun ucunu az bir şey kırarmış. O seksi salınmanın sırrı buymuş.”

Carrie, “Niye diğerini de kırıp dengelemiyorsun?” diye sordu.

“Bu topuğu tamir ettireceğim ve sadece birini kırmışken ikisine de para ödemeyeceğim,” dedi Pam öfkeyle.

Carrie sokak lambalarının nereye konulduğunu algılamak için dikkatini toplamaya çalışıyordu. Charlie’nin mesajı onu tahmin edebileceğinin de ötesinde sarsmıştı. Oğluna son söylediği sözlerin ne olduğunu son derece net hatırlıyordu. Birbirlerine sıkça söyledikleri sözcükler ya da bir tür kötülüğü kovma duasıydı bu. Tamamen bitkin, sanki bir daha bir şey hissetmeye gücü kalmamış gibi hissetti Carrie. Bedenin sonunda baskıya boyun eğdiğini ve kamyonlara çarpan arabaların fotoğraflarındaki gibi çöktüğünü hayal etti.

Eve vardığında Pam ona bir fincan kahve yaptı ve Carrie odasına çıkıp eski fotoğraf makinesinden çıkan Charlie’nin son fotoğraflarını koyduğu çekmeceyi açtı. Yatağa yattı ve vücudunu bir yastığın etrafında kıvırdı. Daha fazla zarar görmeyi önlemek için kendine dikkat etmesi gerektiğini hissetti. Resimler yine içini yaktı. En çok nefret ettiği şey de onların geçmişte kalıyor gibi görünmesiydi. Bir süre sonra birileri Charlie’nin saçına, mayosunun tarzına, hatta resimlerin baskı kalitesine bakıp onların eski olduğunu düşünebilirdi, tıpkı kendisinin de antikacılar da fotoğraflara bakarken yaptığı gibi: uzun zaman önce denize gömülmüş iskeleler, panjurlu büfelerin önünde grup grup dizilmiş aileler, garip şekilli yakalar takmış, yapmacık gülümsemeli çocuklar...

Paketteki son fotoğrafta Max vardı. Bir anda gözünün önüne o gün dehşet içinde çocuğa koştuğu ve Charlie’yi görüp görmediğini sorduğu an geldi. Acaba o anın, o sırada ölümcül bir korku içinde olduğu için anlayamadığı özel bir önemi mi vardı? Fotoğrafta bir havlunun üzerine oturmuş doğrudan kameraya bakıyordu, önünde de Charlie vardı. Fotoğrafın merkezinde olmadığı için yüzü tam odaklanmamıştı ama yine de yeterince belirgindi. Fotoğrafın tam köşesinde Molly duruyordu, saçları düğüm atılmış bir eşarpı ile top-

lanmıştı ve yüzü profilden görünüyordu. Bir piknik sepeti ya da plaj çantasını açıyordu. Max'in belirgin, badem şeklindeki gözleri ve başka çocukların muhakkak dalga geçecekleri kadar kafasının arkasına uzanan kulakları vardı. Çocukların başkalarının yumuşak karınlarını, savunmasız noktalarını bulmaya dair şaşmaz bir yetenekleri vardı.

Fotoğraftaki Max endişeli gözüküyordu. Kesinlikle tasasız bir çocuğun yüzüne sahip değildi. Onun mağazada sakin durduğu, sanki Carrie'yi teselli ettiğini biliyormuş gibi ona sarılmasına izin verdiği halini hatırladı. Bir anda Charlie'ye karşı büyük, beklenmedik bir öfke hissetti. Kendisini saran bu duygunun gücüyle şoka girmişti. Çocuk onun kalbini paramparça etmiş, hayatını mahvetmişti ve şimdi de anlamadığı mesajlarla ona işkence ediyordu. Ölülerin yaşayanlara, çok az tanıdığı çocuklar hakkında gizemli uyarılar vermek yerine teselli edici mesajlar göndermeleri gerekmez miydi? Öfkesi, Carrie'ye oğlunun sesini duymanın acısını bir süre unutturdu ve Carrie etrafına saçılmış fotoğraflar ve yüzünde kuruyan yaşlarla uyuyakaldı. Bir süre sonra parmak ucunda yürüyerek içeri giren Pam onun üzerine bir yorgan örttü ve odanın perdelerini çekti.

Carrie rüyasında sahile geri dönmüştü. Ufuk çizgisine doğru yürüyordu ama bu kez yalnızdı. Diğer her şey o günkü gibiydi. Güneş, kararsız sıcaklığında bulutların uyarısını taşıyor, kum o yürürken hafifçe çöküyor, ağırlığın altında nemini salarak her ayak izinin bir hayalete dönüşmesine yol açıyordu. Suyun bir kabarıp bir çekildiği deniz kıyısına geldiğinde paçalarını kıvrırdı ve ilerledi. Tam önünde sarı mayolu bir çocuk yüzüstü süzülüyordu, yavaşça hareket ediyor, dalgaların nazikçe yükselip alçalmasıyla sallanıyordu. Carrie ona doğru gitti ama su kısa sürede beline gelmesine rağmen henüz yaklaşmamıştı.

Çocuk, Carrie'nin ellerinden uzağa sürüklendi. Suyun gücünü, tehlikeli tuzağını hissedebiliyordu ve kendini alınmak üzere, dalgalarda bir gemiden düşen eşyalar kadar hafif olana kadar bıraktı. Çocuğa ulaşana kadar süzüldü ve müthiş bir sevinçle onun yaşadığını fark etti. İncecik boynunda nabızı güm güm atıyordu ve ona sarıldığında kalbinin attığını hissetti. Tüm kuvvetiyle onu sahile çekti, boynuna doladı, altında yüzdü ve sonunda nefes nefese kuma çıktı. Çocuğa döndüğünde Max'in yattığı yerden ona baktığını gördü.

Kırk Yedinci Bölüm

Carrie akşama doğru korkunç bir susuzluk ve güçlü bir baş ağrısıyla uyandı. Alt kata indi, kendine büyük bir bardak portakal suyu doldurdu ve camlı kapıdan dışarıya bakarak ayakta durup içti. Komşunun kedisinin çimlerde yürümesini ve bir parça toprağı nazik pati darbeleriyle eşelemesini izledi. Carrie camlı kapıya gönülsüzce vurdu ve kedi ona sarı gözleriyle şaşkın bir bakış attıktan sonra çitteki delikten dışarı çıktı. Bir parçacık kedi kakasından bir şey olmaz, diye düşündü, bahçe zaten berbat haldeydi. Yaptığı bahçe işi, mekânı daha kötü göstermekten başka bir işe yaramamış gibiydi ve hâlâ uğraşması gereken çürümüş sardunya-larla dolu saksılar ve ölü lobelya yığınları vardı. Çiçek tarhlarının da temizlenmesi ve kazılması gerekiyordu. Gökyüzünün gümüş ışığına ve hafif pembe çizgilerine rağmen tüm mekâna donuk bir boşlanmışlık havası hâkimdi. Rododendron çalılığının yanında, yağmurlu bir öğleden sonra hep birlikte durdukları ve hamster Bun için bir cenaze töreni düzenledikleri yeri görebiliyordu. Charlie koca koca gözyaşları dökmüş ve ellerini ovuşturmuş, bu sırada Damian bir pirinç kutusunun içine koyduğu hayvanı gömmüştü. Carrie ise büyük bir rahatlama hissetmişti. Onlar gazetelerini okur ve pastırmalı sandviçlerini yer ya da televizyon izlerlerken Bun zavallı günlerini ve gecelerini tekerleğinde dönerek korkunç, minik pençelerini plastiğe yapııştırarak geçirmişti.

Carrie bir anda kendini yapayalnız hissetti; ölü hamsterları, Charlie'yi ve mesajları düşünürken tek başına bir dakika bile geçiremeyecek gibiydi. Yukarı çıktı, temiz bir kot pantolon, yakasında büyük bir fiyonkla bağlanan açık mavi bol bir gömlek ve hemen hemen aynı renkte babetler giydi. Paltosunu aldı, mutfaktaki raftan bir şişe şarap kaptı ve daha fikrini değiştirmeden sokağı geçip Oliver'ın evine varıp ön kapıyı çaldı. Adam kapıya ayakları çıplak, gömleği pantolonunun dışında çıktı.

"Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?" diye sordu Carrie elindeki şarap şişesini ona doğru sallayarak.

"Kesinlikle hayır, içeri gel. Çalışıyormuş gibi yapıyordum sadece," dedi Oliver dev bir gülümsemeyle onu salona götürürken. Masadaki dizüstü bilgisayarı kapattı ve bir sehpanın üzerindeki lambayı yaktı.

"Ama çalışıyormuşsun..." dedi Carrie. "Başka zaman gelmemi istersen lütfen söyle."

"Seninle vakit geçirmekten gerçekten mutluluk duyarım," diyen Oliver, Carrie'nin paltosunu aldı ve onu kırlentlerle dolu, rahat bir kanepeye oturttu.

Ardından, "Bunu açıp iki de kadeh alacağım," dedi ve Carrie'yi odayı seyretmek üzere bıraktı. Carrie burayı normal haliyle görmemişti, sadece şu meşhur Noel partisi için toparlandığı haliyle biliyordu. Etkinlik Almond Sokağı sakinleri arasında hâlâ fısıltıyla konuşuluyordu. Rose ve Foxton aileleri arasında sıkıntılı bir uzlaşma gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Aslında 70'ler usulü bir eş değiştirme yaşandığına dair dedikodular ortalıkta dolaşıyordu ama Carrie herhangi birinin seks yaptığını, hatta aralarındaki anlaşmazlığı yeterli süre bir kenara koyup gerekli enerjiyi toplayabileceklerini bile tahayyül etmekte zorlanıyordu. Dedikoduyu Bayan Evans'ın çıkardığından şüpheleniyordu Carrie. Çünkü Bayan Evans doğal afetler ve kitlesel salgınlar üzerine, dünyanın sonu tahminleriyle

alakadar olmaktan hoşlanmanın yanı sıra akli fikri sekste olan biriydi. Carrie komşularının seks hayatları üzerine tüm düşünceleri kararlılıkla aklından çıkardı ve etrafına baktı. Oda şaşırtıcı derecede konforluydu; duvarlarda resimler ve fotoğraflar, ahşap zeminde ise parlak halılar vardı. Pencere pervazında bir grup kuş heykeli duruyordu, orta sehpanın üzerine bir vazo sarı gül konmuştu ve çalışma masasının üzerinde çeşitli şekil ve boyutta taşlarla dolu büyük bir kâse vardı. Tipik bekâr bir erkeğe ait birtakım teknolojik aletlerle dolu, buzdolabına kolay erişim sağlayan çok daha bakımsız bir ev beklemişti, buranın düzenlenmesi üzerinde ise bayağı düşünülmüş gibiydi. Carrie bu odanın Oliver'ın eski kız arkadaşlarından biri tarafından dekore edilip edilmediğini merak etti ama onlardan birini yumuşak döşemeleri seçebileceği kadar uzun süre burada tutmuş olması pek mümkün görünmüyordu. Oliver salona döndü ve ona bir kadeh şarap uzattı.

"Burası çok güzel," dedi Carrie.

Oliver da kanepede onun yanına oturup, "Teşekkürler," dedi. "Taşındığımda kötü durumdaydı ama burayı güzelleştirmek hoşuma gitti. Bu benim gerçek anlamda ilk evim, o yüzden eşyaları depodan çıkarıp ortaya koyabilmek harika oldu."

"Daha önce nerede yaşıyordun?"

"Pek çok yerde yaşadım... Amerika'da uzun süre kaldım, sonra Londra'da, sonra da İtalya ve İspanya'da. Aslında işim ya da içim beni nereye götürdüyse orada," dedi Oliver. Hemen ardından Carrie'nin gözlerinin altındaki mavi gölgelere bakarak, "İyi hissediyor musun?" diye sordu.

Carrie cevap vermek yerine dikkatle baktı ve sonra onu öpmek için uzandı. Oliver'ı şiddetle, dudaklarını diliyle açarak öptü, sonra ellerini onun yakası açık gömleğinin içinde, pürüzsüz göğsünün üzerine gezdirdi ve adamın kalbinin ellerinin altında hızlı atışını duydu. Kendi gömleğini çıkardı, sutyenini sıyırdı ve adamın elini

kendi göğsüne koydu. Oliver avucunun içini Carrie'nin göğsünde dolaştırdığında Carrie bacaklarının arasında nabzın küt küt attığını hissetti. Ellerini adamın bacaklarında, sonra da pantolonunun üzerinden penisinin olduğu yerde dolaştırdı ve ereksiyonuyla kumaşın zorlandığını hissetti. Fermuarını açıp elini içeri koyduğunda adamın derin bir nefes aldığını duydu. Oliver dilinin ucuyla onun boynundan aşağı indi, boğazındaki küçük boşluğu nazikçe yaladı. Carrie sonunda onun penisini pantolonundan kurtardı ve okşamaya başladı, elinin altında daha da sertleştiğini hissediyordu.

Hareketleri daha seri bir hal aldı, Oliver'ı kanepeye gitti, pantolonunu çekti ve üzerine çıktı. Bir süre sonra eğildi ve dudaklarıyla adamın penisinin ucunu önce şöyle bir sıyırdı, sonra hafifçe yaladı ve onun vücudunun ağzına daha yakın bir konuma geldiğini hissetti. Tensel dokunuşların getirdiği unutkanlığı yaşamak istiyordu. Bu paramparça eden tutkudan başka hiçbir şeyi hissetmemek istiyordu. Ancak neredeyse geri dönüşü olmayan noktada Oliver, Carrie'nin ellerini kavradı ve onu durdurdu.

"İstedğin bu mu Carrie?" diye sordu nazikçe. Gözleri arzuyla açılmıştı ve nefesi hırıltılıydı. İradesinin sonuna gelmiş olsa da kadının ani ısrarı ve bu noktaya varmalarındaki hızdan tedirgindi. Carrie'nin cevabı, dudaklarını onunkilere kilitlemek oldu, bu sefer onları durdurmanın yolu yoktu. İkisi için fazla küçük bir kanepede olmanın garipliği, vücutlarının birbirine hangi pozisyonda en iyi şekilde uyacağını bilmemeleri, kot pantolonlardan ve kopçalardan kıkırdayarak kurtulmaya çalışmaları... Evet, bunların hepsi vardı ama hepsinden öte içlerinde dolanan, birlikte hareket ederken onları alıp götüren arzunun gücü de mevcuttu.

Sonrasında Carrie ağlar ve ona Charlie'nin son sözlerini söylerken Oliver ona sarıldı. Saçlarını okşayarak onu yukarı götürdü, yatağa yatırdı ve ikisi de biraz uyudu. Bir süre sonra bir kez daha birbirlerine uyandılar, bu sefer daha yavaş gittiler ve onları eriten,

çoşturan ya da ne düşündüklerini unutturan yerleri keşfetmeye çalıştılar. Kalktıklarında Oliver üzerine komik bir mutfak önlüğü geçirdi ve Carrie o anda Oliver'ın evinde beklediği kadar saçma bir şey bulunduğunu gördüğü için rahatladı. Adam ona pastırma, fırında fasulye ve kızarmış ekmek yapıp büyük bir tepside getirdi.

Oliver yatağa uzanıp onun yüzyıllardır açmış gibi yemek yemesini izlerken, "Gerçekten gördüğüm en güzel kadınsın," dedi. Carrie'nin herhangi bir utangaçlık belirtisi göstermeden, göğüsleri çıplak bir şekilde oturmasına bayılmıştı. Gece lambasından gelen ışık teninde ve boynunun kıvrımında parlıyordu.

"Sen de düşündüğün kadar yakışıklısın," dedi Carrie aksi bir sesle. Ona hiçbir erkeğin sadece terlikleriyle ve çirkin bir önlükle bu kadar hoş görünmeye hakkı olmadığını söylemeyecekti. Tabagını sıyırdıktan sonra Oliver'ın önlüğünü çıkardı ve adam da onun vücudunda kırıntı kalmış mı diye bakıyormuş gibi yaparken bacakları çarşafın altında birbirine dolanmış halde tekrar uyudular.

Carrie ikinci kez uyandığında kendini çok huzursuz hissetti. Tatlı, hüzünlü gözleriyle Max'in yüzü bir anı olarak zihninde canlanmıştı. "Charlie benim arkadaşım," demişti küçük çocuk. Oliver hâlâ uyuyordu, onu uyandırmadan yataktan sessizce çıktı ve sokağı geçip kendi evine gitti. Adamın evinden aynı yolu izlemiş diğer kadınları gözünün önüne getirmemeye çalıştı. Dükkanı erken açma sırası ondaydı, o yüzden bisikletine binmeden önce sadece yüzüne su çaracak ve dişlerini fırçalayacak zamanı vardı. Tamir etmek için tekrar tekrar çaba göstermesine rağmen bu korkunç şey daimi olarak üçüncü viteste takılı kalmıştı, bu sebeple dükkâna vardığında demiryolu köprüsünü aşmak için gösterdiği çaba yüzünden soluk soluğaydı.

Kapıyı açtı, alarmı kapattı ve dükkânı derinlemesine temizleyip cilalamaya koyuldu. Ne hissettiği üzerine çok fazla düşünmemek

için olabildiğince meşgul olmak istiyordu. Yarım saat sonra mağaza gerçekten parlıyordu, çıkıp süt ve kasa için bozuk para almıştı ama hâlâ düşüncelerinden rahat bulamıyordu. Charlie, Max'i sevmiş, ona bir tür yakınlık beslemişti. Peki öbür çocuğun hoşlanmadığı şey neydi? Yarasalar mı? Charlie o yaratıklar için iğrenme ile büyülenme arasında bir hisse kapılmıştı, hatta bir keresinde bir yarasa kolonisinin resimlerinin bulunduğu kitabını annesine verip kendisinin bulamayacağı bir yere saklamasını istemişti. Carrie içgüdüsel olarak kasa tezgâhının arkasına gitti ve oraya istiflediği bir kart yığını çıkardı. Molly'nin iletişim bilgilerinin olduğu, mağazaya bıraktığı kartı buldu ve numarayı aradı. Telefon on kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Biraz aptal gibi hisseden Carrie de mesaj bıraktı: "Ben Carrie Hudson. Mağazadan... Resimlerinizle ilgili arıyorum. Müsait olduğunuzda beni arar mısınız? Teşekkürler." Tam o anda kapı bir anda çarparak açıldı ve Carrie'yi ürküttü. Jen alışıldık gürültülü haliyle eşikten içeri atıldı. Paltosunu tezgâha koydu ve boynunun etrafındaki, büyük ihtimalla bir çuvalın parçası olan şeyi çözmeye başladı. Dikkatli bakışlarını Carrie'ye dikmişti.

"Onunla yattın. Değil mi?" dedi Jen. Sekse dair altıncı hissi rahatsız ediciydi ancak Carrie gözlerinin etrafındaki uykusuzluk belirtilerinin ve giysilerindeki dağınıklığın da büyük ipuçları olduğunu düşündü.

"Yatmış olabilirim," diyen Carrie, Jen'in etki alanından uzaklaşmak ve su ısıtıcısını çalıştırmak için arkaya gitti. Jen de onu takip etti.

Samimi ve endişeli bir sesle, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi. "Şu an pek güçlü olduğunu düşünmüyorum ve Oliver'ın ihtiyaç duyduğu şeyin de bu olduğundan emin değilim."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum," dedi Carrie. "Sadece sürekli böyle hissetmekten kurtulmak istiyorum."

Jen ikisine de çay yaparken Carrie ona Simon'ın dairesine son yaptığı ziyaretten bahsetti. "Sence bu konuda ne yapmalıyım?" diye sordu Carrie. "Eğer Charlie'nin benimle konuşmaya çalıştığına inanıyorsam, ki inanıyorum, o zaman bana doğruyu söylemeye çalıştığına da inanmam lazım. Ona yardım etmemi istiyor."

"Polise gitmeye ne dersin?" dedi Jen.

"Gidip onlara ne diyeceğim? Ölü oğlumun bana bir keresinde sahilde gördüğü birinin tehlikede olduğunu söylediğini mi?"

"Hımm... evet. Bu onları harekete geçirmeyebilir."

"Bende onların adresi var... Kadının buraya tablolarıyla geldiği günü hatırlıyor musun?"

"Ah evet. Ben de bugün onu arayacaktım aslında çünkü onlardan birini sattım. Arazideki adamın olduğu tabloyu..."

"Parson's Köprüsü, Ely yakınlarında... Bildiğimi sanmıyorum ama Google'da aratabilirim."

"O eve gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Jen.

"Bu öğleden sonra gidebilirim aslında."

"Lütfen tek başına gitme," dedi Jen.

"Bir şey olmaz. Muhtemelen sağ salım evdelerdir. Kendimi aptal gibi hissedeceğim ve ondan daha fazla resim almak istediğimle ilgili bir hikâye uydurmak zorunda kalacağım, ki eğer satıyorlarsa bu iyi bir fikir olabilir sonuçta..."

"Oralarda bir başına dolaşmayacağına dair bana söz ver," dedi Jen. "En azından şu Oliver'la beraber git."

Kırk Sekizinci Bölüm

Rupert gittikten sonra Max yılan balığı yüzünden neredeyse kendini kaybedecek gibi oldu. Korkudan bir köşeye büzülmüştü ve annesinden o hayvanı ortadan kaldırmasını istiyordu. Molly hayvanı koyacak bir yer, açıp onu atabileceği bir pencere olmadığını anlatmaya çalıştı ama sonra onun dehşet içindeki yalvarışları karşısında deliye dönüp hayvanı gevşek bir taşın altına olabildiğince gizledi; öncesinde de yılan balığını bidonlardan birinin altında bulduğu kopmuş bir parça plastik filme sarmayı ihmal etmedi. Böyle bir güne daha maruz kalacaklarsa onu yemeleri gerekebileceğini düşünüyordu. Dün gecedan beri yemek yeme isteğinden kurtulsa da Max'in çok aç olduğunu biliyordu.

Molly plastik filmin kalanını Max'e sarmış, kendisi iliklerine kadar donsa da vücut ısınısını da tüm gece olabildiğince çocukla paylaşmıştı. Şafak sökmeye yakın Max'in öksürüğü daha da kötüleşti, çocuk titremeye başladı ve sonra da ateşten tuttuğunu iddia etti. Bir noktada bedenini saran filminden çıkmaya çalıştı ama Molly onu sıkıca tuttu, arada bir şişenin kapağıyla, kurumuş dudaklarının arasından dikkatle damlatarak ona su verdi. Plastik filmin altında bulduğu ve sonra yine o filmle beline sararak tutturduğu paslı bir tırpan, yan tarafına bastırıyordu. Birkaç tarım gereci daha vardı ama silah olarak kullanılabilecek başka bir şey yoktu.

Tüm vücudu ağrıyordu. Mahkûmiyetlerinin başladığı iki gün öncesinden beri neredeyse hiç uyumamıştı ve olabildiğince çoğunu

Max'e saklamak için de hiç su içmemişti. Bir ses duyabilmek için kulaklarını zorladı ama duyabildiği tek şey yakındaki bir yerin metal ya da plastik çatısına düşen yağmur sesiydi. Ses ona çocukken karavanda olduğu zamanları hatırlattı. Bir konaklama tesisine çekip yağmurun durmasını beklerken o ve ablası durmaksızın kâğıt oynarlardı. Babaları hava durumu yayını bulabilmek için radyoyu kurcalarken annesi de olanla idare etmeye çalışırdı. Bir an içinde o kadar büyük ve çocukça bir özlem dalgası hissetti ki yüksek sesle inledi ve Max'in uykusunda huzursuzca hareketlenmesine yol açtı. Molly o an annesinin yanında olması için her şeyini verirdi. Annesinin onun saçını tararkenki halini hatırladı. Dügümleri nazikçe açar, mızırızlanmalarına sonsuz bir sabır gösterir, sonra da saçını parlayana kadar fırçalar da fırçalardı.

"Saçlarının güzelliği senin en büyük özelliğin değil Molly," demişti bir keresinde. "Bunu kendilerine özel bir şeyleri olmayan kızlar için her zaman söyleyebilirsin. Ama senin içinde çok daha özel şeyler var..."

Molly cesur bir kızdı, neredeyse hiçbir şeyden korkmazdı, kendini kanıtlamaya ve zorlukları üstlenmeye de hevesliydi. Bir keresinde ablası ona küçümseyerek bunu yapamayacağını söylediği için hızlı akan bir nehrin üzerindeki dar bir kütüğü boydan boya yürüyerek aşmıştı. Hâlâ kütüğün ayakları altında sallanışını ve suyun delice akışını ve kıyıya atlarken yaşadığı sevinci hissedebiliyordu içinde. Şu an olduğu insana nasıl dönüştüğünü ise bilemiyordu. Kendisine o zamanlar çok doğal gelen kıvraklığı ve kuvveti en son ne zaman hissettiğini hatırlayamıyordu. Belki de Rupert'ın, içindeki o atlayan kızı gördüğünü ve onu olduğu yerde durdurmayı, eğer çok yükseğe atlarsa koparmayı istediğini düşündü.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Bisikletle evine dönerken Carrie doğru şeyi yaptığından giderek daha da emin oldu. Günün erken saatlerinde hissettiği huzursuzluk ve telaş, yerini kararlılığa bırakmıştı. Charlie'nin sözlerini dikkate alarak hareket etmesi gerekiyordu. Bir şeyler oğlunu korkutmuştu ve Carrie de şimdi bu korkuyu yok etmek için yapabileceği ne varsa yapmalıydı.

Yüzme havuzunun ilerisinden içeri baktığında iplere bağlanmış flamlar ve havuz kenarına sıralanmış, bir yarışa başlamayı bekleyen çocuklar gördü. Parmaklar mayoların altını çekiştiriyor, soluk renkli bacaklar fayans zemin üzerinde sallanıyordu. Mill Caddesi'nde hâlâ birbirinin elini tutup yürüyecek kadar bilinçsiz bir dizi küçük çocuk, sırt çantalı ve stres içinde görünen genç bir kadının önderliğinde, kaldırımında kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Carrie oğlunun yokluğunu hâlâ her yerde görüyordu.

Evinin önünden geçerken Carrie, Oliver'ın salonda dolandığını gördü ve durdu, bisikletini onun duvarına dayadı ve kapıyı çaldı. Kapı açıldığında Carrie onun her zamanki gibi bakımlı olmadığını görmekten anlaşılmaz bir haz duydu. Birlikte geçirdikleri akşamın, onu büyüleyici yakışıklılığına kafa patlatmaktan alıkoymaya yetecek kadar etkili olduğu barizdi.

"Sabah nereye gittin?" diye soru adam. "Sana iki numaralı kahvaltıyı hazırlayacaktım."

“Öyle kaçtığım için özür dilerim,” dedi Carrie. “Mağazaya erken gitmem gerekiyordu ve seni rahatsız etmek istemedim.”

“Beni istediğin zaman rahatsız edebilirsin,” dedi Oliver ve onu içeri çekip öptü. Carrie de ona derhal cevap verdiğini, adam ona dokunduğu anda içinde bir arzu kıvılcımının çıktığını hissetti. Oliver elini onun gömleğinin yakasından içeri sokup omzunu başparmağıyla okşadı ama Carrie geri çekildi.

“Kalamam,” dedi Carrie. “Yapmam gereken bir şey var ve... bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum.” Carrie bir an duraksadı çünkü kanepenin kolunda soluk renkli ipek bir kombinezonun asılı durduğunu fark etti, sabah orada kesinlikle böyle bir şey yoktu. Odaya göz gezdirirken bir de sandalyelerden birinin altında bir çift siyah topuklu ayakkabı gördü.

“Ama şimdi tekrar düşününce, pek uygun bir zamanmış gibi görünmüyor,” diye terslendi Carrie ve dönüp ön kapıya yürüdü.

Carrie'nin ses tonunun aniden sertleşmesine şaşırان Oliver, “Yapmamı istediğin şey neydi?” diye sordu.

“Önemli değil, kendi başıma hallederim,” dedi Carrie ve kapıyı açıp çıktı. Bu adamın ona bu kadar yakınlaşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Adam bariz bir şekilde penisini on dakikadan uzun süre pantolonunun içinde tutmaktan acizdi. Ona dair ilk içgüdülerine güvenmediği için şimdi kendine kızıyordu. Oliver'da yanlış olanın ne olduğunu bilmiyordu ama öğrenmek için daha fazla zaman da harcayamazdı.

Carrie bilgisayarında kısa bir aramayla evin tam konumunu belirlledi ve sadece topuklu ayakkabılarını çizmelerle değiştirecek ve kabanını, haritayı ve bir feneri arabasının bagajına koyacak kadar oyalandı. Carrie şehirden olabildiğince hızlı çıktı ve ancak Ely yoluna girdiğinde ne yaptığı üzerine düşünmek için kendine izin verdi. Max ile Molly'nin evinde ne bulmayı beklediğinden emin

değildi ama elindeki tek ipucu, dolayısıyla Charlie'nin kendisine ne dediğini anlamak için yapabileceği tek şey buydu. Hava kapalıydı, yağmur yağacak gibi görünüyordu ve rüzgâr güçlü esmeye başlamıştı. Kargalar tarlaların üzerinde dönüyor ya da doğa olaylarına maruz kalmaktan kaba, kambur şeylere dönüşmüş ağaçların üzerine kısa bir süreliğine konuyordu. Çantasındaki telefonu çalınca irkildi ve ses, hafifçe yolun kenarına doğru sürmesine ve kollarında istemdişi bir ürpertiye sebep oldu. Heybetli cüssesi ufuk çizgisine demirlenmiş katedralin uzağından geçti, sonra sağa sapıp bir kenarı çitli, diğer tarafında bir su kanalı olan dar bir yola girdi. Tek tük evleri ve çiftlik binalarını geçtikten sonra, yolun yaklaşık yedinci kilometresinde bir ev kümesine vardı. Molly ve Max'in evinin alan kodu, bu ufak köyün hemen ötesinde olduğuna işaret ediyordu. Bu yüzden Carrie, Parson's Köprüsü'nü geçti ve bozuk yolda bir kilometre kadar daha gitti. Kanala bu kadar yakın araba kullanmaktan hoşlanmıyordu. Hava şimdiden karardığına ve arabasının farları dışında hiçbir ışık kaynağı olmadığına göre dönüş yolunda dikkatli olması gerektiğini hatırladı.

Evin dışında park etti. Yakınında başkası olmadığına göre bu ev olmalıydı. Eğer içeride birisi varsa bu saatte ışıkların açık olması gerekirdi. Ev arazide alçak kalıyordu, karanlık pencereleri küçüktü ve fazla büyümüş bir porsuk ağacı ön girişi kısmen kapatıyordu. Mekân terk edilmiş görünüyordu ve Carrie bir anda derin bir korku duydu. Buraya yalnız gelmenin ne kadar zekice olduğunu ilk kez merak etti. Belki de çok geç kalmıştı. Belki Charlie'nin olacağını söylediği korkunç şey her ne ise zaten olmuştu. Onun ne söylediğini tam olarak hatırlamaya çalıştı ama sözcükler artık birbirine girmişti. Arabadan indi, bagajı açtı ve kabanı ile feneri aldı. Fenerin elindeki ağırlığı ona güven veriyordu. Bu korunaksız yerde dizginlerinden kurtulan rüzgârın bedenine çarpmasıyla ürperdi. Anlamsız olduğunu bildiği halde kapıyı tıklattı ve açık bırakılmış

olma ihtimaline karşı itti. Ellerini cama yapıştırıp ön pencereden içeri baktığında oturma odasındaki şöminenin yakın bir zamanda kullanıldığını, halının üzerindeki oyuncakları ve kitapları görebildi.

Olağandışı bir şey yok gibi görünüyordu. Birkaç küflenmiş bahçe mobilyasının ve duvara dayalı kelleşmiş bir Noel ağacının durduğu arka bahçeye geçti. Carrie pencerelerden birinin hafif aralık bırakıldığını fark etti ve elini içeri sokup mandalı serbest bırakarak pencereyi ardına kadar açtı. Pencere pervazı ve hemen altındaki evyeye tutunarak kendini içeri çekti ve sertçe yere indi. Feneri odanın içine tuttu, ışık düğmesini buldu ve aceleyle terk edildiği ortada olan mutfağı aydınlattı. Bir kenarda yıkanmamış bulaşıklar ve ocağın üzerindeki bir tavada yemek vardı. Ev soğuktu ve rutubet kokuyordu ama çok uzun süre boş kalmış gibi değildi. Hole çıktı ve kendini aptal gibi hissetmesine rağmen seslenmeye mecbur hissetti.

“Molly? Max?”

Kelimeleri boş evde yankılandı ve yine o içini ürperten korkuyu duydu. Yukarıda aniden bir gürültü oldu ve fenerini yaktığında çıkan ışık, merdivenin tepesinde kendisine bakan bir çift kedi gözünü aydınlattı. Carrie merdivenleri çıkmaya başladığında kedi hafifçe inler gibi miyavlayıp kayboldu. İlk odanın duvarını yokladı ve ışığı yaktığında buranın açıkça bir oğlan çocuğunun odası olduğunu gördü. Yarısı tamamlanmış bir Lego modeli çalışma masasının üzerinde duruyordu ve küçük bir araba sırası, halıyı baştanbaşa geçiyordu. Sünger Bob desenli yorganı olan yatak yapılmış ama sonra bozulmuştu, yorganın bir köşesi kaldırılmıştı. İçgüdüleri Carrie'nin elini yastığın altına sokup yoklamasını sağladı. Charlie eskiden onun için yastık altına mesajlar bırakırdı. Kendi ismi ve çok basit cümleler dışında henüz bir şey yazamadığı için nasıl hissettiğini ona açıklamak üzere çoğu zaman resim çizirdi. Gülümseyen

Charlie'nin, öfkeli Charlie'nin ve yüzünden armut büyüklüğünde gözyaşları dökülen Charlie'nin çoğu çizimini saklamıştı. Ve Carrie gerçekten de yastığın altında katlanmış küçük bir kâğıt buldu. Kâğıdı açtı ve hızla karalanmış sözcükleri okudu.

Babam bizi götürüyor. Annemin canını yaktı. Lütfen bize yardım edin. Max

Carrie evin ön kapısından çıktı ve arabasına bindi. 999'u aramanın pek doğru olmadığından kaygılansa da başka ne yapabileceğini bilmediği için hemen polisi aradı. Ne olduğunu açıklamak için zaman harcadı ve sonra başka bir insana aktarıldı, aynı bilgileri yeni baştan açıklamak zorunda kaldı.

"Hakikaten şu anda bir şey yapılması gerektiğini düşünüyorum. Acil bir durum bence," dedi Carrie. Tedirginliğini polis memuruna aktarmaya çalışıyordu, oysa memur onun aradığı güveni vermek yerine bu adreste yaşayan insanlarla arasında tam olarak nasıl bir bağ olduğunu tespit etmekle daha çok ilgiliydi. Polisin kafasının karışması şaşırtıcı değildi, eğer biri onu arayıp bir medyum vasıtasıyla ulaşan mesajın yol açtığı önseziyi takip ettiklerini söylese kendisi de karmakarışık olurdu.

"O adreste bir sorun yaşandığının halihazırda farkındayız Bayan Hudson," dedi aktarıldığı üçüncü polis. "Bayan Reardon'ın bir komşusundan, iki kişinin kayıp olduğu ihbarını aldık. Konuyu ele alıyoruz."

Carrie, Cambridge'e döndüğünde karakola uğramayı kabul etti. Hâlâ endişe içinde ama faydalı olabilecek ne yapabileceğini düşünmeden dönüş yoluna geçti. Gece birden çökmüştü ve dar yolda ilerlerken tüm dikkatini toplaması gerekiyordu. Yağmur, yol yüzeyini oraya gelirkenki halinden daha da çamurlu yapmıştı.

Lastikleri tehlikeli biçimde su kenarına doğru kayıyordu. Yolun ortasında sakince duran ve ileriye doğru bakan bir adam görür gibi oldu, sonra araba ilerlemeye devam etti, yol karardı ve başka bir şey göremedi.

Ellinci Bölüm

Molly onun geldiğini duyduğunda vakit öğle olmuştu. Daha öncekinden çok daha bakımsız görünüyordu. Pantolonunun paçaları çamurluydu ve şapkasını çıkardığında ortaya çıkan saçları uzun ve pisti. Islak kumaş ve nemli toprak kokuyordu. Onu şu an kocası ya da daha önceden tanıdığı herhangi bir insan olarak tanıyamazdı. Rupert artık ona tamamen yabancıydı, başka bir tür gibiydi. Max gözleri fal taşı gibi açık halde babasına baktı. Zorlukla nefes alıyordu ve annesine dayanarak yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

“Rupert, onu kaybediyoruz. Bana ne yapmak istiyorsan yap ama ne olur onu bırak gitsin.” Molly, Max’i nazıkçe yana itti ve ayağa kalktı. Çocuğa korktuğunu belli etmemek için bütün gücünü kullanıyordu.

“Lütfen. Sadece kapıyı aç.” Rupert’a vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştı. Yavaşça yürüdü ve yalvarırcasına onun kolunu tuttu ama Rupert onun kolunu itti ve Max’e doğru gitti. Çocuk kıpırdamadan babasına bakıyordu.

“Yılan balığını attık,” dedi Max. “Ama kokusunu hâlâ alıyorum.”

Rupert eğildi ve çocuğu kaldırdı. Odanın ortasındaki geniş kazanlardan birine gitti ve menteşeli kapıyı açtı. Molly onun üzerine atladı, sırtına yapıştı, tırnaklarını boynuna gömdü ve olabildiğince sert ısırdı. Rupert acıyı hissetmiş gibi görünmüyordu. Kadını sırtından atıp karşı koymayan Max’i kazanın içine attı ve kapıyı kapattı.

“Hayır. Rupert hayır! Nefes alamayacak.” Ne kadar gücü kaldıysa onu kaybettiğini hisseden Molly panikle çılgılık attı.

Molly adamın paçalarına yapıştı, gömleğinin altındaki tırpanın bağıyla boğuştu. Tırpanı çıkaramıyordu. Adam onu saçından tuttu ve diğer kazana doğru sürükledi. Molly epey mücadele etti, Rupert onu çekerken kafa derisinden büyük bir tutam saçın koptuğunu hissetti. Adam ikinci kazanı açtı ve onu içine itmeye başladı. Molly metal çerçeveye tutunarak karşı koydu. Tekmeler savururken Rupert’in karnına yeterince sert vurarak onun soluksuz kalıp geri çekilmesini sağladı ama adam hiçbir engel tanımıyor gibiydi. Gözleri boş bakıyor, sarsılmaz görünüyordu. Sanki Rupert gitmiş ve yerine bu amansız varlık gelmişti.

Aşağıya doğru itilen Molly, metal kapağın yerine oturduğunu duyduğunda her şey simsiyah oldu. Bir an panik oldu, bulunduğu yerin darlığını, bacaklarının kazanın sonunda hafifçe büküldüğünü hissetti. Zaman yavaş yavaş aktı ve nefesinin boğazında takıldığını hissetti. Ölmeden önce hissedeceğim son şey bu, diye düşündü. Ve sonra... “Max, ah Max...” Başını çevirdi ve metal kazanın yanında bozuk para boyutunda bir dizi delik gördü, zayıf da olsa deliklerden içeri ışık giriyordu. Ağzını o deliklere dayayıp sanki suyun yüzeyine yeni çıkmış gibi nefes aldı.

“Max!” diye bağırdı Molly deliklerden. “Max, deliklerden nefes al. Nefes al Max...”

Dinlemek için hareket etmeyi kesti ama cevap gelmedi, bunun üzerine tekrar bağırdı. Diğer tarafına kıvrıldı ve bu kez tırpanı bağlayan plastik kurdeleyi yırtmayı başardı. Aletin tahta sapıyla kazanın tavanına vurabildiği kadar sert vurdu. Durdu ve dinledi, hâlâ cevap alamayınca tekrar vurdu. Vücudu buz gibiydi ve ağlamasını durduramıyordu ama küçük, yuvarlak zindanının tavanına vurmaya devam etti. Tekrar durup dinledi. Büyük bir sevinçle Max’in tarafından gelen hafif vuruş sesini duyabildi.

Elli Birinci Bölüm

Polis karakolunda, Carrie anlattığı hikâyeyi polislerin anlamakta zorlandıklarını görebiliyordu. Ona tekrar tekrar, eğer üç yıl önce onları sahilde gördüğü kısa süre ve mağazasında onlarla yaptığı yakın tarihli konuşma sayılmazsa, Molly ve Max'in ev adresine nasıl ulaştığını sordular. Hikâyesi her tekrarladığında kendisine de biraz daha saçma geliyordu. Damian'la birlikte o korkunç fotoğraflara baktıkları gün orada olan polis nazikti, ona büyük bir fincan sıcak ve tatlı çay bile getirmişti. O fotoğraflardaki çocuğun şimdi nerede olduğunu, evinin yolunu bulup bulmadığını merak etti. Dünya kayıp çocuklarla dolu gibiydi ve Carrie hepsi için aniden keskin bir üzüntü duydu. Biricik oğlu Charlie, Max adlı çocuk ve küçük yumruğunu sıkkan diğer oğlan...

Carrie sonunda eve döndüğünde ortamı soğuk ve neşesiz buldu. Isıtmayı açıp perdeleri kapatırken titredi. Yapabileceği başka bir şey olmadığını bilse de hâlâ huzursuzdu. Simon'ı arayıp Charlie'nin yine ona ulaşip ulaşmadığını öğrenmeyi düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. Polise elindeki tüm bilgileri vermişti ve şimdi Molly ile Max'e ne olduğunu bulmak onların işiydi. Kendi payına düşeni yapmıştı. Midesi guruldadı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı ve Oliver'ın ona hazırladığı gece kahvaltısının,

muhtemelen son öğünü olduğunu fark etti. Bu sabah olanlara rağmen onun kollarında bulunduğu güven hissine özlem duydu. Adam alçağın teki olabilirdi ama bir kadına dünyayı unutturmayı iyi biliyordu ve Carrie de şu anda böyle bir ihtiyaç içindeydi. Üzerine biraz peynir eklediği bir dilim ekmeği ızgaraya koydu ve istekten ziyade âdet yerini bulsun diye bir yeşil biber ile salatalığı doğradı ve üzerlerine biraz zeytinyağı döktü. Aceleyle hazırladığı yemeğini *EastEnders* dizisini izlerken yedi ve sonra banyo yapmak için üst kata çıktı.

Hızla soğuyan suyun içinde, çıkmak için fazla yorgun bir halde uzanıyorken kapı zilini duydu. Aceleyle kalktı, kurulanmadan sabahlığını üzerine geçirdi ve merdivene üstündeki suyu damlattı. Oliver kapı eşiğinde duruyordu.

“Merhaba Carrie, içeri girebilir miyim?”

Carrie tereddüt etti. “Çok yorgunum Oliver. Zor bir gün geçirdim...”

“Lütfen. Evimden neden aniden çıktığını bilmek istiyorum.”

“Bana gerçekten bilmediğini mi söylüyorsun?” dedi Carrie isteksizce ve adamın içeri girmesi için kapıyı biraz daha açtı.

“Aklımda bir fikir var,” dedi Oliver. “Ama bunu konuşmak istiyorum.”

Carrie onu salona götürdü ve çok da gönüllü olmadığını belli eden bir sesle içecek bir şeyler teklif etti.

Oliver da yenilenmiş kanepeye oturup, “Bir kadeh şarap harika olur,” dedi.

Carrie iki kadeh doldurdu ve adamdan uzak olmak için şöminenin yanındaki koltuğa geçti. Ateşi yakmakla uğraşmadı. Oliver’ın, gerekenden bir an fazla kalmasını arzu ettiğini düşünmesini istemiyordu. Bu yalancı pislğin söylemek istediğini dinleyecekti ama hepsi bu kadardı.

“Evin etrafında kıyafetler gördüğünü ve hemen bir sonuca vardığını sanıyorum,” dedi Oliver.

“Evet. Vardığım sonuç senin yatağını terk etmemden sonraki dört saat içerisinde başka bir kadının geldiği ve oldukça pahalı kombinezonunu salonunda çıkardığı,” dedi Carrie ve hemen o an, kombinezonun pahalı görüldüğünü söylediğine pişman oldu. Sorun teşkil eden iç çamaşırının fazlasıyla incelendiği izlenimini uyarıyordu bu sözler Fakat sonra kendine engel olamayıp, “Sonra da son derece fahişe tarzı topuklu ayakkabılarını çıkarıp attığı,” diye devam etti.

“Nasıl görüldüğünün farkındayım,” dedi Oliver. “Ama onunla yatmadım.”

“Tabii. Peki onunla ne yaptın?” diye sordu Carrie. “Güreştiniz mi? Belki biraz bahçe işlerine bakmışsınızdır?”

“Jasmine eski bir arkadaşım. Biraz... kaotik bir hayatı var. Bazen evime geliyor ve uyuyarak kargaşayı atlatmaya çalışıyor. Bu olayda da iç çamaşırları yerine benim ona ödünç verdiğim pijamalarla uyudu.”

“Herhangi biriyle yaşadığın en uzun ilişki ne kadardı?” diye sordu Carrie.

Oliver şarabından bir yudum aldı ve bakışlarını Carrie'den uzaklaştırdı. “Yaşam tarzım uzun ilişkilere pek fazla olanak sağlamadı. Çok seyahat ettim. Beraber kalmak isteyeceğim ya da benimle bu işi sürdürmeyi isteyecek biriyle tanışmadım.”

“Biriyle ilişkini sürdürmeni ne sağladı?” diye sordu Carrie.

“Bilmiyorum. Görünce anlayacağımı düşünüyorum. Belki,” dedi Oliver.

Carrie gidip onun yanına oturdu. “Canımı yakacak bir şeye başlayacak gücüm yok Oliver. Öyle bir kuvvetim yok. Doğru ve iyi bir şey istiyorum. Dayanıklı bir şey.” Kendisine ve ona mesafeli bir şekilde oturmaya dikkat etmesine rağmen Oliver'ın çekimini üzerinde hissedebiliyordu.

“İş tanımına uyduğumu zannetmiyorum,” dedi Oliver. “Annelerin evinde George’un odası hâlâ bıraktığı günkü gibi. Demek istiyorum ki her ayrıntısı aynı, yatağın üzerindeki kıyafetlere, halıdaki eskimiş ayakkabılara kadar. George hâlâ onların en değerli gördükleri parçaları. Bunu onlara ben yaptım. Niyetim bu değil, ama zarar veriyorum.”

“Anneni ve babanı tanımıyorum,” dedi Carrie. “Ama senin söylediğin tarzda düşünmedikleri üzerine bahse girerim.”

“Bilmiyorum,” dedi Oliver. “Sadece bir şeyleri onlar için daha iyi hale getiremeyeceğimi biliyorum.”

“Onlar için bu durumu iyileştirmek senin görevin değil. Bunu yapmanın yolunu kendileri bulmalılar,” dedi Carrie.

“Senden hoşlanıyorum Carrie,” dedi Oliver. “Gerçekten hoşlanıyorum. Birlikte olmamızı isterim ama bunun yürüyeceğini sana söyleyemem. Sicilim pek etkileyici değil.”

Carrie bir an için ona baktı. Onun kollarına atılmak ve üst kattaki yatağına taşınmak üzere kendini ona bırakmak istedi ama Oliver’la olmanın daha fazla acı çekme ihtimalinin yolunu açacağını biliyordu ve bununla başa çıkacak donanımı olduğunu düşünmüyordu.

“Yapamam,” dedi Carrie. “Bu riski alamam.” Ardından kadehini yere koydu ve ayağa kalktı. “Üzgünüm Oliver,” dedi ve Oliver’ın yüzünde de üzüntülü bir ifade gördüğüne şaşırdı.

Giderken Oliver onun yanağını tek parmağıyla okşadı. Carrie sonrasında yatağında yatarken onun dokunduğu yeri hâlâ hissedebiliyordu.

Elli İkinci Bölüm

Carrie sonraki sabah uyandığında Pam'ın yatağının ucunda ayakta durup onu incelediğini gördü. Annesi perdeleri açıp açık mavi gökyüzünü ve ayazdan buz tutmuş çatıları ortaya çıkardı, sonra yatağın ucuna oturdu.

“Kollarını uzatıp yan dönerek uyuyorsun,” dedi Pam. “Bu da seni uyku uzmanlarının tabiriyle bir ‘bir şeylerin özlemini çeken’ biri yapıyor, açık kalpli ama kuşkulanmaya yatkın biri...”

“Annem tarafından rahat bırakılmanın özlemini çekiyorum,” dedi Carrie dönüp kafasını yastığa gömerek.

Pam kızının başını okşayıp ayağa kalktı. “Dinle Carrie, Simon aşağıda. Başka bir mesaj almış. Bence aşağı gelmelisin.”

Carrie aniden ağır bir korku hissetti. Demek ki bu şey onu rahat bırakmayacaktı. Hâlâ yarı uyur halde kalktı ve annesinin ardından merdivenlerden indi.

Simon bir fincan çayla mutfak masasında oturuyordu. Carrie, Pam'ın ona çay yapacak kadar zaman harcadığına göre yukarı çıkıp onu uyandırmak için telaş etmiş olamayacağını düşündü. Pam'ın, elini Simon'ın sandalyesinin arkasına âdeta sahiplenirmiş gibi atmasıyla da kuşkuları doğrulandı. Carrie mutfığa girdiğinde Simon kafasını kaldırıp ona baktı.

“Umarım buraya gelmemden rahatsız olmamışsındır,” dedi adam. Onu son gördükleri sefere göre daha bakımlı görünüyordu, sanki evden çıkmadan önce önce biraz derli toplu görünmek için

özel bir çaba sarf etmişti. Yeni tıraş olmuştu ve çenesinde ufak, kanlı bir kesik vardı. Carrie, evinin nerede olduğunu Simon'ın nasıl öğrendiğini merak etti ama Pam, zihnindeki bu soruyu cevapladı.

"Sabah sen uyurken cep telefonunu yanıtladım. Aramanın Simon'dan olduğunu gördüm ve önemli olabileceğini düşündüm," dedi Pam. "Charlie'den bir şeyler daha geldiğini söyledi."

Carrie masaya oturdu ve Pam de onun önüne bir fincan çay koydu.

"Yine Max'le mi ilgili?" diye sordu Carrie. "Dün evine gittim ve orada değillerdi. Ve... polis de işin içinde."

"Dün nereye gittin?" diye sordu Pam şaşkınlıkla.

"Tuhaf bir bina tasvir ediyordu," dedi Simon. "Tekrar tekrar çok uzun bir bacadan bahsedip durdu. Eğer bana bir kâğıt verirsen sana tasvir ettiğini düşündüğüm şeyi çizmeye çalışırım."

Pam istenen kâğıdı bulmak için koşuşturdu ve Simon'a verdi. O da bir binanın, daha doğrusu birbirine bağlı birkaç binanın eskizini çizmeye başladı. Merkezde uzun ince bir baca vardı. Binalar eğimli çatıları, tuğla cepheleri ve yüksekteki küçük pencereleriyle Viktorya Dönemi'ne ait gibi görünüyordu.

"Max'in çok karanlık bir yerde olduğunu ve nefes almakta zorlandığını söyledi," dedi Simon. "Ayrıca Max'in yakında ona katılacağını da söyledi."

Carrie, Simon'ın çizdiği eskize baktı. Daha önce bulunduğu ya da fotoğrafını gördüğü hiçbir yere benzemiyordu.

"Bence bunu doğrudan polise götürmelisin," dedi Pam. "Bununla sen başa çıkamazsın."

"Polisin bizim bir grup manyak olduğumuzu düşünmediğinden emin değilim," dedi Carrie. "Dün akşam yaşadıklarımın, beynimi mahvettiğini düşündükleri izlenimini aldım. Ki bu olabilir de elbette."

Carrie çılgın bir an için belki de her şeyi kafasında kurduğunu ve çocuğunun ölümünün yarattığı üzüntü ile suçluluk duygusunun,

detaylı sanrılar görmesine yol açtığını düşündü. Bunun doğru olduğunu düşünmek, gerçekte kıyaslanınca çok daha rahatlatıcıydı. Eğer mutfağında oturup, ölen oğlunun şimdi telefon defterinin arkasına kalemle tuhaf şekiller çizen alkolik bir medyum üzerinden onunla iletişim kurduğuna inanabiliyorsa herkes her şeye inanabilirdi.

Carrie salona gidip dizüstü bilgisayarını aldı ve mutfağa getirdi. Google'da "Doğu Anglia bacalar" kelimelerini arattı ve sayfalarca baca temizleyici ve tamircisine ulaştı. Aramasını "Doğu Anglia yüksek bacalar" şeklinde düzeltti ve hemen hemen Simon'ın çizdiğine benzer bir resim buldu. Ely yakınındaki bir köyde bulunan buharlı pompa istasyonuna aitti. Artık bir müze olan bina eskiden suyu, tarlaların ve yolların sınırlarını çizen boşaltım hendeklerine pompalıyordu. Binaların yerleşiminin, Simon'ın çizimine benzerliği tesadüf olamazdı. Bu bina topluluğu bir kepçeli çark, makine dairesi ve bacanın takılı olduğu kazan dairesinden oluşuyordu. Carrie, Molly ve Max'in neden bir müzede tutulabileceğini anlamadı ama bu bir ipucuydu ve peşinden gitmesi gerekiyordu.

Carrie hızlıca kahvaltı edip duş aldı ve giyindi. Hiçbir yere yalnız gitmemesi konusunda Pam'in baskısına boyun eğerek Paul'ü aradı ve onunla gelip gelemeyeceğini sordu. Jen'le beraber yaşadıkları eve vardığında adam evin önünde kabanını giymiş hazır bekliyordu. Paul'le birlikte Enif de bu kadar külüstür bir arabada seyahat edecek kadar nasıl düştüğünü merak edermiş gibi horgörüyle Carrie'nin arabasının yolunu tuttu.

"Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm," dedi Carrie şehir merkezindeki tıkalı sokaklarda gitmeye çalışırken. "Annem başımı belaya sokacağı mı düşünüyor da..."

"Hiç sorun değil," dedi Paul. "Bilgisayardan uzaklaştığıma sevindim. Bir süre sonra gözünün önünde noktalar yüzmeye başlıyor."

“Dün mağazaya gittin mi?” diye sordu Carrie. “Mağaza dışında gereğinden fazla vakit geçirdiğim için kendimi gerçekten suçlu hissediyorum.”

“Mağazada olmayı seviyorum, ayrıca araştırma projesinin bir sonraki safhasını aşabilmek için de ekstra paraya ihtiyacım var. Enif de yemekleri beğenmemeye başladı...”

Müzenin yolunu kolayca buldular ve arabayı kanalın kenarındaki dar bir çim şeridine park ettiler. Bina sağlam ve heybetli görünüyordu. Kare şeklindeki baca da civarın en yüksek noktasıydı. Kemerli ahşap kapı kilitliydi ve müzenin halka açık olmadığı ortadaydı. Köpeğiyle geçen yaşlı bir adam onlara seslendi.

“Kapalı orası. Sadece haftanın bazı günleri açık,” dedi. Adamın küçük, düşük göbekli köpeği, sanki şeytanın huzurunda olduğunu biliyormuş gibi korkuyla Enif’e bakıyordu. Carrie ve Paul, köpeğinin titreyerek kakasını yapması için duran adama doğru ilerlediler. İşte Enif etrafa böyle korku salabiliyordu...

“Ama buralara bir daha gelirsenez bir uğramaya değer,” diye devam etti adam. “Bu eski pompa istasyonları olmasaydı bütün bu bölge daha uzun süre bataklık olarak kalırdı. Düşünün, sahanın büyük kısmı su altındayken burası dış dünyadan kopuktu.”

“Bunun gibi çok istasyon var mıydı?” diye sordu Carrie.

“Sanırım zamanında yüz kadar varmış ama ülkenin bu bölgesinde korunmuş son örnek bu. Ama etrafa dağılmış, muhtemelen harabeye dönmüş, belki bazıları çiftlik binası olarak kullanılan başka yerler varsa da şaşırmam.”

Carrie birden Molly’nin satılmak üzere Trove’a getirdiği tabloyu düşündü; tuhaf bir yapıya sahip bir binanın resmi... Binanın, yarısı sarmaşıklarla kaplı bir tür kırık bacaya sahip olduğundan neredeyse emindi. Nerede demişti? Evine yakın olduğunu söylemişti Molly. Oraya yürürken rastlamışlardı.

Enif diğerk köpeğın arka bacaklarına ani bir hamle yapınca Paul onu çekip arabaya doğru götürdü. Adam Carrie ile Paul'ü yolcu eder gibi bir hareket yapıp yoluna devam etti. Carrie adamın büyük ihtimal yoluna çıkan yabancılarla zaman geçirmekten hoşlandığını ama bu yabancılar arazisinde uzun süre takılmazsa daha da mutlu olduğunu düşündü.

Elli Üçüncü Bölüm

Molly, Max'in düzenli vuruşlarını gecenin hangi anında bitirdiğinden emin değildi. Bir süre onun uykuya daldığı düşüncesiyle kendini teselli etti ve varile sığdırmak için büktüğünden bacaklarına ağır bir kramp girse de kendisi de biraz uymaya yapmaya çalıştı. Gece birkaç kez binanın kapısının açıldığını duyduğunu sandı ve her seferinde Rupert'in kazanın kapağını açma ihtimaline karşı kendini hazırladı ama adam hiç yanına gelmedi. Taş zeminin üzerinde bir şeylerin taşındığını da duyar gibi oldu. Dikkatini çekmek için kazanın tepesine vurdu ama Rupert onu duymazlıktan geliyor gibiydi. Artık açlık hissi de kaybolmuştu ama üzerine ezici bir halsizlik gelmişti ve susuzluk çekiyordu. Odanın köşesinde bıraktıkları yarısı dolu su şişesini özlemle düşündü. Yapraklardan yeşil bir örtünün arasından gözüken gökyüzünün rengini de düşünüyordu. Babasının mavi halıda bir aşağı bir yukarı yürümesini, evliliklerinin ilk yıl dönümünde Rupert'in onun bileklerini tutuşunu ve Max'in içinde hareket ederken şiş karnında yarattığı tuhaf dalgalanmaları... Oğluna seslendi ve tırpanın sapıyla daha güçlü vurdu ama bu kez cevap veren bir vuruş yoktu.

Max ana rahmindeki bir bebek gibi kıvrılmıştı. Annesinin yakınlarda bir şeye vurduğunu duydu ama ona cevap verecek gücü yoktu. Kafası kocaman olmuş, vücudu da şişmiş gibi hissediyordu ve sanki suyun üzerinde süzülüyordu. Annesinin ona bir şey söyleyeceği

zaman çenesini avucuna alışı ve saçının yıkandıktan sonraki yumuşak hissini düşündü. Okulda Craig'ın onu karnından itmesiyle nefesinin kesilmesini düşündü. Holde hayvanlarını birbiri ardına dizişini de. Suyun sallandığını hissediyordu, biraz ötede Charlie'yi görebiliyordu, çocuk ona elini uzatıyordu. Artık Charlie'nin olduğu deniz kenarından çok uzakta değildi.

Molly sıçrayarak uyandı. Kazanın kapısı açılmıştı. Kendini hazır hissetti. Tek bir şansı olduğunu biliyordu. Kapı açıldığında Molly kolunu olabildiğince hızlı Rupert'ın yüzüne doğru salladı. Tırpan adamın çenesini sıyırıp yanağına saplandı ve adam şok içinde geri düştü. Kendini hızla kazandan dışarı çeken Molly, bacakları vücudunun ağırlığını üstlenip altında neredeyse bükülürken acıyla yüzünü buruşturdu. Adam tırpanı bir sinekmiş gibi sökmeye çalıştı ama çok derine saplanmıştı. Rupert odada sağa sola sallanarak aleti yüzünden sökmeye çalıştı ve sonunda, acı dolu bir hırıltıyla çıkardı. Elleri yüzüne gitti ve kan, parmaklarının arasından önüne aktı. Kandan kör olmuş gibiydi. Molly düşen tırpanı almak için koştu ve onun anlık dalgınlığından faydalanarak ona tekrar vurdu. Adam yan tarafına aldığı darbeye acıdan iki büküm oldu. Kadın tırpanı tekrar ona vurdu ve darbenin gücüyle paslı demir, adamın boynunun yanına saplandı. Bu kez adam yere düştü. Elleri boğazında, yarasından oluk oluk kan akarken yerde yattı. Ona dokunmaya dayanamasa da Molly elini hızlıca onun cebine sokup anahtarı çıkardı. Odanın bir köşesinde bir sürü saman balyası olduğunun hayal meyal farkına vardı, onların kuru ve tatlı kokusunu alabiliyordu. Max'in içinde olduğu kazana koştu ve kapıyı açıp oğlunu kurtardı. Çocuk baygındı ama hâlâ nefes alıyordu. Molly onu kollarına aldı ve kapıya koştu, oğlunun vücudunun ağırlığını büküğü dizine vererek anahtarı kilide soktu ve döndürmeye çalıştı, anahtarı kilitte bir o

yana bir bu yana çevirip doğru pozisyonu bulmaya çalışırken sinir ve gerginlikle haykırdı. Anahtarın döndüğünü hissettiği anda bir el ayak bileğine yapıştı ve Max'le birlikte yere düşmesine neden oldu.

Elli Dördüncü Bölüm

Paul ve Carrie diğer pompa istasyonuna en azından uğramaya değeğine karar verdiler. Molly ve Max'in orada tutuluyor olmaları düşük bir ihtimaldi ama yine de mümkündü. Carrie, Charlie'nin varlığını yanında hissedebiliyordu. Gökyüzü, rüzgârın kovaladığı devasa, hareketli bulutlarla kaplıydı ve bu yüzden ışığın şiddeti her an değişiyordu. Bazen parlak bazen de neredeyse karanlık oluyordu. Ardında büyük buharı tüten parçalar bırakan gübre dolu bir traktör, önlerinde aheste aheste giderken onları bir süre yavaşlattı.

Carrie, Parson's Köprüsü yolunu tekrar bulmakta hiç zorlanmadı ve önceki gün geçtiğı, gece daha da çamurlu hale gelmiş yolu tekrar aştı. Enif huzursuzlanmaya ve boğazının arkasından uyarır gibi bir ses çıkarmaya başlamıştı.

"Susamış olabilir," dedi Paul. "Durduğumuzda ona su veririm."

Molly ve Max'in evinden sonra yol daha da bozuluyordu, taş yüzeyin üzerinde sekerlerken Carrie arabanın süspansiyonuyla ilgili endişelendi. Gözün alabildiğince uzanan ıslak tarlalar ve fırıl fırıl dönüp duran kargalar dışında bir şey yok gibiydi. Arada ağaçlık bir yerden geçiyorlardı ve Carrie dalların belki bir binayı gizliyor olabileceğini düşünerek yavaşlıyordu ama hiçbir şey yoktu. Sonunda yol, bataklık bir çayıra vararak bitti ve Carrie arabayı sürme konusunda kendine güvenemedi. Yanlış tarafa gidip burun üstü bir hendeğe düşmeleri işten değildi. Arabayı park edip indiler. Enif,

Paul'un onun ağzına sıktığı su şişesinden hızlıca içti ve sonra burnu aşağıda, kuyruğu yukarıda fırlayıp gitti.

Köpek bu kadar hızlı gözden kaybolduğu için tedirgin olan Carrie, "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Normalde nereye gittiğini bilir," dedi Paul ve köpeğin arkasından gitti. Carrie'nin de takip etmekten başka seçeneği yoktu. Bir süre sazlıkların ve su birikintilerinin yanından yürüdükten sonra kayın ve söğüt ağaçlarından bir koruluğa vardılar. Enif hâlâ derin derin koklayarak önlerinde hızla ilerliyordu. Carrie onu daha önce hiç bu kadar hareketli görmemişti. Normalde takındığı bitkin ve küçümseyici hava gitmiş, parlak gözler ve hevesli bir yürüyüş gelmişti. Büyük bir belanın yoluna düşmüş bir köpek gibiydi.

Ağaçların ötesinde, harap olmuş pompa istasyonu meydana çıktı. Yüksek orta bölüm dışında binanın büyük kısmı çökmüş ve hava olaylarına açık hale gelmişti. Bacanın tepesi de kötü vaziyetteydi ve artık müzedekinin yarı boyundaydı, bu da yollardan neden görünmediğini açıklıyordu. Birinin harabeyi ıslah etmeye çalıştığına dair bulgular vardı; duvara bir su fıçısı dayanmış, tahta bir kapıya çiviyle yeni bir çerçeve çakılmıştı. Görünüşe göre biri orada uyuyordu da. Plastik film ve iple derme çatma bir çadır kurulmuştu. Burada farklı farklı gereçler, bazı kaplar, bir halat ve bariz bir şekilde yakın zamanda konmuş bir boru parçası vardı. Onun dışında mekân bakımsızlık içindeydi. Sarmaşıklar yakındaki ağaçların dallarından ilerlemiş ve duvarlardan ne kaldıysa oraya yapışmış, tuğlaların arasında hızla büyümüştü. İnsafsız ilerleyişinin binanın bünyesine verdiği zararı umursamıyordu. Suyun bir kere gedik açtığı ve elinde olsa bir daha yapacağı duvarların dipleri yosun ve küf tutmuştu.

Enif kulakları dik ve kafası tetikte durmuştu. Paul onun tasmaşını tuttu ve kayışını geçirdi. Bir an için hepsi durup dinledi, ilk başta rüzgârın ağaçlarda süzülmesinden ve biraz uzaktaki kızkuşlarının tuhaf biçimde insana benzer seslerinden başka bir şey

duymadılar. Sonra hafif ama net bir şekilde binanın içinden gelen çığlık sesini duydular. Carrie kapıya koştu ve açmaya çalıştı ama kilitliydi. Telefonuna baktı, sinyal almadığını gördü ve Paul'e döndü.

"Telefonun burada çekiyor mu?" diye sordu.

Paul çabucak telefonuna baktı ve başını iki yana salladı.

"Enif'i de yanına alıp gitmeni ve polisi arayabileceğin en yakındaki yeri bulmanı istiyorum," dedi Carrie.

"Seni burada bırakamam Carrie."

"Birimizin gidip telefonla yardım istemesi lazım. Biraz daha beklersek çok geç olabilir. Enif benimle gelmez. Haydi git. Vakit harcama. Parson's Köprüsü'ne kadar gitmen gerekebilir, emin değilim. Polisi, Molly ile Max'in evinden aradığımı biliyorum, oraya vardığında konuşabiliyor olman lazım."

Paul isteksizce döndü. Enif de çakıldığı yeri terk etmekte gönülsüzdü; ikna olabilmesi için Paul'ün onun tasma kayışını birçok kez çekmesi gerekti.

"Araba anahtarlarını da alsan iyi olur," dedi Carrie.

Paul, "Haydi Enif, arabaya dönelim," dedi ve ikisi koşarak gittiler.

Carrie yeniden kapıya gidip vurdu ama cevap gelmedi, bunun üzerine binanın etrafında dolaşip içeri başka bir yol var mı diye baktı. Başka hiçbir kapı yoktu ve görebildiği tek pencere tepede, neredeyse çatıdaydı. Yeniden ön tarafa gitti ve bu sefer bir taş alıp kapıya defalarca vurdu. Biraz bekledikten sonra hayret içinde anahtarın, kilidin içinde döndüğünü duydu. Kapı açıldı ve Carrie içeriinin karanlığına alışmak için gözlerini kırıpıştırarak içeri baktı. Önce hiçbir şey göremedi, o yüzden içeri yürüdü. Önünde bir şekil peydah oldu ve tam o anda kafasının yanına bir darbe aldığını hissetti. Yere düştü, kafasını taşa çarptı ve bilincinin kapandığını hissetti.

Sadece birkaç saniyelğine kendinden geçmiş olmalıydı, ayıldığında ise ona vuran kişiye bilincinin açıldığını belli etmemesi gerektiğinin farkında olarak sessizce yattı. Odayı daha iyi görebilmek için kafasını yana çevirdi. Kan, hayvan yağına benzer bir koku ve daha da yakınında rutubetli ve yabancı bir şeyin kokusunu alıyordu. Kafasını tekrar çevirdiğinde bir taş yerinden oynattı ve sesin, orada her kim varsa onun olduğu yöne bakmasına yol açacağını düşünerek donup kaldı. Koyu renkli bir yılan benzer şeye dosdoğru bakmakta olduğunu fark etti. Dudaklarının ucuna gelen çığlığı bastırdı ve tuzlu, yılanmış bir koku yayan yaratıktan sürünerek uzaklaştı. Dışarıdayken duyduğu çığlığı tekrar duydu ve kafasını tekrar odanın öbür tarafına çevirip bu kez sesin kaynağını gördü. Molly, tavan kirişinden sarkan bir zincire bağlı bir iple boynundan bağlanmıştı. Zincir bir makara düzeneği içinde duvardaki bir kancaya bağlıydı, o düzene de kadını olduğu pozisyonda tutuyordu. Ayakları odanın bir köşesine yığılmış saman balyalarının üzerine ancak değiyordu ama herhangi bir ani hareket bu dayanıksız kuleyi yıkabilirdi.

Carrie'nin gözleri ışıksızlığa alıştıkça Molly'nin saman yığınının dibinde duran bir adama dehşet içinde gözlerini diktğini görebildi. Carrie en fazla adamın çamurla kaplı çizmeli ayaklarını görebiliyordu, çamur da pantolonunun yarısına kadar çıkıyordu. Hayvan yağı kokusunun kaynağı da oydu, koku adamın üzerinden mide bulandırıcı dalgalarla o kadar güçlü bir biçimde yayılıyordu ki Carrie kusacak gibi oldu. Olabildiğince kıpırtısız yatmaya çalıştı. Eğer adam dönüp onun uyanık olduğunu anlarsa başının gerçekten belaya gireceğini biliyordu. Havaya korku hâkimdi. Molly'nin nefes alıp verişini, hırıltılı ve ümitsiz sesini duyabiliyordu.

Adam döndü ve Carrie onun kanla kaplı, bir yanağında kulağından burnuna kadar yarım daire şeklinde kocaman bir yara açılmış yüzünü gördü. Ceketinin kuru kandan katılaştığını ve adamın hareket etmekte zorlandığını da görebiliyordu. Bariz yaralarına

rağmen yüzü ifadesizdi. Molly'den uzaklaşıp odanın yuvarlak kapaklı iki metal kazanın bulunduğu orta kısmına yürüdü. Kazanlardan birinin arkasına geçti ve ucuna huni bağlı bir parça boruyu kaldırdı.

Molly inledi. Ayakları can havliyle kulenin üzerinde durmaya çalışıyordu. "Lütfen Rupert. Lütfen. Yapma," dedi. Sesi sanki günlerdir çılgık atıyormuş gibi cızırtılı ve çatlaktı. Boğazının etrafındaki ip görünüşe göre sıkı bağlanmıştı. Elleri boynuna gidip geliyor, soluk borusundaki baskıyı azaltmaya çalışıyordu. Adam onu duymazlıktan geldi ve huniyi tek elinde sıkıca tutarak plastik bir bidondan, suya benzer bir şeyi huninin içine dökmeye başladı. Carrie borunun bir şekilde kazanın arkasına monte olduğunu ve adamın da kazanı suyla doldurduğuna anladı.

"Lütfen. Bana ne istediğini söyle. Lütfen. Max'e bunu yapma," dedi ağlayan Molly. Molly'nin konuşmasıyla birlikte Carrie midesi kalkarak Max'in kazanda olması gerektiğini ve eğer bu adam, kazanı suyla dolduruyorsa onu yavaşça boğmaya çalışıyor olduğunu fark etti. Carrie, onun ne kadar uzun süredir bunu yaptığını bilmiyordu ve Max'in iyiliği için daha yeni başlamış olmasını umdu. Çocuğu kazanın içinde kıvrılmış, başına gelenlerden ötürü sersemlemiş, üşümüş ve korkmuş olarak hayal etti ve hayatında hiç duymadığı kadar büyük bir öfke duydu.

Carrie adama karşı üstünlük sağlamasına yardımcı olacak herhangi bir şey bulmak için etrafına baktı ve onun, yaptığı şeyi bırakıp kendisine doğru yürümeye başladığını fark edince dondu. Hareket ettiğini görmüş müydü? Olabildiğince kıpırtısız yattı, gözlerini kapattı ve becerebildiği kadar düzenli nefes almaya çalıştı. Adam bir süre onun tepesinde durdu, muhtemelen hâlâ baygın olup olmadığını kontrol etti ve sonra tehdit teşkil etmediğine karar verip uzaklaştı. Carrie, Paul'ün polise haber vermesinin ne kadar zaman alacağını hesaplamaya çalıştı. Onun aramasını ciddiye alırlar mıydı? Tam olarak nerede olduklarını açıklayabilecek miydi ve bu kadar ücra

bir yere polis arabalarını getirebilecekler miydi? Gözlerini tekrar açtı ve kurtarılmalarını bekleyecek kadar zamanı olmadığını gördü. Adam saman balyalarının dibine şüpheye yer bırakmayacak şekilde petrol kokan bir şeyi döküyordu. Cebinden bir kutu kibrit çıkardı ve yığının altını tutuşturdu. Saman yavaş alev alınca eğilip samanın daha hızlı tutuşması için tüm gücüyle üfledi. Petrol tenekesini salladı ve boş olmasına sinirlendi. Carrie'den tarafa bir bakış atıp odayı geçerek kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Muhtemelen Carrie'nin tek şansı bu olacaktı. Ayağa kalktı yerinden çıkmış taşı alıp odanın diğer tarafına koştu ve kazanlardan birinin arkasına konuşlandı.

“Dikkatli ol. Seni öldürür,” dedi dayanma gücünün sonuna gelmiş gibi görünen Molly. Sesi neredeyse tamamen kısılmıştı ve boynundaki düğümün sıkıldığını hissederken kafası bir aşağı sarkıp bir dikiliyordu. Samanlar artık tamamen alev almış ve oda dumanla dolmaya başlamıştı. Saklandığı yerde çömelirken kafasını aşağı eğen Carrie, kapının açıldığını duyup hareket etmeden kaldı. Adam onun artık yerde yatmadığını hemen fark etti ve öfkeyle homurdandı. Deli gibi odanın etrafına baktı ve sonra onu bulmak için dolandı. Saman balyalarının arkasını kontrol etti ve sonra ona arkası dönük bir şekilde durdu.

Olabildiğince hızlı ve sessiz şekilde hareket eden Carrie taşı kafasının üstüne kaldırdı ve var gücüyle adamın kafasına vurdu. Adam anında yere yığıldı. Carrie duvara koştu ve zinciri kancadan çıkarıp Molly'yi serbest bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden kazana koştu. Kapağı açmasıyla birlikte kollarına ve bacaklarına sular boşaldı. İçeriye, tamamen hareketsiz yatan Max'e baktı. Kazandan sular damlarken içeriye uzandı ve ellerini onun kollarının altına koyup çocuğu dışarı çekti. Max karşı koymadan dışarı kaydı ve Carrie onu yere düşmeden tuttu. Oda artık tamamen dumanla dolmuştu ve nereye gittiğini görmesi zorlaşmıştı. Alevler, samanı yalıyordu. Max'i sıkıca tuttu ve dumanın içinden kapıya doğru

zorlukla ilerledi, kapıyı açık bulunca rahatladı. Soluğu kesilerek ve öksürerek dışarı koşup çocuğu çimlere yatırdı.

Çocuğun yüzü mavimsi, gri bir renk almıştı ve gözleri kapalıydı. Carrie yüzünü onun ağzına yaklaştırdığında nefes aldığını duymadı. Küçük göğsüne yapışmış gömleğinin düğmelerini açtı. Vücudunun tam olarak hangi noktasına bastırması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Çocuk son derece solgun görünüyor, Carrie de ona zarar vermekten çok korkuyordu. Oğlanın başını yana eğdi, tek eliyle burun deliklerini kapattı ve ağzını onunkinin üzerine koyup nazikçe nefes verdi. Göğsüne baktı ve kendisinin nefesiyle birlikte kalktığını gördü. Biraz bekledi ve yapması gerekeni yapıyor olduğunu umarak işlemi birkaç kez daha tekrarladı. Bir keresinde bir doktorun ameliyathanesinde gördüğü parlak şemaları belli belirsiz ve panik içinde hatırladı. Nabzını kontrol etti ama bulamadı, bunun üzerine kaburgalarında doğru nokta olduğunu düşündüğü bir yeri buldu ve avucunun içiyle beş kez bastırdı. Hâlâ bir şey yoktu. Dikkatini toplamaya çalıştı, kendi hıçkırıklarını, Tanrı'ya, herhangi birine yalvardığını duyabiliyordu. Derin bir nefes aldı ve tüm işleme tekrar başladı, bir nefes verip bir bastırdı ve tam pes edip ağlamaya başladığı anda Max kımıldandı, kafasını çevirdi ve çimlere kustu. Carrie onu kaldırıp kendine bastırdı, yavaş atan nabzının güçlenmeye başladığını hissedebiliyordu. Onu kendi paltosuna sardı, çimlere geri yatırdı ve içeri koştu. Oda artık o kadar dumanlıydı ki duvara dokunarak yolunu bulması gerekti, ama odanın merkezindeki alevleri görebiliyordu. Oraya doğru ilerlerken, gücünün son demiyle yanan enkazdan uzağa sürünmüş Molly'nin, ateşin biraz uzağındaki bedenini gördü. Carrie akciğerlerinin dumanla dolduğunu ve görüşünü kaybettiğini hissedebiliyordu. Molly'nin kollarını tuttu ve onu yerde sürükleyerek kapıya götürdü. Dumana yenilerek iki kez düştü ama sonunda Molly'yi dışarı çıkarmayı başardı. Derin nefesler alarak kapının pervazına yaslandı ama sonra

odanın içine geri çekildiğini hissetti. Döndüğünde adamın kanlı yüzünde hâlâ boş bakan gözlerini gördü. Adam onu saçından tutup yanan samanlara doğru çekti ve yangının ortasına attı. Carrie kıyafetleri alev alırken ateşi hissetti.

Adam kollarıyla onu bastırıyor, ateşin içine mıhlıyordu; korkunç ve durdurulamaz bir güçteydi. Kolları alev almıştı ama hâlâ onu tutuyordu. Carrie tüm gücüyle onu itti ama adam bir duvar gibiydi. Ellerini boğazında hissetti, boynunu sıkıyor, nefesini kesiyordu. Kendini kaybetmeye başladı. Bayılmadan önceki son anda soğuk bir rüzgârın büyük bir güçle çarptığını hissetti ve adam yana düşüp onu bıraktı. Carrie gözlerini açtı ve Charlie'nin yüzüne baktı. Oğlanın kafasının o güzel şeklini gördü, koyu kahverengi gözlerinin üstündeki mükemmel kavisli kaşlarını, parlak gülümsemesini... Bu oydu. Onun özüydü. Her zaman olduğu gibiydi ve çocuğun, kollarını ona sardığını hissettiğinde Carrie kendini bıraktı ve dünya karardı.

Elli Beşinci Bölüm

Carrie nehrin kıyısında bir örtünün üzerinde oturarak manzara-
rasına giren, boyunları düğün aksesuarı gibi bir kalp şeklinde
birleşen iki kuşu izledi. Haftalarca esen güçlü ve yorucu rüzgârdan
sonra bugün mucizevi bir şekilde sakindi, suyun üzerinde en hafif
bir dalgalanma bile yoktu. Hava son derece yumuşaktı. Carrie
ve Jen önceki geceyi Carrie'nin evinde margarita içip mağazadan
küçük eşyalarla hediye çantaları doldurmakla, yaptıkları ve hâlâ
yapmak istedikleri şeylerden bahsetmekle geçirmişlerdi. Jen, Trove
2 için ideal olabilecek bir yer tespit etmişti, yeni mağazanın nasıl
görüneceği üzerine konuştular. Dördüncü margaritayı içerken Jen
şık seks oyuncaklarına ve eski tip şekerlemelere odaklanılacak,
büyükler için oyuncakçı konseptiyle biraz coşunca Carrie tarafın-
dan sakinleştirildi.

Sabahleyin Carrie ağrı kesici ve kahvenin yanında, canlandırıcı
köpükle dolu bir banyo yapmıştı. Jen'in, *her gün* aynı insanın yanında
uyanma fikriyle nefessiz kaldığı küçük çaplı bir kriz yaşanmıştı
ama Carrie ona, kocasının hatırı sayılır niteliklerden bahsedince
kriz atlatılmıştı.

"Çakıl taşlarıyla neler yaptığını düşün Jen," demişti. "Ve birlikte
çıkacağınız o güzel, dairesel yürüyüşleri..."

Carrie'nin kaygılarına rağmen elbise bir harikaydı. Jen'in
denediği ilk elbiseydi bu. Krem rengi dantelli, gümüş ipliklerle
bezenmiş, 50'lerden ilham alınan bir tasarımdı. Bol eteği tam diz

altında bitiyordu, böylece Jen'in gönül verdiği istiridyeye rengi, saten ve parmak ucu açık Miu Miu'ları almak için de bir bahanesi olmuştu. Elbisenin sıkı korsesi ve derin dekoltesi Jen'e yumuşak, dolgun bir hava vermişti. Bu görüntü, Jen kilisede kendisinin yanına gelip durduğunda ona dönen Tom'un bariz bir biçimde sarsılmasına yol açmıştı.

Günün kalanı planlandığı gibi gitti. Kilise, her sıranın ucuna bağlanmış ve Jen'in de bir buket taşıdığı eski moda açık pembe güller gibi kokuyordu. Konuklar kilise bahçesinde leylak ve mavi hezaren çiçeği yaprakları savurdular. Jen'in babası, yanında biraz genç kalan, pürüzsüz tenli ve yüzünde pişmanlık okunan bir kadınla sürpriz yaparak geldi. Carrie konuşmasını yaptığında hem Jen hem de Carrie biraz ağladılar. Tom herkese ne kadar şanslı olduğunu söyledi. Birinin ergen çocuğu muhtemelen fazla içip bir çantaya kustu. Paul ve tüyleri bir tür parlak jöleyle geriye yatırılmış Enif, dans pistine ilk çıkanlardı. Ve elbette, gelin oradakilerin bugüne kadar gördüğü en güzel gelindi.

Düğün ekibi akşam için bir arkadaşlarının nehir kenarındaki bahçesinde kurulan dev çadıra geçmişti. Konuklar burada tehlikeli ve gürültülü sandal gezilerine çıkıyorlardı. Daha şimdiden bir olay yaşanmıştı: Biri küreğini nehrin dibindeki çamura saplamış, bırakmayı da kabul etmemiş ve ona yapışık halde bir süre sendeledikten sonra suya muhteşem bir iniş yapmıştı.

Bahçeye stratejik biçimde yerleştirilmiş buzlu cam kapların içindeki küçük mumları yaktıktan sonra Carrie gürültü patırtıdan biraz uzaklaşıp yalnız başına bir kadeh beyaz şarapla oturdu. Hâlâ insanlardan uzaklaşıp düşünmeye ve kendini toparlamaya ihtiyaç duyduğu anlar oluyordu. Pompa istasyonundaki günün üzerinden dört ay geçmiş olsa da henüz eski gücünü toparlayamamıştı. Yanğının etkisiyle yara alan hassas ellerine ve kollarının dirseğe kadar olan bölümüne baktı.

Hastanede onsuz uyandığında, en az o ilk gittiğindeki kadar keskin bir acı hissetmişti. Onu bu kadar yakından görmek, üzerinde nefesini, etrafında kollarını hissetmek ve sonra onu yeniden kaybetmek dayanılamayacak kadar acı vericiydi. İlk birkaç gün bitmeyecek gibi görünen yakıcı, acı gözyaşları dökmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Bu korkunç kayıp ve bırakılma hissi dışında bir şey duymuyordu. Artık onun tamamen ve sonsuza dek gittiğini biliyordu. Ağlamayı uzun bir süre sonra bıraktığında insanlar odaya girdi ve kaçırdığı kısımları tamamladı. Pam gece gündüz kızının yanında kaldı, bandajlı ellerini tuttu ve gelip geçen doktorlara işveyle bakmaktan da geri durmadı.

Bir öğleden sonra Carrie uyandığında Oliver'ı yatağının yanındaki sandalyede oturup kendisine bakarken buldu. Ona gitmesini söyledi ve adam da bu isteği yerine getirdi ama sonra hep geri geldi. Yanında komik büyüklükte çiçek demetleri ve abartılı çikolatalar getirdi ve ona arı kovanının hemen dışında bulunduğu bir kanadı kırılmış kuştan ve Bayan Evans'ın evine taktırdığı alarmin kapıya biri yaklaştığında ötmeye başlamasından bahsetti.

Pompa istasyonundaki olayda oraya ilk gelen polis de onu kurtaran mucizeyi tasvir etti. "Bir şey etrafındaki ateşi söndürmüş gibiydi. Alev başka her yerde yanıyordu ama tam sizin yattığınız yerde tamamen sönmüştü," dedi adam. "Çok tuhaf bir şeydi."

Rupert yangının etkisi ve ağır yaraları sebebiyle istasyonda ölmüştü. Molly ve Max kurtulsalar da bir süre hastanede yatmak durumunda kalmışlardı. Carrie taburcu olduktan üç hafta kadar sonra Molly ve Max onu ziyarete geldiler. İkisi de hâlâ çürükler içinde ve kırılğanlardı, yakın zamanda canları yanmış insanlara mahsus bir çekingenlikle hareket ediyorlardı. Molly ağladı, Carrie'nin yaralı ellerini tuttu ve ona bir şeyi tüm kalbiyle hisseden tüm insanlar gibi kendisinin de diyecek söz bulamadığını söyledi.

Max'in işiyse daha kolaydı. Çoğu çocukta olduğu gibi, ne demek istiyorsa onu deme yeteneğini henüz kaybetmemişti. Gelip onun dibine oturdu ve elini dizine koydu.

"Annemin ve benim hayatımı kurtardığın için sana teşekkür ederim," dedi. "Charlie gibi senin oğlun olamam ama sen de istersen arkadaşın olmayı isterim."

Ve aralarında bir sırmış gibi fısıldayarak, Charlie'nin tüm o sürede yanında kaldığını, onunla konuştuğunu, hayata tutunmasını söylediğini, onu rahatlatmak için şarkılar söylediğini anlattı.

Carrie düğün alanında hafifçe ürperdi. Hava serinliyordu. Kafasını kaldırdığında Oliver'ın ona doğru yürüdüğünü gördü, onun tam arkasında sinir bozucu sevinç dansıyla Jen pişmiş kelle gibi sırtıyor, çocuksu bir şekilde parmağıyla Oliver'ı gösteriyordu. Oliver, Carrie'nin yanına, örtünün üzerine oturdu.

"Merhaba Carrie," dedi onun kararlı bir şekilde uzağa çevrili yüzüne bakarak.

Carrie, "Davetli olduğumu bilmiyordum," dedi Carrie.

"Jen beni bir iki gün önce aradı. Sanırım son dakikada dâhil oldum," dedi Oliver. Bir an için sessizce oturdular. "Sandal gezisine çıkmak ister misin?"

Carrie ters ters, "İstemem," dedi. Bir yandan da adamın koyu renk takımı ve beyaz gömleğiyle ne kadar hoş göründüğünü düşünüyordu. "Kıyafetin kürek çekmek için uygun değil."

"Kürekleri senin çekebileceğini düşündüm. Haydi ama Carrie! Belki biraz eğleniriz..." Carrie nihayetinde isteksizce ayağa kalktı ve adamın sandalı getirip feneri yakmasını bekledi.

Oliver sandalın kıyıya yanaşık durması için zinciri sıkıca tutarken, "Yolcu kalmasın," dedi. Carrie ayağındaki dore, topuklu vintage ayakkabıları çıkarıp sandalın içine attı ve sonra kendisi bindi, minderli koltuğa otururken sandalın bir tarafa sallanıp dü-

zelmesini hissetti. Oliver ceketini çıkardı, sandalın ön kısmına yerleştirdi ve küreği aldı. Kıyıda ayrıldıkları anda Jen elinde bir şişe şarap, iki kadeh ve Carrie'nin çadırda bıraktığı pembe kaşmir şalıyla onlara doğru koştu.

Carrie'ye bir anlaşma bakışı atıp, "Bunlara ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi ve cevaben sert bakışlar aldı. Yine de, "İyi yolculuklar!" diye bağırmayı ihmal etmedi. Şarap ve mutluluktan sarhoş olduğu için Carrie'nin sinir olmasını umursamazdı ne de olsa.

Kıyıda ayrılıp nehirde ilerlemeye başladılar. Diğer insanların çoğu gittiği için sakın su onlara aitti. Oliver dikkatle kürek çekiyordu, küreği suya her sokup çektiğinde su, kolundan gümüş damlalar halinde düşüyordu.

Oliver bir an durup kırmızı bir elbise giymiş, fenerdeki ışık yüzüne vuran Carrie'ye bakarak, "Deneyelim mi?" diye sordu.

"Neyi deneyelim mi?"

"Birbirimizi sevmeyi."

Carrie onu sevme ihtimali olduğunu biliyordu. Belki daha şimdiden seviyordu da. Onu sevmek değildi sorun olan. Asıl mesele yara bere içindeki kalbini daha fazla zarara maruz bırakacağı düşüncesiydi. Daha fazla kayıp ve acı riskiydi. Şans oranı yüksek değildi ama yine de teklif edilen tek oran buydu. Oliver küreği yere koydu ve sandalda ona doğru yaklaştı. Dudakları buluştuğunda Carrie nehrin hafif çalkantısını daha güçlü hissetti.

Kapanış

Carrie sahile diğerlerinden bir buçuk saat önce vardı. Otopark neredeyse boştu ama büfe hizmete açılmıştı. Tenteden kovalar sallanıyordu, balık ağları ve deniz ayakkabıları satışa konmuştu ve sıcak yemeğin kokusu çoktan havaya asılmıştı. Sahile giden insanlar, deniz kenarının zorunlu aksesuarlarını donandıkları zaman günün tadını en iyi şekilde çıkaracaklarını umarlardı; hava nasıl olursa olsun, avlayacak yengeç olsun ya da olmasın. Aileler denize, değişemeyecek kadar kemikleşmiş ve gerçekte neredeyse hiç alakası olmayan bir fantezinin çekimiyle gelirdi.

Bugün şanslılardı. Güneş her yeri ısıtıyordu ve hava da limonata tadındaydı. Carrie sahilin tıpkı o günkü gibi görüldüğünü düşündü; aynı renkler, aynı kokular, aynı coğrafya... Ama tabii oldukça farklıydı. Yeni kum, eskisinin üzerini kaplamıştı, her tane şimdi birbirinden kar taneleri kadar farklıydı. Kalıplar parçalanmış ve tekrar biçimlenmişti, sonsuza kadar da yeniden şekillenmeye devam edecekti. Durup denize ve ufka baktı. Charlie'ye dair düşüncelerini oraya, o sağlam, hep gözüken ve hiç erişilemeyen çizgiye sabitledi. Oğlunu hep orada, yerin gökle buluştuğu o noktada arayacağını biliyordu. Bu sahil olmak zorunda değildi. Charlie çizgilerin bulanıklaştığı, gizem ile güzelliğin insanı yakaladığı her yerdeydi.

Diğerleri ikili gruplar halinde geldiler ve Carrie, Max'in hastaneden çıktığında onu ziyarete geldiği zaman verdiği Nuh'un

Gemisi'ni hatırladı; Hayvanları şöminesinin üst rafında çiftler halinde sıralamıştı ve küçük tahta Nuh'u iskeleye koymuştu.

Kumsala ilk gelen Damian'dı, yanında Sarah adında gri gözlü bir kadını getirmişti. Sarah, Damian'ın kolunu tutup Carrie'ye hafifçe gülümsedi. Sonra burası için uygun olmayan ayakkabılar giymiş Pam ve Simon geldiler. Carrie annesinin her fırsatta Simon'ın koluna tutunup genç kızlar gibi gülmesine bakarak içini çekti. Akabinde Kate ve Dave Jefferies geldiler. Paul'le birlikte gelen Enif hemen kadife kayışından kurtulup sahibini kumun üzerinde neşeli bir dansa davet etti. Molly ve onun önünde koşturan Max'ten hemen sonra Tom, Jen ve Carrie'nin gördüğü en kötü büzgülü elbisenin karın kısmındaki küçük kabarıklık geldiler. Son olarak yemeği ve çiçek dolu bir deniz kovasını getiren Oliver sahile vardı.

Basit bir törendi. Kum tepelerinin korunaklı bir bölgesine yerleştiler ve hem içgüdüsel hem de usulüne uygun olarak bulundukları alanı örtüler, çantalar ve şemsiyelerle belirleyip denize girdiler. Çocuklar kumda koşup bağırıyordu, hızlı hareketlere uygun bu yerde yürümek mümkün değildi. Gömecek beden, savuracak küller yoktu. Tek işaret sevgiydi. Damian bir şiir okudu, Max temiz, tatlı bir sesle *Cheek to Cheek*'i söyledi ve herkes ağladı. Carrie, Sarah'nın şefkatle Damian'ın yüzünü bir mendille silmesini izledi ve rahatladı. Sonrasında sandviç ve cips yiyip plastik bardaklardan Charlie'nin anısına kadeh kaldırmak için birlikte geri yürüdüler.

Yemeği sindirmek için bir süre bekledikten sonra çocuklar Carrie refakatinde denize bir dalıp çıkmaya gittiler. Charlie için midye kabuklarıyla bezeli, labirentle çevrili bir kumdan kale yaptılar. Bitirdiklerinde Max ıslak ve kumlu eliyle Carrie'nin elini tuttu ve sıgılıkta yanında durdu.

Carrie ona bakıp, "Max," dedi. "Güzel bir gün geçirdin mi?"

Max suyun kenarındaki ıslak kuma ayağını batırarak, "Evet," dedi. Kadın onun ayak bileklerinde çocuklarda gözlemlediği tombul

izlerin artık olmadığını fark etti. Onu tanıdığı kısa süre içinde bile bir hayli büyümüşü ve kısa süre içinde oğlanların vücutlarıyla yaşadığı savaşın bir evresi olan o tuhaf, zayıf hale gelecekti. Şu anda ise onun yaşındaki çocuklarda görülmeyen bir sakinliğe sahipti Max.

“Onu deniz aldı, değil mi Carrie?” diye sordu Max.

“Evet. Evet, öyle oldu,” dedi Carrie. “Biz bakmıyorken onu aldı.”

“Bence onu kendisi için istedi.”

“Belki de,” diyen Carrie gözyaşlarının akmaya başladığını hissetti.

Max, “O iyi Carrie,” dedi yavaşça.

“Onu hâlâ görüyor musun? Ya da seninle konuşuyor mu?” diye sormaktan kendini alamadı. Ondan tekrar haber alıp alamayacağını bilmeye ihtiyacı vardı.

Max o güzel, ciddi gözleriyle baktı. “Gitti artık. Onu artık görmüyorum, benimle konuşmuyor. Ama benim içimde,” dedi Max buruşuk parmağıyla bir kabuğu almak için eğildiğinde.

Hava soğuyana kadar sahilde kaldılar, sonra da ıslak mayoları ıslak havluların içine sarıp pikniğin kumlu kalıntılarını topladılar ve eve döndüler. Carrie ve Oliver diğerleri gittikten sonra da bir süre kaldılar. Dizlerinin üzerinde bir örtüyle oturup dalganın iyice geriye çekilmesini izlediler.

Oliver bir süre sonra kolunu ona dolayıp, “Sence gitme zamanı geldi mi?” diye sordu. Bugünü bitirmenin Carrie’ye zor geleceğini biliyordu.

“Evet,” dedi Carrie. “Olacağını umduğum kadar iyi oldu. Hatta daha da iyi.”

Otoparka varmadan önce Carrie son bir kez arkasına döndü. Charlie’yi terk ettiği fikri, vazgeçmesi zor bir alışkanlıktı. Ama sonra kumlu eliyle alnını ovuşturdu, kollarını etrafına sardı ve oğlunu da yanına alıp yürüdü.